91-2

LIFE OF SANKARACHARYAR

COMMONLY CALLED

SANKARAVIJAYAM.

Translated from Sanscrit into Tamil

WITH THE ASSISTENCE OF

BANGALORE SIDDHANTHI

SREE. SUBRAHMANYA SASTRYAR,

Canarese Pundit of the Presidency College,

BY

THOLUVOOR. VALAYUDHA MOODELIAR,

Pundit of Samarasaveda Sanmarga Sankham,

PUBLISHED BY

THANDALAM. AROOMOOGA MOODELIAR,

Clerk, Post-master General's Office, Madras.

Madras:

கலியுக

PRINTED AT THE MEMORIAL PRESS,

No. 39, Thumboo Chetty Street.

1879.

உ

சிவமயம்.

சங்கரவிஜயம்

என்றுவழங்கும்

சங்கராச்சாரியார் சரித்திரம்.

இது
வடமொழியிலிருந்து,
சென்னப்பட்டணம் பிரஸிடென்ஸி
காலேசுகன்னட பண்டிதர்
பெங்களூர், சித்தாந்தி

ஸ்ரீசுப்பிரமணியசாஸ்திரியார்

அவர்கள் சொல்லியபடி
சமரசவேத சன்மார்க்க சங்கத்து வித்துவான்

தொழூவூர். வேலாயுதமுதலியாரால்

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு
போஸ்டுமேஸ்டர் ஜனரல்சு ஆபீசுரையிட்டர்
ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

தண்டலம். ஆறுமுகமுதலியார்

அவர்கள் பேருதவியால்
கலியுகாதி௵ சகஅகல் நிகழும்
பிரமாதி௵ மேஷரவி.
மிமோரியல் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ சிருங்கேரிசகற் குருபரம்பரா.

சாலிவாகனசகவருடம், ௧௭௭௭ இ நிகழும் இராக்ஷசவருடத்திற்கு கலியாதிகதஹ௫ ௪௯௫௬ உதிட்டிரசகஹ௫ ௩௰௪௪ விக்கிரமாதித்தியசகஹ௫ ௧௯௨௫ இவற்றுள், ஸ்ரீசங்கரர், விக்கிரமசகம், ௧௪ இநிகழும் ஈசுரஹ௫ வைசாகமாசம் சுக்கிலபஞ்சமியல் அவதரித்தனர்.

எண்.	சகம்.	பெயர்.	சந்நியாச நாள். ஹ௫	ம௴	திதி.	முத்திபெற்ற நாள். சகம்.	ஹ௫	ம௴	திதி.	இருந்தகாலம்.
	விக்கிரம					விக்கிரம				
1	1422	ஸ்ரீசங்கரர்	பார்த்திவ.	வைசாக.	சு, 3.	46	சௌமிய.	ஜேஷ்ட.	சு, 12.	32
						சாலி				
2	30	சுரேசுரர்	விஜய.	சைத்திர.	சு, 15.	695	பிரமாதீச.	மாக.	சு, 12.	800
	சாலி									
3	680	நித்தியபோதகனர்	விளம்பி.	ஆசுவயுச.	சு, 12.	770	விபவ.	பாத்திரபத.	சு, 13.	90
4	768	ஞானகனர்	அக்ஷய.	கார்த்திக.	சு, 12.	832	பிரமோதூத.	ஆஷாட.	ப, 5.	94
5	827	ஞானோத்தமசிவாசாரியர் ...	குரோதன.	வைசா.	சு, 7.	875	பிரமாதீச.	பாற்குண.	சு, 7.	48
6	871	ஞானகிரியார்	சௌமிய.	புஷிய.	சு, 11.	960	வெகுதானிய.	சிராவண.	ப, 10.	86
7	958	சிம்ஹகிரியார்	தாது.	ஆசுவிச.	ப, 3.	1020	வெகுதானிய.	வைசா.	ப, 8.	62
8	1019	ஈசுவரதீர்த்தர்	ஈசுர.	சைத்தி.	ப, 5.	1068	அக்ஷய.	சைத்.	சு, 1.	69
9	1067	நரசிங்கதீர்த்தர்	குரோதன.	மாக.	சு, 11.	1150	சர்வதாரி.	பாற்கு.	சு, 6.	83
10	1150	* வித்தியாதீர்த்தர்—வித்தியா சங்கரர்	சர்வதாரி.	கார்த்தி.	சு, 11.	1255	ஸ்ரீமுக.	கார்த்தி.	சு, 7.	105
11	1250	பாரதிகிருஷ்ணதீர்த்தர்... ...	விபவ.	சைத்.	சு, 7.	1302	இரௌத்திரி.	பாத்திரபத	சு, 12.	52

* இவருள் வித்தியாதீர்த்தர் இலம்பிகையோகத்திலிருந்தார்.

எண்.	சகம்.	பெயர்.	சந்நியாச நாள். வரு	சந்நியாச நாள். மீ	சந்நியாச நாள். திதி.	முத்திபெற்ற நாள். சகம்	முத்திபெற்ற நாள். வரு	முத்திபெற்ற நாள். மீ	முத்திபெற்ற நாள். திதி.	இருந்த காலம்.
12	1253	* வித்தியாரணியர்	பிரஜோத்பத்தி	கார்த்தி.	சு, 7.	1308	அக்ஷய.	ஜேஷ்ட.	சு, 13.	55
13	1290	சந்திரசேகரபாரதியார்... ...	கீலக.	ஆஷா.	சு, 5.	1311	சுக்கில.	வைசா.	ப, 10.	21
14	1309	நரசிங்கபாரதியார்... ...	பிரபவ.	மாக.	சு, 12.	1330	சர்வதா.	புஷிய.	சு, 8.	21
15	1328	புருஷோத்தமபாரதி	வியய.	வைசா.	சு, 15.	1370	விபவ.	சிராவ.	சு, 11.	42
16	1350	சங்கரானந்தர் ...	கீலக.	மாக.	சு, 11.	1376	பாவ.	மாக.	சு, 8.	26
17	1371	சந்திரசேகரபாரதி	சுக்கில.	ஆஷாட.	ப, 5.	1386	தாரண.	மார்க்க.	ப, 5.	15
18	1386	நரசிங்கபாரதி	தாரண.	மார்க்கசி.	சு, 10.	1401	விகாரி.	ஆசுவயு.	ப, 5.	16
19	1394	புருஷோத்தமபாரதி	நந்தன.	பாற்கு.	சு, 13.	1439	ஈசுர.	ஜேஷ்ட.	ப, 13.	45
20	1430	இராமசந்திரபாரதி	விபவ.	வைசா.	ப, 10.	1482	இரௌத்திரி.	புஷிய.	ப, 8.	52
21	1479	நரசிங்கபாரதி	பிங்கள.	ஜேஷ்ட.	2.	1495	ஸ்ரீமுக.	ஆஷாட.	ப, 5.	16
22	1485	நரசிம்ஹபாரதி	ருதிரோற்காரி.	சிராவண.	ப, 12.	1498	தாது.	சைத்தி.	சு, 11.	13
23	1498	நரசிம்ஹபாரதி	தாது.	சைத்தி.	சு, 11.	1521	விகாரி.	மாக.	ப, 12.	23
24	1521	நரசிங்கபாரதி	விகாரி.	ஆசுவயு.	ப, 7.	1544	துந்துபி.	பாற்கு.	ப, 7.	23
25	1544	அபிநவசச்சிதாநந்தபாரதி ...	துந்துபி.	பாத்திரபத	ப, 3.	1585	சோபகிருது.	ஆஷாட.	ப, 6.	41
26	1585	நரசிங்கபாரதி	சோபகிருது.	ஜேஷ்ட.	சு, 11.	1627	பார்த்தி.	பால்கு.	ப, 6.	42
27	1627	சச்சிதாநந்தபாரதி	பார்த்திவ.	பாற்குன.	சு, 15.	1663	தர்மதி.	ஜேஷ்ட.	சு, 3.	36
28	1663	அபிநவசச்சிதாநந்தர்	தர்மதி.	ஜேஷ்ட.	சு, 3.	1689	சர்வசிது.	மார்க்க.	சு, 6.	26
29	1689	அபிநவநரசிங்கர்	சருவசித்து.	மார்க்க.	சு, 6.	1692	விகிருதி.	பாத்திர.	சு, 12.	4
30	1692	சச்சிதாநந்தபாரதி	விகிர்தி.	பாத்திரபத	சு, 12,	1736	பாவ.	அதிகபாத்தி	சு, 14.	43
31	1736	அபிநவசச்சிதாநந்தர் ...	பாவ.	அதிகபாத்தி	சு, 13.	1739	ஈசுவர.	பால்குண.	ப, 6.	3
32	1739	நரசிங்கபாரதியார்	ஈசுவர.	பால்குந.	ப, 1.	0	0	0	0	0

* வித்தியாரணியரும் அவ்வித்தியாசங்கரர் மாணுக்கரே.

33 சச்சிதானந்த சிவாபிநவ நரசிம்மபாரதி

அதிகார அட்டவணை.

——:o:——

ஓம்சிவகணபதயேநம:

ஓம் சிவ குரவே நம:

—:o:—

சங்கரவிஜயமென்று

வழங்கும்.

சங்கராசாரியர் சரித்திரம்.

பொன்னென வுளத்துப் பொருந்திய வுரவோன்
றன்னிரு சரணந் தலைக்கணி யாமே.

ஸ்ரீ கந்தபுராணம் சிவரகசியகண்டம் நவமாஹமிசம் பதினாறாவது அத்தியாயத்துள்ளும் சிவபுராணத்துள்ளும் தேவர்களாற் கூறப்பட்ட எதிர்காலத்து, ஸ்ரீ சங்கரகுரவன் சரிதம், வியாசர் முதலிய முனிவர்களாற் கூறப்பட்டது. அவ்வாறேநடந்த அவர் அவதாரசரித்திரத்தைக் கண்ணாரக்கண்டும் கேட்டும் உணர்ந்தபெரியோர்களாகிய ஆசிரியபரம்பரையால், எனவே அவ்வாசிரியர் காலத்துள்ளவர்களால் விளங்கும்படி எழுதப்பட்டிருந்தசரிதைநூல்களாலும், சித்துவிலாசசுவாமி, விஞ்ஞான கந்தசுவாமி, என்னும் சித்தபுருடர்களாகிய சந்நியாசிகள் எழுதியிருந்த சங்கரவிஜயவிலாசம்என்றநூலாலும், வியாசலீயமென்னும் மகாகாவியத்தாலும் அவ்வாசிரியர் மாணாக்கருள் ளொருவராகிய "பதுமபாதர்" எழுதிய சரித்திரத்தாலும் சாயணமாதவாசிரியரால் செய்யப்பட்டுப் பதினாறு சருக்கமுள்ள சங்கரவிஜய காவ்வியத்தினாலும் கூறப்படுகின்ற ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் கதையைச்சுருக்கி இளையோர்யாவர்க்கும் உபயோகமாம்படி இவ்வாசகம் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

உ

ஓம்சிவகணபதயேநமஃ.

ஓம்சிவகுரவேநமஃ.

—:o:—

சங்கரவிஜயமென்று

வழங்கும்.

சங்கராசாரியர் சரித்திரம்.

காப்பு.

உம்பரோத்துறும், தம்பவாரணத்,
தெம்பிரான்கழல், நம்புநெஞ்சமே.

முதல் அத்தியாயம்.

தேவர்கள் முறைப்பாடு.

உலகத்துள் சன்மார்க்க வழக்கம் சிறுகி வரக்கண்ட தேவர்கள் கவலையடைந்து ஸ்ரீ கைலாசத்தைச்சேர்ந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்தார்கள். அப்போதுபெருமான் உவகையோடும் இருந்ததாகத் தோற்றியதால்தேவர்யாவரும்கண்டு தங்கள்எண்ணமுடிந்ததாகப்பெருங்களிப்பையடைந்து, தூரத்திற்றானே பலமுறைதாழ்ந்து எழுந்துதொழுது வேதவாக்கியங்களாற் றுதித்துச்சென்று சமீபத்தையடைந்து வணங்கியெழுந்து நின்று அஞ்சலியஸ்தர்களாய் ஒழுக்கமுறையோடு விண்ணப்பஞ்செய்யத்தொடங்கினார்கள்.

எம்பெருமானே! எங்களுக்குள்ளகுறை எல்லாமுணர்ந்த தேவரீர் சந்நிதியறியாததல்ல. ஆனாலும், எங்கள்தரத்தி னளவாகச் சிறிதுவிண்ணப்பஞ்செய்கின்றோம். திருச்செவி சாத்தியருளவேண்டு. என்னெனில்?

முன்னுயிர்களை அலைத்திருந்த அசுரர்களைமயக்குவிக்கும்படி விஷ்ணு வானவர் புத்தராக அவதாரஞ்செய்து அவர்களுக்குப் போதித்த யுத்தி நியாய வலிமையால் உலகத்துள் நாத்திகர் அதிகரித்து யாவர்க்கும் வேதத்துள் நம்பிக்கையும்பத்தியும் வரவொட்டாதுஅவர் அறிவைக்கெடுத்து, நற்கருமமும், சற்பத்தியும், மெய்ஞ்ஞானமும், யோகநிலையும் தலையெடுக்க வொட்டாது புறம்பழித்து விலக்கி நல்லோர் யாவரையும் கெடுத்து வருகின்றனர். மந்திரம்செபம் முதலியசற்கருமமும், பாவத்திற்குப்பயந்து நடக்கும்நடையும், மெய்கூறுதலும், சுத்தமாயிருத்தலும், தேவபூசையும், வேதமோதலும், யாகமுதலியதும், சந்நியாசமும், உடையவர்கள்இப்போதுமூவுலகத்துள்ளும்கிடைப்பதுஅருமையாகவிருக்கின்றது. யாகமென்றுசொன்னமாத்திரத்தில்கேட்கவும்சகியாமல்காதுகளைமுடிக்கொள்பவராகவேயிருந்தால்எமக்குஅவிர்ப்பாகமெங்கேகிடைப்பது. அல்லல் எங்கேஒழிவது. ஆதலால் தேவரீர் ஆணையாக இருக்கப்பட்ட வேதத்தை நிலைநிறுத்துவதும், தேவரீர் திருவடித்தொண்டர்களாகிய எங்களைக் காத்தருளுவதும் திருவருளின் கடனாக விருப்பதன்றி மற்றொருவராலு முடியாததாக விருக்கின்றது. அன்றியும் அஞ்ஞானத்தினால்; துன்மார்க்கத்துட் பிரவேசித்து, சனனமரண நரகத்துள் வருத்தப்படுகின்ற உயிர்களைச் சன்மார்க்கநெறியில் பிழைப்பிக்குங் கருணை, தாயாகிய தேவரீருக்கல்லாமல் வேறுயாரிடத்தில் உள்ளது ? என்று விண்ணப்பித்து வேதாகமங்களாற் றுதித்துநின்றார்கள்.

அப்போது, பெருமான் வலக்கடைக் கண்ணின் கருணைநோக்கம் சூரியகிரணம் தாமரைமலர்மேற்பட்டாற்போலும் தேவர்கூட்டத்திற்றாக்கினது. இடக்கண்ணோக்கம், சந்திரகிரணங்கடல் மேற்பட்டாற்போலும் குமாரக்கடவுள் மேற்பட்டது. உடனே அத்தேவரைப் பெருமான் அருள்செய்து, ஓ! தேவர்களே! நம்மொருகலை, பூவுலகத்தில் அந்தணர் குலத்துட்டோன்றும், நீவிர்அனைவரும் அவ்வாறே மானிடராகப்பிறந்து, நீங்களிச்சித்த படியெல்லாம் பெறுவீர்கள்! அஞ்சவேண்டாம் என்று அருளிச்செய்து, ஸ்ரீ குமாரக்கடவுளை யழைத்து, வேதமே எமது ஆணைமொழியாதலால் அதனுட்கூறியபடி நடத்துவிக்கும் அதிகாரம் உமக்கன்றோ கொடுக்கப்பட்டுள்ளது, இத்தேவர்கள் விண்ணப்பிப்பதற்கு முன்பாகவே என்னாலேவப்பட்ட விஷ்ணுவும், ஆதிசேடனும், சங்கரிட்ணர், பதஞ்சலி, என்னுமுனிவர்களாய் அவதரித்து வேதத்துள்ள தேவதா காண்டத்தினையும் யோக காண்டத்தினையும், விளக்குகின்றார்கள். இப்போது, நீரும்பூவுலகத்தில் அவதரித்து, நமது நல்லன்பராகிய ஜைமினியாற் கூறப்பட்டநூலை ஆதரித்து அவ்வேதத்

தின் கரும காண்டத்தை நிலைநிறுத்தி நாத்திகரைத் தண்டிப்பித்து, வைதிகமார்க்கத்தைச் சீர்திருத்தஞ்செய்துவையும். பிரமதேவன் மாணக்கனையும், இந்திரன் அரசனையும்பிறந்து உமக்குத்துணையாக விருக்கக்கடவர், பின்னர் ஞானகண்டத்தை நிலை பெறுத்துவதற்கு நமதுகலையே அவதரிக்கும். விடயம் பற்றித்தேவர்கட்கு அபயம்கொடுத்திருப்பதாற் றெரிந்து கொள்ளலாமே என்றுபெருமான் கட்டளையிட்டருளினர். அப்போது அத்திருநகைநிலவொளியில்வானவர்களெல்லாம்சகோரப்புள் போலுமிருந்தனர். பின்பு விதிக்குவிதியர்யுள்ள சிவாக்கினையை அவ்விருவரும் தலைமேற்கொண்டு சென்றனர்.

தேவர்க ளவதரித்தல்.

அதன்பின்னர் இந்திரன்பூவுலகத்தில், சுதந்வன்என்னும் அரசனாகப் பிறந்து, நீதிதவறாது மன்பதைபுரந்து விரிந்தஅரசாட்சி, சேனை, பொருட் செல்வமுடையனாய், நாத்திகர்நூல்களில் வஞ்சகக்கருத்தோடும் அன்புடையவனாக நடித்துக்காட்டி, சாருவாகன்புத்தன் முதலியமதஸ்தர்களையாதரித்து அவருட்சிறந்தவரனைவரையும் தன்னிடத்துச் சேர்த்து வைத்திருந்தனன். குமாரக்கடவுளும், * பட்டபாதாசிரியராகவும் அவர் பரிவாரதேவர் வைதிகவேதியர்களாகவும் அவதரித்தனர். பிரமதேவன் † மண்டனமிசிரர் என்னும் வேதியனாய் அவதரித்துப் பட்டபாதருக்கு மாணக்கராயினர். பின்பட்டபாதர், "பாட்டப்பிரதீபம்" என்னும் பூருவ மிமாம்ஸைநூலைச்செய்து, பலமாணக்கர்க்கும், வேதசுரௌதங்களோடும் ஓதுவித்து, தாம்புத்தர் முன்னிலையாகவே அவர்களுநூலை யெல்லாமுணர்ந்து அவற்றிற்கெல்லாம் மறுதலை எழுதிவெளிப்படுத்தித் திக்குவிஜயத்தின்பொருட்டு வெளிப்பட்டு அங்கங்கு பிரசங்கித்துவாதித்து நாத்திகரைவென்று, சுதந்வராஜன் பட்டணத்திற்கு வந்தார்.

பட்டபாதர் புத்தரொடு வாதிடல்.

அவர் வரவை அரசனறிந்து எதிர்சென்று உபசாரத் தோடும் அழைத்துவந்து, பூசித்தனன். அவ்வரசசபையில் பொற்பீடத்திருந்த அந்தப்பட்ட பாதர் காமதேனுவானது இந்திரனது நந்தவனத்தை யலங்கரித்தாற்போலும் அவ்வரசனவையையலங்கரித்தனர். அவ்வளவில் அச்

---

* இவர்க்கு. பட்டகுமாரிளனர் எனவும், பட்டகுமாரர்எனவும்பெயர் வழங்கும். இவர்செய்தநூலுள் வியாகரணம், கௌமாரம் எனவும்குமாரிளம் எனவும்வழங்கும்.

† மண்டனமிசிரருக்கு விசுவ்ருபர்எனவும் வேறோர் பெயர்வழங்கும்.

சபையருகிருந்த தோர்தருவின் மீதிருக்கும்குயிலின் இனியகுரற்கேட்டலும், அதனை முன்னிட்டுக் கூறியதாக அரசனைக் குறித்து, "ஓ! குயிற்பிள்ளாய்! சுருதிக்கு இதமில்லாமலே கடினமாகக் கூவுகின்ற நீசமாகிய காக்கையின் சம்பந்த மில்லாவிடின் நீ சிறப்படைவாயன்றோ" என்று * முன்னிலைப்புறமொழியாக வோர் செய்யுளைக்கூறினர். † உள்ளுறைப் பொருளினையுடைய அவ்வுரையைக்கேட்ட "சடபிஞர்"= புத்தர்கள் மிதியுண்டஅரவுசீறியெழுந்தாற்போலும் வெகுண்டெழுந்து சமயதருக்கத்திற்குத் தாமே முன்னிட்டுவாதிக்கத் தொடங்கினர். பட்டபாதாசிரியர், உத்திக் ‡ கோடரியால் புத்தர் நூற்கிளைகளை யறுத்தெறிந்து பழுதுபட்ட வப்புத்த நூற்கட்டை முன்னாகக் கோபவழலை விருத்திசெய்தார். அப்புத்தர்களும் பலவினாக்களை வினாவுதலும் அதற்கிவர் விடைகொடுத்தலுமாகிய பேரிரைச்சல்மிகப்பரவியது. கலுழன் எதிர்ப்பட்டபோது தலைகாட்ட மாட்டாதபாம்பைப்போலும் புத்தர் வாய்திறக்கவும்ஆற்றலற்றவர்களாய்ச்சித்திரித்தபாவைபோலும் நாவடங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுது, அரசன் உண்மையுணர்ந்தவனா யிருந்தும், அரசநீதிபற்றி, அவ்விருதிறத்தாரையுநோக்கி, நும்மிருவகையாருள்ளும் கல்விப்பயிற்சிக்கும் அறிவின் நுட்பத்திற்கும் தக்கவாறு சந்தியில் உத்திவகைகள் தோற்றுகின்றன. அதனால் மதங்களை யுயர்வுதாழ்வென்று மதிக்கலாகாது. ஆதலால், யார் மலையுச்சியேறித் தமது மத சித்தாந்தத்தைக் கூறிக் கீழேகுதித்து வீழ்ந்து ஓர்அபாயமும் இன்றிவருகின்றார்களோ? அவர்கள் மதமே சிறப்புடையதென்று கொள்வேனென்றான்.

புத்தரைத் தண்டித்தல்.

அதுகேட்ட புத்தர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டு மனத்தி லச்சத்தொடும் பின்னிடைந்து நின்றார்கள். அப்போது பட்டகுமாரர் ஊக்கத்தோடும் எழுந்து யாவரும் பார்க்கும்படி மலையேறி மனத்தில் வேதநாயகராகிய சிவபெருமானைத் தியானித்து, வேதமே பிரமாணமாயிருந்தா லெனக்குத் துன்பமின்றிச் சுகம் உண்டாகட்டும் என்று யாவருங்கேட்கும்படிக்கு உரத்துச்சொல்லி கீழ்குதித்தனர். அவர் உலக குருவாகலின் பஞ்சின்செண்டுவந்துவீழ்ந்தாற்போலும் யாதொரு துன்பமுமின்றிச் சுகமாகவே யிருந்தனர். வேதந்தன்னை நம்பினவர்க

---

* முன்னிலைப்புறமொழி = அந்நியாபதேசமென்ப.

† உள்ளுறை = ஸாகூதம் = அருத்தகருப்பம்.

‡ கோடரி = கோடாலிஎன மருவியது.

ளின் துன்பத்தை யொழிக்காதும் விடுமோ? காத்தருளியது. அப்போது
அரசன் அதுவரையிற் றனக்குண்டாயிருந்த துட்டர் கூட்டுறவால் அசுத்
தமுற்றிருந்த தன்னை மிகவும் வெறுத்துக்கொண்டனன். உடனே புத்
தர்கள் அரசன்கருத்தைக் குறிப்பினறிந்து விரைவிலே அரச சபைக்கு
வந்து, மணிமந்திர அவிழ்தவல்லமையால் இப்படி அரியசெய்கைகளைச்
செய்து காத்துக்கொள்வாரு முண்டு என்றார்கள். இங்ஙனம் பேதைய
ராகிய புத்தர்காட்சியாற் கண்ட மான்மியத்தையும் வேறுபடுத்திக் கூறி
யதனால் அரசன்வெகுண்டு அதிக கொடுமையான பிரதிஞ்ஞை செய்
தான். என்னை ? ஒரு இரகசியவிடயத்தைப் பற்றி இருவகையாரையும்
கெட்கின்றேன். யாரதனைக் கூறாது விடுகின்றார்களோ ? அவர்களைக் கற்
காணத்திலிட்டு ஆட்டிவிடுகின்றேன். என்று சொல்லிப்பிறரொருவரும்
அறியாதபடி கொடுவிஷமுடைய சரும்பாம்பை ஒருகுடத்திலடைத்துக்
கொண்டுவந்து, இதனுள்ளிருப்பது என்னென்று இருவகையாரையும்
வினவினன். அப்போது, நாளைகாலை சொல்வோமென்று புத்தர்கூறினர்.
அதற்கரசன் இருவர்க்கும் அதுவே காலஎல்லையாக நியமித்தனன். பின்
னர் புத்தர்சென்று அவ்விரவெல்லாம் ஓர் குளத்திற் கழுத்தளவு நீரி
னின்று தவம்புரிந்தனர். அருணோதயமாதலும் அவர்களுக்குச் சூரியன்
அருளா லுண்மை தோற்றப்பட்டது. அந்தணர்களோ?வேதத்தைநம்பிக்
கடவுளே திக்குஎன்று கவலையற்று நித்திரைசெய்தனர். மறுநாள் அவ்
விருதிறத்தவரும் அரசசபைக்கு வந்தபோது, புத்தர்கள் அக்குடத்திற்
கரும்பாம்பு உள்ளதென்று முன்னர்க்கூறிவிட்டனர். பட்டபாதர்அநந்த
சயனராகிய விஷ்ணு இருக்கின்றாரென்று கூறினர். அதுகேட்ட புத்தர்
கள் முகமலர்ந்தனர். வேந்தன்முகம் புலர்ந்து சிறுபொழுது சிந்தித்
திருந்தனன். இது தருணமென்று புத்தர் விரைந்து, இவ்வேதியர் கூறு
வது உண்மையா யிருந்தால் அவரே கையிட்டு எடுத்துக்காட்டினால் நாங்
கள் தோற்றபக்ஷத்தில் தண்டனைக்குள்ளாவோமென்றார்கள். உடனே
பட்டபாதாசிரியர் மேலெழுந்து அக்குடத்தை வலம்வந்து பணிந்து
குடத்துள் கையிட்டு அரவணையிற்கிடந்த திருமாலது பொன்னுருவத்
தின் விக்கிரஹத்தினை மேலெடுத்து, யாவரும் காணக்குடத்துள் மற்
றொன்று மில்லையென்பதனை யாவர்க்குங் காட்டி இக்கடவுளையே உல
கத்தைக் காக்குங் கடவுளென்று வேதங் கூறுகின்றது என்றார். அப்
போது, அரசன் வேதமே உண்மையென்பதனை யிப்போது நன்றாக
வுணர்ந்தேனென்று கூறினன். புத்தர்கள் ஓ! வேந்தனே! உமக்கு நம்
பிக்கை யுண்டுபண்ணின வேதத்தினிடத்தில் உயிர்களை வருத்தலாகா
தென்ற விதியுளதாயில்லையா ? என்று இரந்துகொண்டார்கள். அப்போது

புத்தர்குலத்தையே யழிப்பது கொடுமையாக விருக்குமோ? என்று வேந்தன் சிறிது ஐயப்பட்டுக்கொண் டிருந்தனன். பட்டபாதர் அரசனை நோக்கி ஒய்! அறிவுடை அரசனே! தருமத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் கொலைத்தண்டனையால் இமிசைக்குற்றம் வருவதில்லை. வேள்வியின் பொருட்டு விதிப்படி பசுக்கொலை செய்தலும், அரசன் போரில் பகைவர் படைகளைக் கொல்லுதலும், பெருங் குற்றவாளிகட்கு உயிர்த்தண்டஞ் செய்தலும், சாதுஉயிர்களைத் துன்பஞ்செய்யும் புலிமுதலிய கொடுமிருகங்களை வேட்டையாடுதலும் அதிகாரி பேதத்தால் அவரவர்க்கும் பாவமல்லவென்று சுருதி மிருதிகள் கூறுகின்றன என்றார். அவ்வளவில் அசரீரிவாக்கொன்று "ஒ! வேந்தனே! ஐயப்படவேண்டாம் நீசெய்த பிரதிஞ்ஞையை முடித்துச் சத்தியத்தைக் காத்துக்கொள்" என்று உண்டாயிற்று. உடனே அவ்விறைமகன், புத்தர்முதலிய நாத்திகருள் பாலன்முதல் விருத்தன்வரையில் எங்கிருக்கினும் அவர்களைப்பற்றிக் கற்காணத்திலிட்டு அரைத்துக்கொல்லாதஅரசபரிவாரர்கள்மரணந்தத்தண்டஞ் செய்யப்படுவர் என்றதிறமான கட்டளையைத் தேயமுழுவதும் பரவச்செய்தனன். உடனேவிரைவில், சாருவாகர், புத்தர், சௌகதர்முதலியவர்க்குப் பிரளயமுண்டாயிற்று.

பூருவ மீமாம்ஸ விருத்தி.

இங்ஙனமாக நாத்திகர் என்னும் மதயானைகள் பட்டபாதராகிய சிங்கத்தால் அழிபட்டமாத்திரத்தில் வேதக்கிளைகள் எல்லாம் தழைத்துப் பழுத்தன. இவ்வரலாற்றைக் கேள்வியுற்றுத் தேயதேயங்களிலும் அடங்கிக்கிடந்த வேதியர்பலர் மேகமுழக்கங்கேட்டுப் புதருளடங்கிக்கிடந்தெழுந்து கேகராவஞ்செய் மயில்களைப்போல வெளிப்பட்டு வந்து சேர்ந்தனர். பட்டபாத சாத்திரயுத்திகளாகிய இடியேறுபட்டு நாத்திக நூல்களாகிய மலைகள் தகர்ந்தொழிந்தன. அதுமுதல் அரசனும், அரசபரிவாரர்களும், அந்தணர்முதலிய வருணாச்சிரம அறவொழுக்கங்கள் முறையே நடக்கும்படிப் பாதுகாத்துவந்தனர். குயுக்தி, குதர்க்கம், என்னும் குருட்டூகைகள் வேதக்காற்றினா லடிபட்டோடி யொழிந்தன. சிரத்தை பத்தியென்னும் சூரியசந்திர ரொளியால் ஐயம் திரிபு அறியாமை யென்னும் இருள் தூரத்தேசென்றது. வேதமோதல், ஆன்றோரொழுக்கம், வேள்விக்கருமம், தானதரும வுபகாரங்கள், தேவர் திருவிழாச் சிறப்பு முதலிய நல்லறங்கள் விருத்தியாகத் தொடங்கின. ஆயின், கருமமே தலைமையதாய்த் தருமமே புருடார்த்தமாகிய வுறுதிப்பொருளாயிருந்தது. தேவர் திருத்தியால் உலகத்தில் பெருமழை, மழையில்

லாமை, கள்ளர், நோய், முதலிய ஊறுபாடுகள் இல்லாமலே யாவரும் சுகமாக விருந்தார்கள். பிரமம் என்பது வேதம் அதனை நம்பி அடைந்த வன் பிராமணன். அவ்வேதத்தை நிலைநிறுத்தி அந்தணரைக் காத்ததால் குமாரக்கடவுளுக்குச் சுப்பிரமணியரென்னும் பெயர் தகுதிப்பெயரா யிற்று. இங்ஙனம்சுப்பிரமணியர் பட்டபாதராக அவதரித்துக் கருமகாண் டத்தை நிலைநிறுத்தி வேதியர்குலத்துள் வேதப்பயிற்சி அனுட்டான முறைகளைத் திருத்தஞ்செய்து, பிரமன் கலையிற்றோன்றிய மண்டனுசிரி யர் முதலிய மாணுக்கர்க்குக் கருமவாதத்தை முற்றும் ஓதுவித்து மகி மையோடுந் தவச்செல்வராய்த் தருமநிலைநாட்டி நின்றனர். அப்போது உலகத் துயிர்களெல்லாம் பிரமஞானமில்லாமலே அநாதியாகவந்தஅஞ் ஞானத்துன்பங்களை அனுபவித்து சமுசாரபாசத்துள் கட்டுபட்ட பசுக் களாய் இருந்தனர். அதனால் கருணைக்கடலாகிய பசுபதி தாமே திரு வவதாரஞ்செய்து ஞானகாண்டத்தை நிலைநிறுத்தத் திருவுளஞ் செய் தனர்.

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சிவகுரு அவதாரமுதலியன.

அதன் பின்னர் கேரளநாட்டில் இடபாசலத்துப் பூரணவாகிநிர திக்கரையில் கருணைக்கடலாகிய பரமேச்சுரன் தானேமுளைத்த சோதி மய இலிங்கோற்பவராக எழுந்தருளியிருந்தார். இருந்து அத்தேயத் தரையன் கனவிலெழுந்தருளி அநுக்கிரத்தபடி அவ்வரசன் அச்சுயம்பு மூர்த்திக்கு ஆலயம் கோபுரம் விமானம் பிராகார முதலிய திருப்பணி செய்து நித்த நைமித்திக முதலிய கட்டளைகளை நடத்தி வந்தனன். மக்களுக்குக் காட்சியளவாகும்படி பல மகத்துவங்களைக்காட்டி அடி யார் துன்பங்களை யொழித்தருளி வீற்றிருந்தருளும் அப்பெருமான் திருவருளால் யாதொரு பீடையுமில்லாது, காலட்டி என்ற அக்கிரார மிருந்தது. அதனுள் வேதசாத்திரப் புதையலாகிய நல்ல மரபில்வந்து சுரௌத ஸ்மார்த்த ஒழுக்கச் செல்வர்களாகிய அந்தணர்கள் பலர் முனிவராச்சிரமம் போலும் இன்பகரமாகிய இடங்களை வகுத்துக்

கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள், வித்தியாதிராயர் என்னும்வேதியர் தலைவர் கல்விகேள்விகளிற் சிறந்தோராய் அந்தஇடபாசலத்து எழுந்தருளி சுயம்புலிங்கேசனைப் பூசித்துவந்தார். அப்போது, அக்கடவுளருளால் அந்த வேதியருக்குப் புத்திரோற் பத்தியுண்டாயிற்று, அம்மகவினுக்குச்சிவகுரு என்றுநாமகரணஞ் சாற்றிவளர்த்தனர். வளர்ந்தஅச்சிறுவர்சௌளம் உபநயநம் முதலியகருமங்களாற் சுத்தராய்ப்பிரம வொளி பெற்று ஞானத்தில் சிவனோடொப்பவராயும், வாக்கிற் பிரகற்பதியோடொப்பவராயு மிருத்தலினால் சிவகுருஎன்னுமப்பெயர் தகுதியானபொருளுடையதா யிருக்கின்றதென்று யாவராலும் புகழ்பெற்றிருந்தனர்.

அப்பால் அப்பிரமசாரி குருமனைவாசஞ்செய்து ஆசிரியர்கட்டளைப் படியொழுகிப் பிச்சைச்சோறுண்டு காலைமாலைப் பொழுதின்கண்ணே ஸ்நாநசந்திசமிதாதானமென்னும்வேள்வித்தீ,இவைகளைவழுவாதுநடத்தி உண்மை, சுத்தமுடைமைதவறுது அவ்வாச்சிரம விரததீக்ஷையையுடையவராய்த் தஞ்சாகையை யோதிக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறுவேதவாசிரிய சூரியாக்கினிகளை முறைப்படிபூசித்திருக்கும் அவ்விடலையிடத்தில் குருவருளுண்டாய், பிரவணம், சிரத்தை, மேதை, பிரதிஞ்ஞை, தாரணைமுதலிய சித்திகள்உண்டாயின. பின்பு சிலநாளிற்றானே மூன்று வேதங்களையுமுற்றவும், பதம், கிரமம், சிக்ஷை முதலியவற்றோடும், ஆறு அங்கமாகிய சாத்திரங்களோடும் பயின்றனர். கருமானுட்டான முதலியன வேதத்தின் பயனாயிருத்தலான், அது பொருளுணர்ச்சியின்றியுண்டாகாமையின் சுரௌத சூத்திரங்களோடு தரும ஆராய்ச்சியைக் கசடறச்செய்தார். வேதத்தின் கருத்தையறிவது மிகவும் அருமையாயுள்ளது. அதுநிற்க. அந்தமாணக்கராற் பணிவிடைகளைப் பெற்று ஆசிரியர் மனமுவந்து கருணையோடு கூறத்தொடங்கினர்.

ஆசாரிய னில்லறம் பூணவிதித்தல்.

மைந்த! கடவுளருளால் உனக்குண்டாகிய கல்விமுதிர்ச்சி உன பிதிரரைப்புண்ணியராகவும் எம்மைப்புண்ணியப் புகழுடையமாகவும் உன்னைமுற்றிய பயனுடையனாகவும்செய்தது. எமக்கு மிகவுங்களிப்பைத் தருகின்றது. பெருவாழ்நாளுடையாய் நீ! இன்பத்தோடு நெடுங்காலம் வாழ்வதே நமக்குக் குருதக்ஷிணையாக விருக்கின்றது. நீவித்தியாதிராயரென்னும் வித்துவான் மகனாதலின் பிறப்பினளவானே சால்புடையனாக இருக்கின்றாய், அதற்குமேலும்உனக்குக்கல்வித்திறமுமுண்டாயிருப்பதுபொற்பூமணம்பெற்றவாறாயிற்று. நீநம்மிடத்தில்கல்விபயிலுவதற்கு வந்து நெடுங்காலமாயிற்று. உன் தாய்தந்தையருஞ்சுற்றமுதலியோரும்

உன்னைப்பார்க்க மிகவும்விருப்ப முடையராகவிருப்பர். ஆனால் நமக்கு உன்னிடத்தில் பெற்றமகவிலும் பெரியவன்பு உண்மையால் அனுப்ப மனம்சம்மதிப்பதில்லைஆயினும், நமதுநண்பராகியவித்தியாதிராயர்மனை ம்களிப்படைவதே நமக்குவேண்டுவதா யிருத்தலால் இப்போது உனக் குக்கட்டளை தருகின்றேம். மைந்த! நீ உன்மனைக்குச் சென்று தாய் தந்தையரையும்சுற்றத்தினரையும் களிப்பிப்பாய் தடுக்காதே. ஏனெனில்? முன்ஆராய்ச்சி யுள்ளபுருடன் பின்வருவதை நோக்குபவனால் உச்சிப் போதினுக்குமேல் பெற்றுக்கொள்ளத் தக்கபயனை "சுபஸ்யசீக்கிரம்" என்னும் வழக்கினால் முற்பகலினே பெறமுயற்சிக் கின்றான் என்னும் பொருள் நீதிநூல்களின் அணிபாக விருக்கின்றது. தகுந்தகாலத்தில் விதைத்த விதை விளைவுண்டாகிப் பலித்தாற்போலும் பருவமல்லாத பருவத்து வித்தியவிதை பயன்றருமோ? தக்க பருவத்தில் மணம் புணர்ந்தால் இல்லற தருமங்களை அனுட்டிப்பதற்கும் மக்கட்பேறு முதலியபேறுகளைப் பெறுதற்கும் ஒத்தவாறாகவிருக்கும். மைந்தர்க்கு எப்பொழுது மணவினைமுடித்து வாழக்காண்போ மென்றுவருடங்களை யெண்ணிக் கொண்டிருப்பது பெற்றோர் உரிமைத்தொழிலாகவுமியற்கை யாகவு மிருக்கின்றது. தாய்தந்தையரைக் களிப்பிப்பதே மைந்தர்கடனாக விருக்கின்றது, அன்றியும், பிதிரர்,மக்கள்வமிசம் விருத்தியாய் அதனால் தாங்கள் நற்கதியடையவேண்டுமென்று,தமதுமரபோர்க்குக் கிரகத்தாச் சிரமம் உண்டாவதாகவென்று வாழ்த்திக்கொண்டிருப்பர். அல்லதூஉம் இதுவரையில் நீ செய்துவந்த வேதாத்தியயனத்திற்குப்பயனாகிய கருமா னுட்டானத்திற்கு உத்தமியான மனையாளைப் பெற்றுக்கொள்வதே அவசியமாம். இல்லற நிலைமை, மற்றெல்லா நிலைமையிலும் சிறந்ததாயும் அந்நிலைமைகளை யெல்லாம் காப்பதாயுமுள்ளது. ஆதலால் இப்போது நீ வேதவிரதங்களை முடித்து, உன் பிதிரர்கட்டளையால் மணம்புணர்ந்து இல்லறத்தானாய் இருக்கவேண்டுமென்று விதித்தனர்.

சிவகுரு வைராகப்பிரசங்கம்.

அப்போது, அச்செல்வமாணுக்கர் அவரைநோக்கி, ஐயரே! தேவ ரீர்கட்டளைப்படி நடந்துகொள்வதற்கு அடியேன்உரியனாகவேயிருக்கின் றேன். ஆனால், இல்லறத்தானாகி மாதரைப்புணர்வதனால் எனக்குத்தோற் றுஞ்சிலஐயங்களையும்,எனதுவிருப்பவகையினையும்விண்ணப்பிப்பதற்குக் கட்டளையானால் விண்ணப்பஞ்செய்கின்றேன் என்றார். நல்லபிள்ளாய்! நீவிரும்பியவிருப்பத்தை முற்றுவிப்பதே நமது விருப்பமாக, நீ அஞ்சுத லின்றி சொல்லுவசொல் என்றுகூறினர். அதுகேட்டு விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினர். எம்பெருமானே! தேவரீர் கட்டளையிட்டது முற்றும்

உண்மையதே ஆயினும் இம்மைமறுமை யிரண்டினையும் தரும்தேவரீர் திருவடிப் பணிவிடை செய்துகொண்டு ஓதிய வேதத்தினை மறவாது சிந்தித்துச் சீவனுள்ளவரையில் நைட்டிகப் பிரம சரியனு யிருத்தல் வேண்டுமென்பதே யெனது விருப்பு. இதனைவிடுத்து, துன்பமற்ற பிரம சரியத்தைத் துறந்து, பெரும்பாரமாகிய வில்லொழுக்கந் தலைமேற் கொள்வது தொடங்குங்காற் சிலர்க்கது சுகம்போலவே தோன்றினும் முடிவிற் பெரும் பீழையாகவே முடிகின்றது. அன்றியும் பிரமசரியன் கிரகத்த நிலைக்கு வரவேண்டுமென்பதே நியமமுமல்லவாம். விவேகி யேற் றுறக்கினுந் துறக்கலாம். அங்ஙனமுமன்றி மணம் புணர்ந்தால், அரசாட்சி பாரம்பூண்ட அரசன் கணமேனும் ஓய்வின்றி யுலகோம் புதலின் கண்ணே செல்வதுபோல், இலௌகிக வைதிகமென்னும் இரு வகைக் கருமங்களையு முற்றுவதற்குப் பேருழைப்பு உழைக்கவேண்டுவ தாகின்றது. இல்லறத்தானுக்கு வரவரமூவேடணையின் மோகத்தொடக் குவலுக்கின்றது. தொடக்கத்தில் சுத்தமாயிருந்த நெஞ்சு சிலநாளிற் கிலேசத்தின்பாற்படுகின்றது. குடும்பம்விருத்தியாமளவில்மிகவும்கடன், நோய், உழைப்பு, சுற்றம், மரணம், துக்கமுதலியவற்றால் எவ்வளவேனும் கவலையொழிவதில்லை. வேள்விமுதலிய தருமகருமங்களை யனுட்டிப்ப தற்குப் பொருளுதவி மிகவும்வேண்டும். அதுவிடயத்தில் மிகமுயன்று ம், பெரும்பாலும் பாவத்திற்கும் அவமானத்திற்கும் அஞ்சுவோனுக் குப்பொருள் விசேடம் வாய்ப்பதில்லை. வறியவனு யிருந்தால் குடும்ப பாரங்கொண்டவனுக்கு அதனினும் வேறுநரகம்வேண்டா. பொருளாசை மேற்கொண்டவனுக்குப் புண்ணியசாதனமெங்குள்ளது? மறுமைப்பயன் எங்குள்ளது ? அன்றியொருக்கான் முற்பவத்தொடர்பால் முயற்சியும் பலித்துப்பொருளுஞ் சிறிதுகிடைத்தால் போகமேலிடுந்தோறும் ஆசை மேலிடுவதன்றித் திருத்தியுண்டாவதில்லை. மேலும், அழகு, இளமை, பொருளிவற் றினுலே தானே சந்தோஷிப்பது மாதர்க்கு இயல்பான குணமாகவிருத்தலன்றிக்கணவனோடொத்த கருத்தினளாய்க்கற்புடைய வளாய் ஒழுகும் மனைவிகிடைப்பது மிகவும்அருமையாக விருக்கின்றது. மக்களில்லாவிடினும், துன்மார்க்கரான மைந்தர்பிறக்கினும், அங்கப்பழு தினர், பெருநோயர், அற்பாயுளராய்ப் பிறந்தாலும் பெரிய அனர்த்தங் களுக்கு இடனாகின்றது. இவ்வாறுஇவ்வில்லறத்துள் பலதுன்பங்களுண் டாகின்றன. முக்கியமாய் இழிசனர்களைப் பின்தொடர்ந்துஅவர்களுக்கு இதம்புரிந்து அவர்களால்ஒருபயனை அடைவதைப்பார்க்கிலும் தாழ்வுள் ளதுமற்றொன்றுள்ளதாக எனக்குத் தோன்றுவதில்லை, அஃதங்ஙனமிரு க்க,மறுமையாவது பெறலாமேயெனில் ? மாதர்புணர்ச்சி யுள்ளவனுக்கு

யோகமார்க்கம் கைகூடுவதல்ல. யோகசாதனமில்லாதவர்க்கு ஞான சித்தியும் கடவுளருளும் எளிதிற்பெறப்படுவன வல்லவாம்.கருமயோகத் தாலும் பத்தியோகத்தாலும் கதிபெறலா மென்னில்? சமுசாரத்தில் பலதடைகள் உண்டாகின்றன.

எல்லாவிடயங்களிலும் ஒத்துவருவது சிவானுக்கிரகமுடைய பெ ரும் புண்ணியமுடையோன் யாரோனு மொருவனுக்கன்றி பொதுநோக் கத்தால் யாவர்க்கும் ஒத்தபடியன்று. ஆதலால், எல்லாச்சுகத்தையும் கொடுப்பதற்குக் கண்கண்ட கற்பகத்தருப்போலும் தமது திருவடியை விடுத்துச் செல்வதற்கு எனது நெஞ்சுடன் படுவதில்லை என்றார்.

சிவகுருவை ஆசிரியன் விதித்தது.

பின்னர், அவ்வாசிரியன் சமாதிநிட்டராய்ச் சிறிதுபோது சிவத் தியானஞ் செய்திருந்து வெளிமுகராகி, குழந்தாய்! நீ கடவுட் செல்வ முடையோனகப் பிறந்தாய். இயன்றமட்டி லுண்ஸம்யோடு கடவுளைத் தொழுதிருக்கக்கடவை. சிவானுக்கிரகத்தால் நேர்வனமுழுவது நல்லன வே நேரும். முக்கியமாய், பரமேச்சுரனது ஞானவடிவம் உன்மரபிற் றேன்றி, உன்குடிமாத்திரமே யன்றி இவ்வுலகமுழுவது நிலைநிறுத்தப் படுவது சிவசங்கற்பமாக விருத்தலின் அதற்கு மாறுக உன்முயற்சி யொன்றும் நடவாது. ஆதலின் நீசென்று இல்லறத்தானகவே யிருத்தல் வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். அத்தருணத்தில், காலட்டி அக்கிரா ரத்திருந்துவித்தியாதிராயனென்னும் அந்தணர்தலைவர்தன்மகனைப்பார்க்க வருதலும் உவப்போடு சிறுபொருளைத் தக்ஷிணையாகப்பெற்றக்கல்வியாசி ரியன், சிவகுருஎன்னும் தன்மாணக்கனை அவர்தந்தையிடத் தொப்பித்து உபசரித்து அனுப்பினர்.

சிவகுரு மணம் புரிதல்.

அவர்களும் தம்மூருக்குவந்து சேர்ந்தவுடனே சுற்றத்தார், நட்பி னர், கற்றேர்முதலிய யாவரும்வந்து உபசரிக்கப்பட்டு நல்வரவு வினு விக் களிப்படைந்தனர். அங்கொருநாள் தேவதேவர் திருவிழாவின் பொ ருட்டுச் சபைகூடியவழி இச்சிவகுரு என்பவரது கல்விநிறைவு ஆராயப் பட்டு வெளியீடாய் அப்புகழ் நாடெங்கும் பரவிவந்தது. வித்தியாதிரா யராகிய தந்தை தாமே பலவிடயங்களை விசாரித்து, பதினன்கு வித்தை யிலும் தம்மகனருக்கு நிரம்பிய வுணர்ச்சி யுண்மையுணர்ந்து, மானுட யாக்கை பெற்றவர்கள் பெறவேண்டிய முழுவின்பத்தை யடைந்தனர். மகன் கல்வியிற்சிறந்தவனுய்த் தக்கதோர் நல்லொழுக்கத்திருந்து தன் பணிசெய்வானுயின்தந்தைக்கு அதனின்மேம்பட்டவின்பமில்லையன்றே?

அங்ஙனமிருக்க, இச்செய்தியறிந்த வேதியர் பலர்தத்தம் கன்னியர்களை இம்மணமகனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தோடும் நெடுந்தூர தேயத்தினின்றும் வரத்தொடங்கினர். வித்தியாதிராயர் என்னும் வேதியர் தலைவர் அவரனைவரையும் உபசரித்து அனுப்பிவிட்டனரோ யன்றித் தன்னிட்ட தெய்வமாகிய இடபாசலத்துச் சுயம்புலிங்கேசன் ஆணையின்றித் தன்மகனுக்கு யாதொரு கன்னிகையையும் கொள்ளுவ தில்லையென்னும் உள்ளத் துணிவோடு மிருந்தனர்,

அந்நாளில் அகத்தியனுர் மாணுக்கர் பரம்பரையைச் சேர்ந்து, ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைப் பூசித்துப் பெற்ற திருவருளால் ஓர் கன்னிமணியைப் பயந்திருந்த மகிபண்டிதன் என்னும் வேதியன் தன்மகளைக் கொடுப்பதாகவந்தனன். அங்குஅதுவிடயத்தில்கோத்திரசம்பந்த நக்ஷத்திரசகுனமுதலிய வெல்லாம் ஒத்தபடி நன்கமைந்ததே யன்றிக் கடவுள் ஆஞ்ஞையும் கிடைத்தமையால் யாவரும் அக்கன்னியை மணம்புரியவிசைந்தனர்கள். அப்போது, அம்மகிபண்டிதன் தன்னூற்றலைக்கடந்து, வரதக்ஷிணைகொடுக்கின்றேன் ஆதலால் மணமகன் தன்மனைக்கு வரவேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தான். உமக்குப்பொருட்செலவின்றிமணம்புரிதலாம். ஆகவே இங்குத்தானே வரவேண்டுமென்று வித்தியாதிராயருங் கூறினர். இவ்வளவில், காலந்தாழக்கில்வேறு யாரேனும் தங்கன்னியை மணம்புரிவிக்கவுங் கூடுமென்று, அங்குள்ள பெரியோர் குறிப்பித்ததால் அம்மகிபண்டிதன் தகுதியான மணச்சிறப்பினேடு தன்குடும்பம், பரிவாரம்,சுற்றம், நட்பினரோடு தன்மகளையு மழைத்துக்கொண்டு காலட்டியென்னும் அக்கிராரம்வந்து சேர்ந்தான். பின்பு. சிறந்த சோதிடர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட நல்ல முகூர்த்தத்தில், எல்லாவுவகைச் சிறப்போடும் நூல் விதிப்படி திருத்தமுற மணவினைப் பெருவிழாவை முடித்தனர். பின் ஆரியாம்பாள்என்னும் அக்கன்னிகையோடு சிவகுருஎன்னும் அம்மணமகன், அதிதியைப் புணர்ந்த காசிபரைப்போலும், அநசூயையைப் புணர்ந்த அத்திரிபோலும், அருந்ததியைப் புணர்ந்த வசிட்டரைப்போலும் இல்லறவொழுக்கத்தை நடத்திப் புகழுற்றிருந்தார். அவரது கல்வி கேள்வியொழுக்கச்சிறப்பினுல் அக்குடியில் எல்லாச்சுகங்களும் மேன்மேலும் வளர்ந்துவந்தன. அத்தம்பதிகள், பெரியோர்களையும், தேவர்களையும், ஓம்புதல்செய்து தவநியமம் பூண்டாராய்த் தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து நின்றனர். அவ்வாரியாம்பாளது கற்பின் விசேடத்தால் அச்சிவகுரு என்னும் அந்தணரதுஇல்லறவொழுக்கம்அவருக்குச் சுவர்க்கத்தினும் பேரின்பம் விளைத்திருந்தது. அழகு, இளமை, நற்குணம், நல்லொழுக்கம், நற்கல்வி, பெருமை, புண்ணியம், புகழ், பொருள்,செல்வவிருத்தி, மாணுக்க

ருடைமை, நோயற்றவாழ்வு, ஒத்தகருத்தினிருவரொழுக்கும், உண்டாய், வேள்விமுதலிய நற்சருமங்களைச்செய்து பிரிவற்றுச் சிவபூசை செய்திருக்கும் அம்மகனுற்குறைவறுக்கப்பட்டு வித்தியாதிராயர்பிறந்தபேறு பெற்றனர்.

சிவகுரு மக்கட்பேறு விரும்புதல்.

அவ்வளவில் காலவியல்பால் சிறந்த பிதிர்கருமத்தை முடித்து, அச்சிவகுருவானவர் கயையிலும் கங்கையிலுஞ் செய்யத்தகுவனவாகிய நீர்க்கடன்முதலியகருமங்களைத்தீர்த்துத் தீர்த்த யாத்திரைசெய்து தன்பன்னியோடு எல்லாப் புண்ணியவிரதங்களையும் தானதரும முதலியவற்றையும் புரிந்து பரோபகாரியாய் கல்வியாற்போது கழித்துத் தபோயோக நிட்டையோடு மிருந்தனர். ஆனால், அவ்விருவர்க்கும் எவ்வகைக் குறைவும் இல்லையாயினும் மக்கட்பேறில்லையே யென்னுங் குறைமாத்திரம் மிகப் பெரிதாயிருந்தது. கறுத்தஉரோமம் உள்ளபோது மக்கட்பே றில்லாதிருப்பது பெருவேள்வி செய்த லுரிமைக்குக் குறைவன்றோ ? மாந்தர் மக்கட்பேறென்றினனே முற்றும் பெற்றவ ராகின்றார்கள் என்று வேதங் கூறுகின்றது. புத்திரன் பிறந்தாலன்றோ பெற்றோர்க்குப் பும்மென்ற பெயரையுடைய நரகமொழியும். மகவைப்பெற்றோ னன்றோ? தென்புலத்தார்கடனைத் தீர்த்தவனுவான். அக்காதலனுலன்றோ குடியின் பெயர் விளங்கும். மகப்பேற்றினுக்காயினும் சிறந்த களிப்பும், அது இல்லாமையினுஞ் சிறந்த துன்பமும், ஓர் குடும்பிக்கு வேறு இல்லையன்றோ ? என்று அந்தச்சிவகுரு என்னும் வேதியர் தனிமையில் தம்மனைவியோடும் சிந்தித்திருக்கையில், அவ்வாரியாம்பையாரும் தங்கணவரோடுங் கூறுவதாயினர்.

பிராணநாதரோ ! எல்லாமுணர்ந்த தமதுசந்நிதியிலே என்னை விண்ணப்பஞ்செய்ய வல்லளாவேனுயினும் தமது சந்நிதியருளா லாகிய உணர்ச்சி வலியால் உண்டாகிய நம்பிக்கையால் கூறுவ தென்னெனில் ? தேவரீர் எல்லாவற்றையும் சிவனுக்கு ஆக்கிப் பயனென்றனையும் குறியாது கருமங்களையெல்லாம் ஈசுரார்ப்பணஞ் செய்தலால் தமக்கு வேண்டுவனற்றை யவ்விறைவனேமுடிப்பிக்கின்றார். அடியேற்குத் தேவரீரோ அவ்விறைவனுமாதலின் அக்கவலையே யின்று. ஆதலால்நம்மிருவர்க்கும் நல்லசந்ததி உண்டாகவேண்டிய நற்காலம் தவறாது வருமென்று முன்னே குறிப்பிக்கின்ற சகுநமுதலியன உண்டாயிருத்தலின் மனத்துள்ளக்குறைவில்லை. ஆயின் தேவரீர் அடியேன் மனத்தினைச் சோதிக்கும் பொருட்டு என்னோடு இந்தத்துன்பம் உண்டாயதுபோலும் குறிப்பித்

திருக்கலா மென்று தோற்றுகின்றது. நான் அவ்வளவினுக்கு ஆற்றவல்லளோ? தேவரீர் மக்கட்பேறு வேண்டுமென்னும் எண்ணத்தோடு கடவுளைப் பிரார்த்தித்தால் அடியார்களது இச்சையெல்லாவற்றினையு முடித்தருளவல்ல மஹாதேவர்க்கு இஃது ஒரு அருமையோ? ஆதலால் தேவரீர் காமியதவஞ் செய்யவேண்டுவ தொன்றே குறைவாக விருக்கின்றது. இவ்வெண்ண மெனக்குஞ் சிலகாலமாக உண்டாயிருந்ததா மாயினும் விருப்பின்றிக் கடவுளருச்சனைசெய்து வரும் தம்மொடு விண்ணப்பித்தால் திருவுளத்தில் என்னை தோன்றுமோ என்னும் ஐயத்தால் சும்மாதிருந்தேன். இப்போது காலம் வாய்த்ததால் விண்ணப்பித்தேன் என்றார்.

சிவகுரு புதல்வர்க்காகத் தவம்புரிதல்.

அதுகேட்டு, அவர், ஒய்காதலீ!! இல்லறத்தான் தருமமாவது, தருமபத்தினியோடு நியமவிதியைக்கடைப்பிடித்துப் போகிப்பது பிரமசரியத்திற்குத்தாழ்ந்ததல்ல. தருமத்தோடுமுரணுதகாமம்சிவானுக்கிரகமாமாதலின் அநுகிட்காமத்திற்கு வேறல்ல. ஆதலால், பிதிர்க்கடன் ஒழிவு, மரபு விளங்கன்முதலியபயனையுடையபுத்திரனைப்பெறத்தக்ககாமியதவம் நமக்குத்தடையானவல்ல. இதுவேயென்கருத்தாகவிருக்கினும்என்னோடொத்ததருமமுடைய உனதுகருத்தினையும் அறிந்து பின்னர் நாமிருவரும் பரமேச்சுரனை ஆராதிக்கவேண்டுமென உன்னோடுகூறினேன். என்று நல்லோரையில் நூல்களுள்விதித்தவண்ணம் தமக்குக்குரவனருள் கிடைத்துள்ள வழியால், பத்தி, ஞான, கிரியாநுட்டானத்தோடுசிவயோகத்தவஞ்செய்ய, அத்தம்பதிகளிருவருந்தீக்ஷைசெய்துகொண்டுமுறைப்படிநடத்திவந்தனர். ஒவ்வொருவருடம் ஒவ்வொருபுண்ணியத்தலங்களில் தவஞ்செய்து, மந்திரசெபசாந்திசெய்து பன்னிரண்டாமாண்டில் இடபாசலத்தில் சுயம்பிலிங்கேச்சுரசந்நிதி யடுத்தபூரணவாகினி நதிதீரத்தில் தவஞ்செய்திருந்தனர். அங்குஒருநாள் பரமதயாநிதியாகிய சிவபெருமான் அத்தம்பதிகளிருவர்க்கும் ஒரோகாலத்துள் தியானயோகத்தில் நித்திரைவருவித்து அவர்கள்கனவில் அந்தணர் கோலமாகத் தரிசனைகொடுத்துச் சந்தானபலத்தை யருள்செய்தார். பின்பவர்கள் தெளிந்துவிழித்தளவில் எல்லாத்தேவரும்வணங்கப் பேரொளிப்பிழம்பாய் இடபாரூடராய் உமாபதியார்தரிசனை யளித்துமறைந்தனர். கடவுட்டரிசனத்தால் அத்தம்பதிகளுக்கு ஆனந்தகண்ணீர்ப்பெருக்கும்புளகமும் உண்டாய்ப்பின் சிலபோதுவரையில் வியப்புக்கடலுள் மூழ்கியெழுந்திருந்தனர்.

அதன்பின்னர் அவ்விருவரும் தத்தமக்கு உண்டாகிய ஒரோதன்மையானகனவினை யுரைத்து ஒப்புக்கண்டு தவமுற்றிற்று என்னும் அச

ரீரியுரையுங் கேட்டு, தம்மிருப்பிடம்வந்து மந்திரசெபசாந்தி எல்லாமுடித்துப்புத்திரகாமேஷ்டியுஞ்செய்து;மறுநாள்நியமத்தோடுதருப்பைசயனத்தில் படுத்திருக்கையில், அன்றிரவின்கனவில் பரமேச்சுரன்வேதியர்கோலமாகவந்துபசரிக்கப்பட்டுச்சிலகாலமேவயதுடையஞானநிறைவுள்ளமகனொருவனே சாலுமோ ? நெடுங்காலம் பிழைக்கத்தக்க பேதைமக்கள்பலர்வேண்டுமோ ? என்றுவினவினர். அப்போதவர்கள் ஞானபூரணனாகிய மகனொருவனேபோதும். ஆயுள்வேண்டின், கொடுப்பதற்குமிருத்திஞ்சயனாகிய பெருமானுள்ளான். மார்க்கண்டேயனைக் காத்ததில்லையோ ? என்றுகூறினர். உடனே விழித்தெழுந்து சிவத்தியானத்தோடு மிருந்து, மறுநாள் புத்திரகா மேஷ்டியை முடித்து, பிராமணசந்தர்ப்பணை தான தருமமுதலியசெய்து, பெரியோராசி மொழிபெற்றுவேள்விச்சேடமாகிய பாயசத்தைப்பகிர்ந்து உண்டு, பிரணவபஞ்சாக்கரமுதலியமஹாமந்திரத்தாலமைத்த பூரணகலசநீரைஉட்கொண்டு அவ்விருவரும் சிவத்தியானத்தோடு மிருந்தனர்.

சங்கரர்திருவவதாரம்.

அப்போது, எங்குநிறைந்த சச்சிதாநந்தசுத்தசிவ சைதந்யம்சுபாவஞானசத்தித்தொழில் முதலியசெல்வத்தையுடைய அருளோடு அவ்வந்நத்தில் பிரவேசித்து முழுக்கலையோடு அச்சிவகுருவின் தேசத்துள்சமுகஒளிசெய்திருந்தது. பின்பு அவரதுதருமபத்தினி ஆரியாம்பாள் கருப்பந்தாங்கிய அளவில் அம்முகவொளி என்றுங்கண்டறியாத பிரமவொளியதாய் இருசுடரொளியினும் சிறந்திருந்தது. அதுமுதல் பூவுலகத்தில் காலமழையும், பெருவிளைவும், நோயின்மையும், தருமபுத்தியும் உண்டாய் மக்களனைவரும் சந்தோடமாக விருந்தனர். எல்லாப்பொருளும் மலிவுற்றன. எல்லாக்கலைகளிலும் ஓதுவார் உள்ளம் தெளிவுற்றிருந்தன. அந்தவூரில்நற்குறிகளுண்டாயின. அக்கருப்பிணிக்குஒருகாலத்தில்தேகத்துள் உலகமுழுவதும் தோன்றி, வியப்பைக்கொடுத்தன.

எல்லாமுடைய கடவுள்கலையே, கருவாகவயிற்றுள் ளுண்டாயிருக்கையிலிஃதொரு வியப்பல்ல. அத்தாய்கனவிலே வெள்ளைநிற இடபத்தின்மீது வீற்றிருந்ததாகவும், தேவர்களால் துதிக்கப்படுவதாகவும், கந்தருவரால் கீதம்பாடப்படுதாகவும் கண்டு, ஜெஜெயவென்ற பிரார்த்தனைஓசையும்தேவதுந்துமி முழக்கமுங்கேட்டுவிழித்துணர்ந்துதன்னுடம்பின்மேல்விழுந்திருந்த மல்லிகை பாரிசாதமுதலிய நல்லமணமுள்ள பூக்களைப்பார்த்து அதிசயித்திருந்தனர்.

பரமேச்சுரன்மாயையைத் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டு சுந்தரனாகத் தானிருப்பவனாதலால் ஆகாயம்போல் எல்லாவுடம்பி னிடத்தும்

கலந்துள்ளவனாய், வாயுப்போல வுள்ளுயிராய்ச் சச்சிதாநந்த ரூபமாய்க் கூட்டமற்று எங்குநிறைந்தவனாய் முக்காலத்து முள்ளவனாதலால் அந்தப்பொருளுக்குப் பிறவிக்கரும மெங்குள்ளது? கருவிற்கிடைத்த லெங்குள்ளது? பிறப்பெங் குள்ளது? தோற்ற மற்றவனேயன்றோ? பிறவியில்லாதவனே யாயினுந் தன்னிச்சையின் விளையாட்டினனாய்ப் பிறப்புடையவன்போல அவதரித்தவாறு மாயைதோற்றிய தன்றி வேறென்னுள்ளது? அச்சிவகுருவும், ஆரியாம்பையும் அநேகம்பிறவியிலும் தவஞ்செய்து சிவானுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரராய், அதிதிகாசிபரைப் போலப் பரிசுத்தராமாதலின் அவர்களிடத்துச் சிவகலை அவதரித்தது. ஈச்சுரஅமிசை தருமநிலைநிறுத்தற்பொருட்டுக் கிருதயுகத்தில் கபிலராயும், திரேதாயுகத்தில் தத்தாத்திரேயராயும், துவாபரயுகத்தில்வியாசராயும், கலியுகத்தில் ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியராயும் அவதரிக்குமென்று பிரமதேவன் சனற்குமாரற்குக் கூறியபடி இக்கலியுகத்தில் ஆதிசங்கராவதாரத்திற்கு எப்பொழுது சுபமுகூர்த்தமோ? என்று அறிவுடையோரனைவரும் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

இங்ஙனமாக இக்கலியுகத்தில் மூவாயிரத்து ஐம்பத்தெட்டாவதாண்டுக்குச்சரியான விக்கிரமசகம்பதினான் காவதாகிய ஈசுரவருடம் வைசாகமாதத்துள், பஞ்சாங்க சுத்தியுள்ள நல்லநாளில் நல்லோரை நற்கோள் அமைதிகளும் கூடியகாலத்தில் சிவகுருவின் மனைவியாகிய ஆரியாம்பை, அநசூயை தூர்வாசனைப் பெற்றதுபோலும், அதிதிவாமனனைப் பெற்றதுபோலும் சங்கரமூர்த்தியைப் பிரசவித்தனர்.

அப்போதே,அவ்வம்மையாருக்குச்சிவஞானவொளி வெளிப்பட்டுச் சிறுபோது முற்று மாநந்தமயமா யிருக்கையில், மீட்டும் மாயையின் மறைப்பால் உலகசம்பந்தமான வேறுபட்ட மோகமுதலியன வுண்டாயின. சங்கராவதார புண்ணியகாலத்தில் தேவதுந்துமி முழங்கின. ஆகாயந் திசை உடுக்கள் விளக்கமாக விளங்கின. பகையுயிர்கள் தம் முட் பகையொழிந்தன. கொடியமிருகமுதலியன சாந்தத்தை யடைந்தன. பெரியோர்களுள்ளக்கமல மலர்ந்தன. பேதவாதிகள் நூல் கைநழுவின. துன்மதவாதியர்க்குத் தீச்சகுநமுண்டாயின. அவதரித்த திருக்குழவியின் திருமேனியொளியே அவ்வறைக்கணிருந்த விருளைப் புறம் போக்கியது. இங்ஙனம் இன்பவடிவர் உற்பத்தித் திருநாளில் எல்லா மின்பமேயாக விருந்தது. இவ்வாறாகக் கருவாசம் பிறவித்துன்பம் யாதொன்று மின்றித் தூணம் காரணமாக நரமடங்கற் பெருந்தகை தோற்றமாயினாற்போலும், மெய்யறிவின்பப்பொருளேயவதரித்தது. இத்தூணை

யும் அத்தெய்வத்தாய்க்கு நனவுகனவு முதலிய அவத்தைகளுட்கலவாது அற்புதத்தன்மை யதாக விருந்தது.

அங்ஙனம்சிவகுருவானவர், அப்புதல்வர்ப்பேறு கேட்டுப்பெருநீர்த் தீர்த்தமாடி விதிப்படி சாதகருமமுதலிய முடித்து வேதியர்க்கு விதை வழங்கல்முதலியபலதானங்களைச்செய்து, அந்தணராசி மொழிபெற்றுச் சோதிடரைச் சாதகப்பயன் வினவினர். அதற்கவர்கள் இது மகாபுருட சாதகமாதலின் ஆயுண்முதலிய பயனை வரம்பறுத்துக் கூற வெம்மால மையாது. எத்துணைப்பயன் கூறலாம்? எனக்கேட் டனைவரும் வியப் படைந்தனர்.

அங்கொருநாள், வெண்ணிறநாகமொன்று அக்குழவியைப் பூண் அணிந்தாற்போலுஞ் சூழ்ந்து மண்டலமிட்டுப் படமசைத்தாடி யிருக்கக் கண்டமனைக்கணுள்ளவர்பயந்து அயலவர்முதலியரோடுந் திரண்டுவந்து பார்க்கையி லது வில்வமு முருத்திராக்கமணியுந் திருநீறுமாக்த் தோற் றியது. அதுகண்டு இஃதொருதெய்வச்செயலெனஅற்புதங்கொண்டனர்.

மற்றொருநாள் அக்குழவியைத் தாயிடத்து இருக்கக்காணாது அச் சத்தோடுந் தேடுகையில் ஒளியோடுங் கூடிய விருத்தவேதிய ரொருவர் வீணையுட் சாமவேதம்பாடிக்கொண்டு பிச்சைக்குவந்து அம்மனைக்கணி ருந்த பூச்சுணைக்காயினைத் தரும்படியிரந்தார். அதனை அவ்வாறே கொடுக் கையில் அது அவ்வேதியன் கைதவறிவிடக் கீழ்விழுந்துடைந்தது. அத னுள்ளே அக்குழவி யிருக்கக்கண்டார்கள். அப்போதங்குள்ளவர்கள் கார ணந்தோற்றாது ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் கிழச்சுமங்கலி கள்கூடி அக்குழவிக்குச் சாந்திக்காப்பு முதலிய செய்துதாயிடங்கொண் டுபோயினர். இந்த ஆரவாரத்துள் வந்த வேதியர்கண்படாது மறைந் தனர்.

அக்குழவிக்கு நெற்றியில் நுகற்கண்ணின் குறிப்பும், உச்சியில் எவ் வளவு தொடைக்கினும் உலராத ஈரமும், இளம்பிறையொத்த வெண்ணி றக்கீற்றும், கண்டத்தின்மீது கறுத்தமறுவும், கைகளில் தமருகஞ் சூல முதலிய விரேகைகளும், சந்திரகாந்தம்போலும் தேககாந்தியும் நீண்ட தோளும், பரந்தமார்புமாகிய சிறந்த புருடவிலக்கணமும், இருசுடர் போ லொளிசெய்யும் அகன்றகண்களும், அழகியமேனியும்காண்பார்க்கு மங்கலம் விளைவித்துச் சிவசங்கராமிசத்தைக் குறிப்பித்து நிற்றலின் அக் குழவிக்குச் சங்கரர் என்னும் நாமகரணஞ் சாற்றினர். அம்மகவு வளர் பிறைபோலும் நாளுக்குநாள் வளர்ந்துவந்தது.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

தேவர்கள் மண்ணிற் பிறத்தல்.

ஸ்ரீ பரமேச்சுரன் பூவுலகத்தில் ஸ்ரீ சங்கராவதாரஞ் செய்திருக்கையில், அவரைச் சேவிக்கும் பொருட்டு விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் வேதியர்குலத்துள் அவதரித்தவாறு.

விஷ்ணு, விமலர் என்னும் வேதியர்க்கு மகனுகப் பிறந்தனர். அவரிடத்தே சூரியன் கலையுஞ் சேர்ந்தது. அவரோசனந்தனுசாரியராம். இவரோயினிப்பதுமபாதாசாரியரோன்னும் காரணப்பெயர்பெறுவர். வாயு, பட்டகுமாரர் மாணுக்கராகிய பிரபாகரபட்டர் மகனுகப்பிறந்து, அஸ்தாமலகாசாரியர் என்னும்பெயர்பெற்றனர். அக்கினி, துரோடகாசாரியராகப் பிறந்தனர். நந்தி, வீரபத்திரர், கணபதியென்னும் மூவர் கூறும் உதங்கமுனிவராகப் பிறந்தனர். பிரமதேவன் சுரோசுவராசாரியராய்ப் பிறந்தனர். அவருட்டானே முன்சார்வாகநூல் கூறியகுற்றம் கழிய வேண்டிப் பிரகற்பதிகூறுஞ்சேர்ந்து மண்டனபட்டாசாரியர் என்னும் பெயரும் பெற்றனர். இவர்க்கு விசுவருபாசாரியர் என்றொரு பெயருமுள்ளது. அவர்க்கே ஸ்ரீ தக்ஷணுமூர்த்தி யருள்கலத்தலினுல் விவரணுசாரியர் என்னும் வேறொருபெயருமுண்டாம்.

நந்தியின் அமிசமும் பிரகற்பதி அமிசமுங் கூடி ஆநந்கிரியாசாரியராகப் பிறந்தனர். வருணன், சிற்சுகாசாரியராய்ப்பிறந்தனர். இயமன், காலாநரன் என்னும் வாதியாகப் பிறந்தார். நிருதி, சாத்தேயமந்திரவாதியாகப் பிறந்தனர். ஏனையதேவர்யாரும் அந்தந்தமத வாதியர்களாகப் பிறந்தனர்கள். அவர்களனைவரும் ஞானகிரியாசத்திகளை யடைந்து பலமாணுக்கர்களுக்கும் ஆசிரியர்களாய்ப் புகழ்பெற்றிருந்தனர். சரஸ்வதியானவர் துருவாசர் சாபத்தினுல் உபயபாரதியென்னும் பெயரோடுபிறந்து, சாரதா, சரசவாணி, மந்திரோசுவரி, அக்ஷரமாதுருகை, வாக்குவாதினி, என்னும் பெயரை யடைந்தனர். இங்ஙனமாகத் தேவக்கூறுகளின் அவதாரவிரகசியம் பௌடியோத்தரத்தின் காலஞானகாண்டத்தில் தேவரகசிய விவரணத்துள் விரித்துக் கூறப்பட்டது.

முற்காலத்துள் மூதறிவோர்களாகிய முனிவர்கள் சத்தியலோகத்துள் பிரமாவினிடத்தில்தத்தம் வேதங்களையோதியிருந்தனர், அங்கு சிவயோகியாகியதுருவாசர் வேதமோதுகையில் ஓரிடத்தில் ஒருசுரம் தவற,

அதுகேட்ட கலைமகளாகிய சரச்சுவதியார் நகைத்தனர். அதுகண்டு துருவாசர் வெகுண்டு, கலைமகளே! நீர்நம்மை அவமானஞ் செய்த தால் நிலவுலகத்து மானுடமாதாகப்பிறந்து தோல்வியடைந்து சந்நியாசி வயத்தராகக் கடவிர் என்று சபித்தனர். அதுகேட்டுக்கலைமகளார் இத் துருவாசர் உக்கிரமாகிய ஆணையுடையவர் இவர்சொல் தவறுவதன்று ஆதலின் இவர்மேல்யார்முயற்சியுஞ் செல்வதல்லவாதலின் இவரையே வேண்டி அனுக்கிரகம் பெறவேண்டுமென்று எண்ணி அடங்கியவராய்த் துருவாசரைப்புகழ்ந்து சாபத்தை விமோசிக்கும்படி வேண்டிக்கொண் டனர். அப்போது துருவாசர் ஞானநோக்கத்தானோக்கிப் பரமேச்சுர னே பூவுலகத்தில் துறவிகோலமாயவதரித்து வரும்போது அவர்க்கு நீர்தோற்றுச் சாபவிமோசனமடைந்து உண்மையான தெய்வவடிவம் பெற்று அவர் வசத்திருப்பீராகலின் ஓர் அவமானமும் உமக்கு உண் டாகாதொழியுமென்று அனுக்கிரகித்துத் தம்மிடஞ்சென்றனர். அதனால் சரஸ்வதியார், சோணபத்திரையாற்றங் கரையில் விஷ்ணு மித்திரன் என்னும் வேதியன் மகளாய் உபயபாரதியென்னும் பெயர் பூண்டு, சுவைபெறப் பேசுந்தரத்தால் சரசவாணியென்ற காரணப்பெயருடன் தருமஞானவடிவராய் வளர்ந்திருந்தனர். அறுபத்துநாலு கலைகளும் அவர்வடிவமாகவே யிருந்தன.

சரசவாணியாகிய அவ்வுபயபாரதியென்னுங் கன்னிகை வடிவத்தா லழகுருவெடுத்தாற்போலும், அறிவாற் கல்வியுருவெடுத்தாற்போலும், ஆற்றலான் மந்திரயோகமுருவெடுத்தாற்போலும், இயற்கையாற் புண் ணியமுருவெடுத்தாற்போலும், தொழிலாற் சதுரமோருருவெடுத்தாற் போலு மிருந்தனர், என்று அக்கன்னிகையின் நற்குணமுதலியவற்றைச் சுரோசுரர் என்னும் பிரமசாரியினிடத்துந்தெரிவித்து, அவ்வாறே அச்சு ரோசுரர் என்னும் மண்டனபட்டாசாரியர், நல்லவேதியர் பரம்பரையிற் பிறந்து பட்டபாதாசாரியர்க்கு மாணுக்கராய் வேதமுதலிய கலைகளை அவற்றினிரகசியங்களோடு சாங்கமாக ஓதியுணர்ந்து, தவநிட்டைக ளிற் சிறந்தோராய் எல்லாம் வல்ல தன்மையுடையவராய் "கரும காண்டப் பிரதிஷ்டாபனசாரியசித்தாந்தப்பிரவர்த்தகர்" என்ற விருது பெற்று, மீமாஸ்ச ஜெயபேரி முதலியவற்றுல் புகழ்ப்பெற்று, அரசர்க் கரசராற் சிறப்புற்றுத் தன்மாணுக்கராகிய பல புலவராற் சூழப்பட்டுச் செல்வங்கல்விகட் கிருப்பிடமாய்ப் பிரமதேவனேடொத்த பெருமை வாய்ந்து, இப்போது, இல்லறதருமத்தை யடைய விரும்பி மணம் புரிதற்பொருட்டுத் தனக்குத் தக்க கன்னிகையைத் தேடுவாரா யுள் ளனர் என்று அவ்வுபயபாரதியாரிடத்துத் தெரிவித்து அவ்விருவர்க்கும்

அன்னியோன்னிய வன்பினையும், ஒருவரை யொருவர் விழையும் விருப்பத்தினையும் உண்டுபண்ணி, வேதியவடிவமாக வுலகத்துத் திரியு நாரதர் முதலிய தேவ விருடியர் அவ்விருவர் பக்கத்தும் நடுவராகநின்று மணங் கூட்டுவித்தனர்.

பின், அம் மணமகன் பிதாவாகிய இம மித்திர பட்டாசாரியரும், மணமகள் தந்தையாகிய விஷ்ணு மித்திர பட்டாசாரியரும், வைதிகநிலைமை, வயசு, குலம், ஒழுக்கம், அறம், கோத்திரம், சுற்ற முறைமை, பொருத்தம், வடிவம், உருவம், முதலிய எல்லாவற்றுள்ளும் ஒத்தலுடைமை யாராய்ந்து, சுற்றத்தினரனைவருடம்பாட்டினோடும் சோணபத்திரை யாற்றங்கரையில். நல்லமுகூர்த்தத்தில் பெருஞ் சிறப்போடும் நூன்முறை தவறாது மணமுடித்தனர். அங்ஙனம், பேரி, முரசு, படகம், மத்தளம், சங்கு, குழல், வீணைமுதலிய பலவாத்தியங் களும், வேதகோஷமும், திசைசெவிடுபட முழங்குகையில் அவ்விசுவரூபராகிய மண்டனமிசிரர் அவ்வுபயபாரதியென்னும் மடந்தையின் கைப் பற்றித்தன்சாகையின் விதியாகக்கொண்ட சூத்திரவிதிப்படி கருமங்களை யனுட்டித்து விவாகதீக்ஷையைமுடித்து, அம்மாதின் பிறந்தக வரிசை பெற்று அத்தம்பதியர் இருவரும் சுற்றத்தாரா லுபசரிக்கப்பட்டு அங் கிருந்து புறப்பட்டுத் தமது மகிடமதி என்னும் நகரத்தையடைந்தனர்.

அங்கு, மாணக்கர், பரிசனர், பொருள், பசுநிரை, பொற்பூண், மணி, ஆடை,மணக்குரியகல முதலியகருவி, நூற்கோசங்கள் முதலியஎல்லாச் செல்வமுநிறைந்து, அரசன்கோயிலினுஞ் சிறந்துள்ள தங்கள் மாளிகை சேர்ந்து, எவ்வகைப்பட்ட சுரௌதஸ்மார்த்த கருமங்களையும்விதிப்படி நடத்திவந்தனர். அவ்விருவர் அன்புமொருமையும் இம்மைமறுமைப் பயனிரண்டிற்கும் ஏற்றபெற்றியவாயிருந்தன, அவ்வம்மையைத் தேவ மாதர்யாரும், பாங்கியராயும், பணிமாதராயும், கிளி, பூவை, முதலிய வாயும் பிறந்துவந்து சூழ்ந்திருந்தனர். தேவரும் முனிவரும் தத்தங் கலைகளோடு அந்தணப்பிரமசாரிய மாணக்கராய்வந்து, பிரமவடிவாராகியமண்டனபண்டித பட்டாசாரியரையும் அவர்பன்னியையும் பணிந்து பணிசெய்திருந்தனர்.

கருமவீரராகிய அம்மண்டன பண்டிதர் நித்தவாசாரச் செல்வம், வேள்வித்தீக்காரியம், வேதமோதல், ஓதுவித்தல், மந்திரதீக்ஷைசெபம் முதலிய புண்ணிய வினைவலியால் சாபமனுக்கிரகமுதலிய மகிமைகளை யடைந்து, பரோபகாரத்தில் வல்லவரொன்று யாவருங்கூறத் தரும வடிவராயும், சத்தியவிரதராயும், கல்வியாற்ற லுடையராயும் ஆரிய

வர்த்தாசிரியன் என்னும் பெயர் பெற்றவராயும் ஒப்பற்றவராயுமிருந்தனர். தருமமீமாம்ஸைமுதலிய அங்கநூல்களில் அவர்விதித்தவொழுக்கமே கருமவாதியரனைவர்க்கும் ஒருதலைவிதியாக விருந்தது. அவர்வாழ்க்கைத் துணையாகியவுபய பாரதிதேவியார் நீறுபூத்தநெருப்பைப்போலத் துருவாசர்சாபத்தால் மறைப்புண்டவரா யிருந்தும் தன்னியற்கையான ஞானவலிமையோடு மந்திரத் தலைவியாகிய தமது கல்விப்பெருக்கமப்போதைக்கப்போது வெளிப்படுத்திக் கடைக்கணோக்கம் ஒன்றனானே மாணுக்கரனைவர்க்கு முயற்சித்துன்பமின்றிச் சகலகலைகளும் உணர்தரவனுக்கிரகித்துக் கற்பகக்கொடிபோல விளங்கி, விருந்துபசரித்தல் முதலிய இல்லொழுக்கத்தினைக் காமதேனுப்போல அவரவர்கருத்தறிந்து அறுசுவையுண்டி யூட்டுவித்து, யாவருக்கும் அன்னையாகத்தான் தன் கொழுநனை ஒருமைப்பாவனையால் பணிந்துகற்புக்கரசியாய்ப் பெருமையுற்றிருந்தனர்.

அத்தம்பதிய ரிருவருஞ்செய்த வேள்விகளும், நோன்பும், கொடைமடமும், பிறவுமாகிய நல்வினைகளனைத்துமே வசிட்டர், பராசரர், கௌதமர், வியாசர், சைமினிமுதலிய பெருமுனிவரிற் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து இருத்துவிக்குரிமை கொண்டு அவ்வினை கடவுட்பக்கலாகும்படி செய்து அவரா லுபசரிக்கபட்டு அவரிடத்துத் தயை யுடையவாயிருந்து செல்வதாயின.

இஃதிங்ஙனமாக, சங்கரர் அவதாரத்திற்கு முன்னரோ, சிவனருள்கலந்த பிரமவிஷ்ணுஉருத்திரராகியவுலகபாலகர்கலைகள்கலந்த ஆதிசேடன்தேவ காரியப்பொருட்டு, கோவிந்தபகவற்பாதரென்னும் பெயரோடு அவதரித்து, சுகமுனிவர் மாணுக்கராகிய கௌடபாத மந்திர பட்டாரகரை யடைந்து பிரம வுபதேசம் அருளப்பெற்று, பதஞ்சலிமாமுனிவர்பால் வியாகரணம், யோகம், வைத்தியம்முதலிய கலைகளை ஐயமுதலிய முக்குற்றமறத்தெளிந்து நருமதை யாற்றங்கரையில் "அநந்தயோகத்தவ" நிட்டையில் எழுந்தருளி யிருந்தனர்.

இனிக்கலிபுருடன்கூறும், மன்மதன்கூறும்கூடி யுலகத்தில், அமரகன் என்னும்அரசனாகப்பிறந்து, காமநூல், பேததந்திரநூல், தண்டநீதிநூல், இவற்றுட் சிறந்தோனாய் வாச்சியாயன தந்திரம் முதலிய காம நூல்களை ஓதற்பரம்பரையில் அனுட்டானதோடு நிகழச் செய்திருந்தனன்.

மேற்கால வயிரவர்கூறும், அதர்வணத்தின்கூறும், தந்திராகமசாபரதேவதையின்கூறும், சைவவைஷ்ணவ பாரிடதர்கூறும், பாசுபதகாபாலிகசௌரகாணபத வைஷ்ணவசாத்தாதி மதவாதியராகப் பிறந்த

னர். குபேரன்கேரளநாட்டு அரசனுகப்பிறந்தனன். வீராவளியின்கூறு மந்திர வாதியராகவும், நவக்கிரகங்களின் கூறு காலவாதியராகவும், அரக்கர்சார்வாகராகவும், அசுரர், சமணர்புத்தர்முதலியராகவும், தான வர், காமக்குரோதர்கள் துவைதர்களாகவும், முன்னர்கௌதமர் ததீசி முதலியவர்களால் சாபமுற்றிறந்தவேதியர்கள் பாஸ்கரபட்ட ஸ்ரீஹரிட, அபினவகுத்த ராதியராகவும் பிறந்தனர். விடுவச்சேனர்முதயோர்கூறு வைகானச பாஞ்சராத்திரத் தலைவராகப் பிறந்தனர்.

இவ்வாறு, தேவாசுரக் கூறுபாட்டினுல் ஈச்சுராக்கினைப்படிபிறந்த மகாபுருடரனைவரும் பரவிமாணுக்களைச்சேர்த்து வேதக்கருத்துவெளிப் பட பலவகை மதவொழுக்கங்களை வெளிப்படுத்திச் சிலர் பகையா லும்சிலர்பத்தியாலும் சிவமயப்பட்ட கருத்தினராயிருந்தனர். இங்ஙனம், பரிவாரத்தொடுங் கூடிய உலகப்பெருந்தலைவர் நிலவுலகத்தில்திரு வவதாரஞ்செய்கையில் சேதுமுதல் இமயவரையுமுள்ள கருமபூமிதேவ ருலகத்தோ டொப்பப்புண்ணிய மணம்வீசத்தொடங்கியது.

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

நான்காம் அத்தியாயம்.

சங்கரர் பாலலீலை.

பின்னர், இடபாசலத் திருப்பதியின் அகரத்துள்ளவேதியர், சுயம் பிலிங்கேசருக்குக் கார்த்திகைத்திங்களின் இரவருச்சனையில் அற்பித் தவில்வவுருத்திராக்க மாலிகைகள் சிவகுருமகனுராகிய சங்கரர் கண்டத்திற் சூடப்பட்டவாயின. அதுகண்டையமுற்றதனுல் அவ்வேதி யர் ஆலயத்தையடைந்து பார்க்குமிடத்து, அவை,அச்சுயம்பிலிங்கேசன் திருமேனிமே லில்லாமையால் வியப்புற்றனராய் அம்மூர்த்தியே இவ் விளையபெருந்தகைபோலு மென்றெண்ணிவந்து அட்டாங்கமுறைப்படி வந்தனைவழிபாடுசெய்தும், மீட்டும் அக்கடவுள்திரோபவத்தால்மறைப் புண்டவர்களாய் அவ்வுண்மையை மறந்தும் வந்தனர்.

மற்றொருநாள்அச்சிவகுருவென்பவர்மனையில் "சகத்திரவேதியசந்த ர்ப்பணை"என்னும்விரதநடந்து வருகையில்ஓர்சுழல்காற்றுமழைநேர்ந்து

தெய்வக்குழவியாகியசங்கரர் ஆகாயவெளிக்குத் தூக்கிச்செல்லப்பட்டார்.பின், அங்ஙனம் கொண்டுபோகப் பட்டகுழவி யேதாயிற்று என்பது ஒருவர்க்கு முணரப்படாமையாக விருந்தது. இங்ஙனம் செய்வகையில்லாத அத்தெய்வீகச் செய்கைநோக்கிச் சிவகுரு முதலியோர் பயபத்தியோடும் இடபாசலேசனைத் துதித்து, திசைகடோறுந் தேடுவாராயினர். அப்போது, தேடிச்சென்றாருள் எட்டுத்திசைக்க ணிருந்தும் வந்தவேதியர் எட்டுக்குழந்தைகளைத்தந்தனர். அக்குழந்தைகளைநோக்கி யுண்பதற்கு வந்திருந்தவேதியர்கள், நமது ஒருசங்கரன்எட்டுமூர்த்தியா யுள்ளவாறென்னென்று வியப்புற்றிருக்கையில், மனைத்தலைவர் அக்குழவி யனைத்தினையும் ஒரிடத்துவரிசைப்பட விருத்தி "வேதியசந்தர்ப்பணையை முடித்து, ஆசிமொழி அக்ஷதைபெற்றுக்கொண்டு இருக்கும்போது, குருவாயூர்என்னும்தலத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஆலயத்தில் சின்முத்திரைதரித்தகையினராய் விளங்கிக் கொண்டிருந்த சங்கராகிய சிறுமைந்தரை நோக்கி முன்கண்டிருந்தாருட் சிலர்கொண்டுவர மனைக்கணிருந்த எட்டுக்குழவி வடிவமுமறைந்து விட்டன. அதுகண்ட வேதியர்கள் அட்டமூர்த்தியும் ஒருவனேயன்றோ வெனத்துதித்தனர். அதன்பின், அருக்கிய நோக்கத்தோடு யோகத்திருந்த அம்மைந்தருக்குக் காப்புமுதலியமங்களாசரணைசெய்து நமது புண்ணியப்பயனாற் குழவிசுகமாகவந்து சேர்ந்ததென்று களித்திருந்தனர். அன்றிரவு கனவின்கண்ணே "பிரகற்பதி, சார்வாகர் = உலகாயிதர் முதலியோர் உத்திரகசியத்தையும், வாயு, துவைதமுதலிய விவகாரவிரகசியங்களையும், ஸ்ரீகண்ணன்சுத்தாத்துவித விரகசியத்தையும் அம்மகவுக்கு உபதேசித்து அனுப்பியதாகக் கண்டவர்கள், அப்பகற்போது, நனவிலேகண்ட காட்சிக்கு" ஒத்தவாறாதல்கண்டு வியப்படைந்தனர்.

அப்புறம்,அச்சங்கரச்சிறுமைந்தர்இரண்டாமாண்டில்,அகரமுதலிய எழுத்தின் வடிவங்களைச் சொல்லத்தொடங்கிய அளவிற்றானே மிகுந்த நாவன்மையுடைய வேறுவாதியர் நாவானது இருந்தாங் கிருந்தபடி யடங்கிவரக்கண்டனர். அம்மைந்தர் நன்றாகச் சிறுமொழி கூறத்தொடங்கியவளவில் அவ்வாதியர் நாக்குழறுதலை யடைந்தனர். எல்லாவிடயங்களையும் கேட்டளவிலேதானே நன்குணர்ந்து தெரிவிக்கத்தக்க அம்மைந்தர் மூன்றாமாண்டிற்றானே உலகவழக்கத்தினுள்ள வைதிக லௌகிக பாஷைகளெல்லாவற்றினையும் கசடற விவரிக்கத் தொடங்கினர். அதனைக்கேட்டவரனைவரும் ஈது என்னை ? ஆச்சரியமென்று அசைவற்றவரோயாயினர்.

மற்றொருநாள், இடபாசலேசருக்குத் திருத்தேர்விழா நடந்ததாக அதனை நோக்குவோர் யாவர்க்கும் அத்தேரின்மீதே உச்சவமூர்த்தி கோலம் கண்ணுக்குப் புலப்படாது இப்பால சங்கரரே தோற்றியவாறாகவிருந்தது. பின்பு ஒவ்வொரு கூட்டத்துள்ளும் இச்சிறுவரே யிருக்கக் கண்டனர். அக்கால், இஃதொரு சித்தபுருடக்கதையாக விருக்கின்றது என்றசெய்தி எங்கும் பரவியது.

அப்போது, அவ்விளவேனிற்பருவத்திற் சிவகுரு தீக்ஷிதர் வேள்விசெய்தனர். அவ்வேள்விச்சாலையில் பதினாயிரம் அந்தணர்கூடி வேத சாத்திரப்பிரங்கம் நடத்தியிருந்தனர். பண்டசாலையுள் காய்கறிக்குவைகளினருகே ஒட்டஞ்செய்து ஆடிக்கொண்டிருக்கும் சிறுமக்கள் கூட்டத்துள், ஒருவர்க்கொருவர், இப்பூச்சுணைக்காயினுள் எத்தனைவித்து, இக்கத்திரியுள் எத்தனைவித்து என்று வினவிச்சோதித்தறிந்து தோல்வி வெற்றிகூறி விளையாடுமிடத்து அவரவர்ககு வழக்குண்டாயவர்கள் இப்பால சங்கரனை வினவ "உலகவித்தின் கணக்கினையே உலகமுற்றுமாக நினைக்கலாம்" என்றுகூறினர். அதனைப்பொருள் படுத்திக்கொள்ளவறியாத அச்சிறுவர்கள் அங்குகூடி யிருந்தவித்துவான்கள் பிரசங்கித்திருக்கும் அவைக்கண்வந்து கூறினர். அதுகேட்ட அவ்வேதியர் பொருள் தோன்றாது அக்காய்களைத் தருவித்துச் சோதிக்குமிடத்து, ஒவ்வொன்றனுள் ஒவ்வொன்றே யிருக்கக்கண்டு வியந்து, அச்சிறுவர் மொழிக்கு உரையிதுவேயென்று துணிவாகக்கொள்வது அருமையவாக, வெழுதிய சித்திரப்பாவைபோலும் அசைவற்றிருந்தனர். அதன்பின் அத்தெய்வச் சிறுமைந்தர் அந்தந்தக்குரவர்பால் அவ்வாறுதிங்களுள் வருத்தமுயற்சியின்றிச்சகலகலையும் பயின்றனர். இயற்கையிற்றாமுற்றுமுணர்ந்தனராயினும், மானுடயாக்கைகொண்டதற்கேற்பவுபநயநச் சடங்குமுற்றி குருமுன்னிலையானே யுணரும்வரையில் வேதத்தைவாயினாலுங் கூறாதிருந்தனர். அச்சிவலீலாசங்கரராகிய பெருஞ்செல்வரது உத்திச்சொல்விடிகள் கல்விச் செருக்கினர்களாகிய மதவாதியர்வாதமலைகளைப்பொடிபடுத்திவந்தன. சொற்சித்தியுடைய அச்சிறுவர் மொழிந்தவாறு கண்கூடாகப்பலித்து வருதனோக்கி விருத்தர் யாவரும், இவர்முதியராயவழியென்செய்ய வல்லரோவென்று ஆச்சரியமுற்றுமிகநன்கு மதிக்கலாயினர். கண்ணன் இளமைப்பருவத்துச் செய்த சிறு விளையாட்டினைப் போலும் இவ்வற்புதக் குழவியின் விளையாட்டும் எவர்க்கு மின்பம் விளைப்பனவாயும், சுத்தமுள்ளவாயும், கேட்பார்க்கு ஆக்கம்தருவனவாயுமிருந்தன.

சிவகுரு தீக்ஷிதர்கதியடைதல்.

அம்மூன்றுமாண்டின் முடிவில் தந்தையாய சிவகுருதீக்ஷிதர் அப்பால சங்கரற்கு நன்னுளில் மயிர்வினைக் கருமமுடித்துப் பெருவிழாக் கொண்டாடினர். உடனே விருத்தராகிய அவ்வேதியர் தமது ஊழ்வினைமுடிய வாழ்நாட்குறைவுற்றதை நிமித்தங்களாலுணர்ந்து, அம்மகவுக்குத்தாஞ் செய்யவேண்டுவதாகிய வுபநயனச் சடங்கினைச்செய்து சுத்தனுவதற்குக் காலம்போதாவென்று திடம்பெறவறிந்து, எல்லாமுணர்ந்த அச்சிறுவர்க்குத்தாம் உணர்த்தத்தக்க தொன்றுமில்லை யாயினும் குருபரம்பரை நிலைபெறச்செய்தலின் பொருட்டுத்தானே உபதேசிக்கத் தக்கதனைச் "சத்தியோதீக்ஷை" விதிப்படி அப்பொழுதே தீக்ஷித்து உபதேசித்து முன்னடத்தத் தக்கனவற்றைத் தமது தருமபத்தினியாகிய ஆரியாம்பைக்குத் தெரிவித்து, முடிப்பன முடித்தவராய் முறைப்படி கருமயோகத்தினை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்குச் செய்வன செய்து நெடுங்காலம் பழகிவந்த சிவயோக சாதனையால் துறக்கக்கதிபெற்றனர்.

அதன்பின் அச்சதிதேவியாரும், உயர்ந்தோர், சுற்றத்தினர், அறிஞர் முதலியவர் கூட்டத்தோடு சுரௌதவிதிப்படி செய்யத்தக்க உத்தரக்கடன் கழிக்கவேண்டி அரணிகடைந்து, தீக்கொண்டு கொழுநனாணையாலும், கடவுள் ஏவலாலும், மகவாசையாலும் கட்டுண்டவராய்த்தெய்வச்செயலைக் கடக்கமாட்டாது இராமன் தாயாகிய கோசலைத்தாய் போலும், தான்கருதியவாறு உடன்கட்டை யேறுதலொழித்து, தான் செய்யுங் கருமங்களைத் தானும் ஞாதியராற் செய்விக்கத் தக்க கருமங்களை யவராலும் நடத்தியிருந்தனர்.

அக்கால் பாலசங்கரர் ஓர் தருப்பையைக்கிள்ளி அடுக்கிய விறகின்மே லெறிந்தளவில் ஓர் நன்மணமுண்டாய் அத்திசைமுழுவதும் கமழ்வுற்றது. அவ்வருடமுற்றும் கூடிய வகையாலெல்லாங் குறைக் கருமங்களைச்செய்து கழித்துப் பிதிர்வேள்வி முற்றிவிட்டது.

சங்கரர்க்கு உபநயந முதலிய நடத்தல்.

பின்பு, விரதவுபவாச நியமங்களோடு தவஞ்செய்து தீக்ஷையுடையவரா யிருக்கும் அவ்வாரியாம்பை உத்தராயணத்துள் நல்லோரையில், ஞாதியர், விருத்தர், வேதமுணர்ந்தவர்களுமாகிய வேதியரோடு அச்சங்கரச் சிறுமைந்தருக்குத் தக்கபடி உபநயநச்சடங்கினைச் செய்தனர்.

பிரமவடிவராகிய அச்சிறுவர் பிரமத்தை யுணர்த்துவதாகிய பிரமவுபதேசத்தாற் பிரமானுபவம் பெற்று இன்பவடிவினராயிருந்தனர். சூரி

யன், அக்கினி, மாதா, இம்மூவரையும்வணங்குதல் நியமமுடையவராய்க் குருமடமடைந்திருந்து, பிரமசரியவொழுக்கத்தோடு விதிப்படித் தன் சாகைமுதலிய வேதசாகைகளையும், வேதத்தலைகளையும் குருவுரைவழி முறைப்படி முற்று முடியுமளவும் சிலநாளிற்றனே அவ்வச்சாகையுபாத்தியாயர் முன்னிலையிலோதியுணர்ந்து அவரவர் விரும்பிய தக்ஷிணைகளைத் தெய்வவுதவியாற் கொடுத்து அவராசிமொழிகளைப் பெற்று "மந்திரோபாகருமம், விரதோச்சர் ஜனம் பிரமசரிய தீக்ஷை" முதலியவற்றால் மந்திரங்களைச் சத்தியுடையனவாகச் செய்து சித்திபெற்று அம்மந்திரங்களையும், அவற்றின்பொருளினையும், அவற்றைச் செலுத்தும் வகைமைகளையும், இரகசியங்களோடும் முழுவதும் நன்றாகவுணர்ந்து நிபுணராய் எல்லாக்கல்வியும் கரைகண்டவராயினர்.

உச்சிமார்த்தாண்ட னொளியேபோலும் ஆற்றுவதற்கும் ஒழிப்பதற்கும் அருமையாயிருந்த பிரமவொளி, அஞ்ஞானவிருளினைத் துரந்து நல்லோர் பார்வைச் சக்கிரவாகப் புட்களைத்திருத்தி செய்திருந்தது. முஞ்சியும், பிரமதண்டமும், மான்றோலும் புனைந்த அச்சங்கரமாணி வாமன மாணியேபோலும் யாவரானும் பூசிக்கப்பெற்றவரா யிருந்தனர். அகரத்துள் "பிக்ஷாசரியம்" செய்துவரும் பாலசங்கரர், தாருகவனத்தும் தேவரில்லத்தும் பயிக்கநாடகஞ்செய் தருளிய சிவசங்கரப் பிரானைப்போலும் கண்டார் கண்களைப் பிணிக்கும் பெருந்திரு வுடையராக விருந்தனர். பின் அம்மைந்தர் சாமகானஞ் செய்திருக்கையில் எவ்வுயிர்க்கருத்து முணர்ந்தவரேயாதலின் விலங்கு பறவை யூர்வனமுதலிய எல்லாவுயிர்களும் கேட்டுக் களிப்புற்றிருந்தனவேயன்றி, தாவரமனைத்தும் இசையனுகரணத்தால் சத்தப் பிரமமயமா யிருந்தன.

அச்சங்கரப்பிரமசாரி குருமடவாசியாய் வேதமோதியிருக்கையில், ஓர்நாள் ஒருசாலை மாணுக்கர், உடன்கற்போ ரிவர்களோடு பிச்சைப்பொருட்டு அயாசிததீக்ஷிதர் என்னும் ஓர் வேதியர் மனைக்குட்சென்று அங்கு அம்மனையாடவரைக் காணப்பெறுமையால், "பவதிபிக்ஷாந்தேஹி" என்றிரந்தனர். அப்போ தம்மனைக்குளிருந்த இல்லறக்கிழத்தி நற்பாத்திரத்துத் தங்கள் பயிக்கத்தை உதவப்பெறுத குறைவுக்கு வருத்தமுற்றுக் கிடைத்ததோர் நெல்லிப்பழத்தினைப் பத்தியோடு தந்தளித்து சிறுமைப்பட்ட நெஞ்சோடு மின்சொலுரைத்தலும், அச்சித்தச்சிறுவராகிய சங்கரர் அக்குடும்பத்துத் தயவுடையவராய்த் தாம் எல்லாம் வல்லரேயாயினும் கொண்டவடிவத்திற் கேற்ப அப்பொழுது, ஸ்ரீ தேவி மந்திரத்தோடுங்கூடிய "கலியாணவிருஷ்டிஸ்தவ" மென்பதனைச்செய்து மஹாலக்ஷ

மியைத் துதித்த அளவில் அவர் அங்ஙனே வெளிப்பட்டுக் கருதிய தென்னெனவினவ, இம்மனையவர் வறுமையைத்தூரத்தி யருளுகவென்று கூறலும், முற்பிறப்பிற் றருமதானஞ் செய்யாதவர்க்கு இப்பிறப்பி லெவ்வாறஃதுறுமென்று அவருரைப்பக்கேட்டு, எல்லாமுணர்ந்த அம்மே! இம்மையிற்றானே பெரும்புண்ணியஞ் செய்தார்க் கப்போதே பயனுண்டாமன்றோ என விண்ணப்பித்து "காருணிய பூர்ணஸ்தவம்" என்பதனைச் செய்து, இம்மனை இல்லறக்கிழத்தி நெல்லிப்பழத்தினைப் பிச்சையாக வளித்த பயனேயேனு மிப்போது தரலாகாவோ என வினவலும், அத்தேவியார் திருவுளமுவந்து அங்ஙனே அம்மனையில் அறுபதுகலம் பொன்னெல்லிக்கனி நிரம்பும்படி பொன்மழை பெய்வித்து இச்சங்கரனை வாழ்த்தி மறைந்தனர். அம்மனையில் பொன்னும் மனையவ ருளத்துக் களிப்பும், கேட்டாருள்ளத்து வியப்பும் இடஞ் சாலாவெனப் பொங்கி வழிந்தன. அதுமுதல்பொருளிச்சையே யுடைய முழுவுலகியர்க்கும் இச்சங்கரரிடத்து மிகக்களிப்புண்டாயிற்று. கண்டவரெல்லாம், ஆ, இஃதென்னே? உலகத்துள் ஓர் வில்வத்தழையினையேனும்பத்தியால், சங்கரனுக்கெனப்பார்த்திவலிங்கமீது சாற்றிய தருமசீலர்க்கு எல்லா நலனு முண்டாவதாகக்கண்காணவந்த சங்கரனார் கையில் ஓர் நெல்லிப்பழ மென்பதென்னே? சுத்தமனத்தோடுங்கொடுத்த அப்புண்ணியர்க்கு அக்கணத்தே யவ்வளவு பொன்னெல்லி கிடைப்பது வியக்கத்தக்கதன்று. என்றனர். உடனே அச்செய்தி யுலகெங்கும் பரவி நெடுந்தூரத்திருந்து பலமாந்தர் அப்பிரமசாரியின் தரிசனைக்கு வரத்தொடங்கினர்.

சங்கரர் ஒழுக்கம்.

இங்ஙனமாக பிரமசரியவிரதத்தோடு ஏழாமாண்டிற்றானே வேதசித்தியையடைந்து, அறுபத்துநான்கு கலைகளையுமுற்றுமுணர்ந்து, குருமடத்திருந்து தம்மனையடைந்து, வேதம், அக்கினி, சூரியன், தாய், இவர்களை நாடோறும்வழிபட்டு, ஒப்பற்றதருமவடிவராகியஇச்சங்கரமாணிவெண்ணீறு உருத்திரசாதனம் பூண்டவராய், அக்கமணிசெப வடமுஞ்சின்முத்திரையுந் தரித்த கையினையுடையராய், வேதமுதலிய கலைகளின் உரைவிரித்தலாகிய வாக்குச்செல்வத்தை விளக்கிநிற்கையில் வடவாலிருந்த ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியாகிய பரமாசிரியனார் மௌனம் விடுத்து இங்குவந்துஉரைத்திறம் விளக்கிநின்றனரோ என்னவிருந்தனர். பொருள்களின் திறத்தினையாராய்தலாற்காமத்தினையும், பொறுமையால் வெகுளியையும், திருத்திக்களிப்பினால் தேட்டச்சிற்றியல்பின் உலோபத்தினையும், பிறரைக்கண்டவழி அவர்குணங்களையே தேர்ந்துகொள்ளுமியல்

பினால் ஆணவத்தருக்கினையும், வென்று, காமமுதலிய பகைகடந்தபேரின்பப்பேறுநுகர்ந்து,தேவரையும்,அந்தணரையும்களிப்பிக்கும்நிலக்கற்பதருவென்னயார்க்குமினிமை செய்வாராயிருந்தனர். உலகுதோன்றியது தொட்டிது காறுமித்துணையடக்க மறிவுடையார் ஒருவர் மானுடப்பிறவியிலிருந்தவாறு தோற்றிற்றில்லை. மேருவோடொத்த மலை, இல்லாவாறுபோல, இவரோடொத்தகலைவல்ல அறிஞரில்லை. வித்தையால் விநயமும், விநயத்தால்வித்தையும், இவ்விரண்டாலுநல்லியல்பும், அவ்வியலாலிவரும்,இவரால் இவர்மரபும் விளங்கிற்று. நயந்தவினிமைய தாயாழ்ந்தவாய்மைப்பொருளினையுடையமொழி, உபகாரச்சுத்தவொழுக்கம்,தீமையற்றவெண்ணம், மறுக்காப்பொருளுண ரறிவு, பொருட்காரண வுணர்ச்சிவலி, ஆற்றலொளிநிறமுடைய தேகம், சமமுதலிய அறுவகையமைதியுடைமையிற் சான்றோனாகியமகனை நோக்குதல், தவத்தான்மெலிந்த தாயாகிய அவ்வாரியாம்பைக்குத் தலைவனையிழந்த துயரொழிக்குமருந்தாயிற்று.

சங்கரர்க்குத்துருவாசர் அருளல்.

மர்தேவர்அமிசைத்தோற்றத்திற்குப்பிறதெய்வங்களினருளால் ஆவதென்னுளது, எல்லாங் கைவந்தபெரியோனுக்கு ஏனைய முனிவராதியராற்பெறும்பேறென்னை யுள்ளது? ஆயினும் உலகியல் குறித்து, எல்லாத்தெய்வபத்தியும் பெரியரைப்பணிதலும் உடனே வளர்ந்துவருகையில், உக்கிர மஹேச்சுர அவதாரராகிய துருவாச முனிவர் தமது கூறுமிளவலுமென்ன நின்ற விப் பிரமசாரியிடம்வந்து எல்லாவித்தையிலுந் தலைமையளித்து அட்டாங்கயோகத்தை யுபதேசித்துத் தந்தவத்திறனையுமிவர்க்குக்கொடுத்து வாழ்த்திச் சென்றனர்.

சங்கரர்சித்தியாடல்.

மற்றொருநாள் பட்டினிவிரதங்களான் மெலிந்த விருத்தையாகிய இவர்தாய் யாற்றுநீராடச் சென்றுவருகையில் பெருங்கோடைக்கு ஆற்றுளாய் மிகவருந்துஞ் செய்தியறிந்து மகனாகிய இம்மாணிசென்று நீருந்தாமரைமலருந் தந்து அவரைத்தேற்றி ஏனைய வேதியரோடு அவரையுபசரித்து மெத்தென மனைபுகுத்திப்பின்னரவ்யாற்றினைத்தம்மகரத்தின்முன் தருவற்கு எண்ணி, வசிய ஆகருடணபீச வெழுத்துக்களோடு கூடிய "மஹாபகாஸ்தவம்" என்பதனைப்பாடித் துதித்தளவில் அந்நதித் தெய்வமுன்றோன்றி நாளையுதயத்து நின்னெண்ண முடியுமென்று கூறிச்செல்ல, மறுநாட்காலையில் அப்பார்ப்பனச்சேரிக்கு அணித்தாக நீளிடையிருந்த அந்த யாறு கிருஷ்ணனாலயத்தை யுரிஞ்சிக்கொண்டு

பெருகிச்சென்றது. அதனைக் கண்டார் யாரும் வியந்து இச்சங்கரர் ஆற்றலுணர்ந்து துதித்துக் களிப்புற்றிருந்தனர். ஆரியாம்பைத் தாயும் தம் விரதமிடையூறு அடையாது முற்றுப்பெறச்செய்த மகனுளாயுவந் திருந்தனர்.

பின் அந்தமலைநாட்டில், பெருமழை, மழையின்மை, நோய், முதலிய துன்பங்களின்றி முன்னிலும் சிறந்த நன்னிலைமை மேன்மேலு முண்டாகக்கண்ட சத்தியவன்மன் என்னு மரசன் ஏதுவாராய்ந்து, இச்சங்கரர் காரணமாவதறிந்து, தனக்குப் புதல்வர்ப் பேறில்லாமையின் இவரைத் தன்னகருக்குத் தருவித் துபசரித்து வரம்பெறவேண்டி, அழைத்து வரும்படித் தன் அமைச்சன் மதிபூடணனைச் செலுத்தினன். அவனும் வந்து அன்போடு மிவரைப்பணிந்து வருமாறுவேண்டுதலும், அவாவற்ற அம்மாணி, அவனைநோக்கிப் பிச்சைச்சோறும் தோலும் சாலுமென்றிருக்கும் எமக்கு அரசவைப்பேறு என்னைசெய்ய, அரசன் யாவரையுந் தத்தமொழுக்கந் தவறுதவரைப் புரப்பானுயினவற் கது எல்லாமேன்மையையுந் தருமென்றுகூறி அனுப்பிவிட்டனர். அவ்வமைச்சனும் சென்று அதனை யரசனுக்கு அறிவித்தனன். அதுகேட்டுப் புலமை சிறந்த அவ்வரசன் முன்செய்த மூன்றுநாடகத்தினையும் பதினுயிரம் பொன்னையும் கொடுவந்து இச்சங்கரர் பால்கையடையாக வைத்துப் பணிந்து நிற்றலும், அக்கோமகனை வாழ்த்தி இந்நூல் இம்மலைநாடொன்றின் கண்ணே வழங்குக வெனவும், அப்பொருளை வேள்வித்தீயந் தணர்க்கே உதவுக எனவும் கூறிப்புதல்வர்வேண்டிய அம்மன்னனுக்கு நன்மக்கட் பேறுண்டாம்படி யோர் வேள்விக்கருமத்தினை யுணர்த்திச் செலுத்தினர். அவ்வரசனும், அவ்வாறேபுரிந்து புதல்வர்ப் பேறுற்றுக் குருபத்தியால் தன்னுடு முழுவதும் நல்லொழுக்க நிலைபெறக் காத்து வந்தனன்,

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

அக்கால், இச்சங்கரரைத் தரிசிக்கவந்த பலநாட்டினர்க்குந் தக்கவாறு பயன் உண்டாயின. இவர் துதிசெய்த நூல்களைப் பத்தியோடு மோதுவோர்கட்கு இட்டசித்தியுண்டாயின. எந்நாட்டிற்கும் துன்பம்,

தேவரிடையூறு, நோய், பூதவேதாளக்கொடுமைகள், இயற்கை வேறுபாடு, வறுமை, முதலியன வுண்டாகுந்தோறும் இச்சங்கரரை நினைத்த அளவின் அவை ஒழிந்துவந்தன. இவர் சொல்லளவானே மாந்தர்க்குப்பொன் மணிவைப்பு முதலிய கிடைத்துவந்தன. ஓதுவோர்க்குத் துன்பின்றி எவ்வகைக் கலைகளு மினிதுபெற வருள்செய்து வந்தமையால் பரம்பரை விளங்கி யுண்மையான நூலும் அறிவுமுள்ளன வென்னும்நம்பிக்கையு முண்டாயின. மந்திரம், தெய்வம், தவம், இவற்றின் பெருமையும், அருமையும், உண்மையும்யாவர்க்கும் விளக்கமாய் வெளிப்பட்டன. இவரது புகழும்பரவுற்றது.

சங்கரர்க்கு முனிவர்கள்வந்தருளல்.

பின்பு, உபமன்னியர், ததீசி, கௌதமர், அகத்தியருமாகிய இந்நால்வரும் இவரைக் காணவேண்டிவரலும், அவர்களை விதிப்படி அருக்கிய முதலியவற்றோடு பூசித்து உபசரிக்க, இச்சங்கரமாணியை அவர்கள் நோக்கி சிவகலைபொருந்திய வாறு குறித்து வியந்து தத்தந் தவவண்மையை யளித்து, உலகியலைவேண்டித்தனித்தனி கருணைசெய்து அகத்தியர், சிதம்பரரகசியம், மந்திரலய ஹடராஜயோகங்களையும், உடனே சித்திகளைப் பெறுமுபாயங்களையும், உபமன்னிய முனிவர் சிவதத்துவத்தினையும், ததீசி, சிவமான்மியத்தினையும், கௌதமர் தேவகரும விரகசியங்களையும் உபதேசித்தனர். எல்லாமறிந்தவராயினும் பரம்பரைவிளங்க அவ்வுபதேசப்பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு, அதைப்பயன்படச் செய்தலையே குருதக்ஷிணையாகக் கொடுத்து மரபு விளக்கிவந்தனர்.

அப்போது, மகனுர்க்கு மணஞ்செய்விக்குங்கருத்தால் சுற்றத்தினரோடு உசாவியிருந்த தாயாரானவர் தமது மனைக்குப்பெரியர் வந்தார்கள் என்றசெய்திகேட்டுவந்து அம்முனிவர்சந்நிதியிற் பணிந்துபூசித்து ஐயரே! இம்மகவுக்கு மணம் புணர்த்திச் சந்ததியுண்டாகி யென்மரபு விளங்கிப் பிதிரர்க்கு முத்தியுண்டாக வேண்டுமென்று எண்ணினேன். அதனுல் அது என்று முடியுமென்பதனை யெல்லாமுணர்ந்த நீவிர்கருணை செய்தருள்கவென்று விண்ணப்பித்தனர். அதுகேட்டு அவருள் அனைவருடன்பாட்டாலுமகத்தியனுர் கூறுவர். தாபதத்தலைமகளே! பலவகைப்பட்ட பழம்புண்ணியம்பழுத்து, இம்மகன் கடவுளே யென்னப்பிறந்துள்ளதே மரபுவிளங்கிய வாறன்றோ? கௌசலை, தேவகிபோலும் நின் பிறப்புப்பெரும்பயன் பெற்றவாறுயிற்று. இவரானேநின்பிதிரர் யாருநற்கதிபெற்றனர். உலகமுழுவதும் கடவுண்மக்களே யன்றோ? மேல் நடப்பதனைப்பற்றி நீரேன்கவலைப் படுகின்றீர்? நீரெண்ணியவாறெல்

லாம்முடிவுறாது. தேவரகசியம் எவ்வாறோ? கடவுட்டிருவுள்ளப்படி நடக்குமென்னுந் துணிவோடு இக்கருத்தினைப் பற்றறவிட்டுச் சிவத்தியானஞ்செய்வதே சிறந்தது. இச்சிறுவனுக்கு எட்டா மாண்டுமுடிவு பெறுங்காலம்வந்தது. விரைவில்இவர்சந்நியாசம்பெற்றுப்பிறப்பினைமாற்றிக்கொள்ளில் ஆயுள்கூடிவரும் என்றனர். அதுகாறும் சும்மாதிருந்து மேற்கருமங்களைக் கூறாதபடி சன்னைசெய்து மற்றையர் அகத்தியனாரை அழைத்துக்கொண்டு சென்றுமறைந்தனர்.

அதுகேட்டு, ஆசைவிட்டவராய் மூர்ச்சையடைந்த அன்னையைச் சீதநீராலும் சிறுகாற்றாலும் உபசரித்துவிருத்தராகிய சுற்றத்தினரோடும் அவர்கவலையொழியும்படி தக்கபுண்ணிய சரிதங்களைக்கூறித் தேற்றினர். அவர்கடவுள் திரோபவத்தால் அம்முனிவர்மொழிகளை மறந்து சிவபூசைமுதலியதவத்தாற் காலங்கழித்திருந்தனர்.

சங்கரர் துறவுபூண முயலல்.

அங்கொருநாள். அச்சங்கரர்சாதன சதுட்டயமுடையவராதலால் சந்நியாசத்தினைவிரும்பி, அதற்குத்தாயின் கட்டளைவேண்டியிருத்தலின் அவளையுடன்படுத்தும்பொருட்டுஉலகநூலின் கருத்தினையும், சமுசாரத்தின்பயனில்லாமையையும், முத்திஅடைதற்குரிய வைராகவிலக்கணத்தினையும் உணர்த்தவல்ல புராணசரிதங்களைக் கூறும்படிவேதியர்களையே விநடத்திவருகையில் தமதுகருத்தினைத் தாய்க்குவிண்ணப்பிக்க, ஆரியாம்பையும் துன்பம்பொறுக்க லாற்றாது, மகனே! ஆக்கவொழுக்கத்தினைச்செய்தபின் அன்றோ? ஒழித்தலொழுக்கஞ் செய்தல்வேண்டும். அவற்றினையும் இல்லறத்திருந்தே சனகனாதியரைப்போலும் பெறவேண்டுமன்றிச் சந்நியாசம் இக்கலியில் தக்கதல்லவென்ற சான்றோராகியமுனிவர்ஆணையைக்கடைப்பிடித்து நல்லோர்யாவரும் விட்டொழித்தனர். உலகளித்த தலைவன்கருத்தும் ஆக்கவினையின்பாலதே என்பதற்கு சனகனாதியர்க்குப் பிரசாபத்தியத்திறமில்லாமலே காசிபன் தக்கனாதியர்க்குண்டாயிருப்பதுயாருமுணர்ந்தபடியே. எத்துணையுணர்ந்தவரோயாயினும் தத்தம்பிதிரர்க்குக் கதியுதவாதிருத்த லாகாதென்பதற்குச் சரற்காரமுனிவர்முதலியவர் கதைகளையேனும் எண்ணிப்பார்க்கலாகாதோ? வசிட்டர் சரிதையுணர்ந்து, நீயும் அங்ஙனம் ஒழுகுதல்வேண்டும். சிருட்டிதொடங்கியிதுகாறும் நின்முன்னோரால் வளர்க்கபெற்ற இம்மரபுத்தருநின்னால்முடிவுறலாகாது. உடம்புநிலையற்றதென்பாய்! மார்க்கண்டர் தவத்தால் தம்மாயுளைவிருத்திசெய்துகொண்டாற்போல நீயேன்செய்யலாகாது? நீயுணர்ந்தவேதமெல்லாம், பலவேள்விகளைச் செய்துமுடித்தா

லன்றோ பயன்பெற்றவாரும். இக்கலியில்விலக்கப் பட்டுள்ளசந்நியாச நிலைமை அதிகாரிபேதத்தாலின்று மாகலாமென நூலளவால் நாட்டவல்லையேயாயினும், அச்சந்நியாசத்திற்கும் நீஅதிகாரியாமேயாயினும் அதற்கிதுவோகாலம் ? என்னிறுதிக்கடனை முற்றியபின்னர் அங்ஙனஞ் செய்யலாமே என்றுகூறலும், மகனாரும் அவற்றிற்கெல்லாம் தக்கபடி விடை கூறிவந்தனர். முடிவில்தருமமுணர்ந்தோய்! சொற்கடக்கலாகாதேயென்ற தாய்மொழிகேட்டு, அம்மைந்தர் வாயடங்கிநின்றனர்.

சங்கரர்க்குநாரதர் முதலியோர் அருளலும், துறவும்.

மற்றொருதினம், நாரதரும், தத்தாத்திரேயரும், வந்து, இம்மாணியால் பூசிக்கப்பெற்றுத் தனியிடத்தில் விஷ்ணுதத்துவ விரகசியங்களைப் போதித்துவைஷ்ணவ சம்பிரதாய வழக்கப்பொருட்டுச் செய்யத்தக்கனவற்றைத்தெரிவித்து வாழ்த்திச்சென்றனர். அன்றிரவேதருமராஜன் வந்துதுதித்துச்சென்றனர். மறுநாளுதயத்தில் தாயாரும்மகனாரும் நீராடயாற்றுக்குச் சென்றிருக்கையில் மிக வலியதோர் முதலைவந்து இச்சங்கரமாணியின் காலைப்பற்றி யீர்க்கத்தொடங்கியது. அப்பொழுது மிகுந்த விரைவோடும் அதன்வயப்படாதபடி காலையூன் றிவைத்துக் கொண்டு தாயைக்கூவி “ அம்மேசந்நியாசத்தாற் பிறவிப்பயனைப்பெற வேண்டுமென்றிருந்தயானிப்பொழுது இம்முதலைவாயிலகப்பட்டுநீரினுள்ளேதுன்மரணமடைய நேரிட்டதே ! சிறுபோதினுள்ளே முடிவுறுகின்றது. இப்போதேனும் சந்நியாசத்தினுக்குக் கட்டளையானுற் கடைத்தேறுவேன் ” என்றனர். அதுகேட்டு, அக்காலத்தில் நேரிட்ட தீர்க்கவழியில்லாதஆபத்தையொழித்துக் கொள்வதற்குத்தக்க உபாயத்தினையாராய்வதற்குச்சிறிதும் இடனின்மையால் அதிகவிரைவோடும் அச்சமருட்கையடைந்தவராய் அவ்வன்னையழத் தொடங்கினர். அங்கேநீராட வந்த வேதியர்யாரும் “கிரகமோசனமந்திரம்” பாராயணஞ்செய்யத்தொடங்கினர். சிலர்சந்நியாசத்திற்கேனும் விரைவில் கட்டளையாகலாகாதா? என அவ்வம்மையைத் தூண்டினர். அப்போது, அசரீரிவாக்கு இப்போது தானேசந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்டால் இன்னுமித்துணை நாள்பிழைத்திருக்கலாகாமென்றது. அதைக்கேட்டனைவரும் வியப்புற்றனர். அப்போது, ஆரியாம்பை ஒன்றுந்தோன்றாது, மகனாரையழைத்து, “மகனே! சந்நியாசியாகியாவதுபிழைத்திடுதி “என்றுஉரத்துக்கூவிச் சொல்லினர்.

அவ்வாறு, தாய்கட்டளை பெற்றகணமே சங்கரர் வைதிகவிதிப்படிசெய்யத்தக்கனவற்றை மனமொழிகளாற்செய்து மூவேடணைமுதலியவற்றையொழித்து, “பிரேஷமந்திரத்தை” உச்சரித்துப்பிரமவடிவ

ராய் "அபயம் சர்வபூதேப்பிய:" — எல்லாப்பூதங்களுக்கும் அபயம், என்றுஇரண்டுகைகளையும் உயரவெடுத்தனர். உடனேயம்முதலை அவர் காலைவிட்டுத்தன் னுடம்பினையுங்கழித்தது. கழிக்கவேயம்முதலை வடிவினின்றும் ஓர்பேரொளி ஆகாயத்தெழும்பி உருவமுற்றுப்பதினறு வடசொற்செய்யுளால் இச்சங்கரத் துறவியைத் துதித்தது. முற்காலத்து நாரதர்சாபத்தால் சுக்கிராகிளன்னும் கந்தருவன்முதலையாக அந்தயாற்றுள்வந்திருந்தானாதலின், அந்நாரதர் கூறியபடிசங்கரமுனிவர் பாதந் தொட்டமையால் சாபமொழிந்து தன்னுண்மை வடிவமுற்றுச் சுவர்க்க மடைந்தனன். இவ்வற்புதத்தைக்கண்டவர் யாவருந்தம்மைமறந்துஆநந்தமுற்றனர்.

இங்ஙனம் சங்கரர் சமுசார பந்தமொழித்து நீராடிக்கரையேறித்தாயைநோக்கி, "இனியென்னாலுமக்காகவேண்டுவதென்னே? "என்று வினவினர். அதுகேட்ட அவ்வம்மை, "ஐய! நான் அநாதை யாயினும், மக்கட்பேறுடையேனென்னும் உள்ளத்தருக்கோடும் இருந்தேன். இனித் தள்ளாமை வயதிற்காப்பா ரில்லையென்றும், இறுதிக்கடன் கழிப்பாரொருவரில்லையேயென்றும் கலக்கமுறவேண்டுங் காலமாயிற்று. "என்றனர். அதுகேட்டு, சங்கரரும் ஓ! அன்னே! "நீரறியாததென்னுள்ளது? உமதுகற்பே உம்மைக்காக்கின்றது. அஞ்ஞானத்தாற் பிறப்பிறப்புத் துன்பவெள்ளத்துவீழ்ந்து செல்லுகின்றவுயிர்களுக்கு உடம்பெத்தனே? அவத்தைகளெத்தனே? மக்களெத்தனை? சத்திரங்களிற்சேர்ந்தகூட்டம்போலச் சிறுபோதே சேர்ந்திருந்து பிரிந்தொழியும் குடும்பம் பொருள் முதலியவற்றின்பொருட்டுத் துன்பக்கவலைக் கட்டினுள் அகப்படலாகாது. விடயங்களெல்லாம் கடனெழிந்தால் பிரிந்துபோகின்றன. உமதுதேகமுள்ளதுணையும் உமக்குரியதருமம்விடாது கடவுளைப் பூசித்திருத்தலேசடன். முன்வினைச் சேடமே உடலைக்காப்பதாக விருக்கின்றது. மனைக்கண்ணே முன்னை யோர்தேடிவைத்த பொருளும் விசேடமாயிருத்தலின் அதனை யடையும் ஞாதியர் யானிருந்தாலெவ்வாறே அவ்வாறேயும்மைக் காத்துச்செய்கடன்செய்வித்து, களிப்பித்து, முடிவினும் ஆதரித்து இறுதிக் கடன் செய்வர். பிறக்கும்பொழுதும் இறக்கும்பொழுதும் பிறர்ஒருவர் துணையின்றியேசிற்றலுலகியலென்றுணர்ந்தவர்கள் கடவுள்குரவனிவர்கள்துணையைப்பெற்றுத் தம்மைத்தாங்காத்தல்முறையாமன்றி, அந்நியர் யாரிருந்தென்னே? கவலைநோயுண்டானபோது ஆராய்ச்சியேமருந்தாம் என்றுபலதேறுதலைகளைச்சொல்லி, "இனிநான்போகின்றேன்" என்றார். அதுகேட்ட ஆரியாம்பை புத்திரவாஞ்சையாற் பிரிந்திருக்கச்சகியாது கண்ணீர்விட்டு அருகியவொலியோடு "மகனே! நீ இந்த அகரத்துட்

டிதனை வென்று வெற்றியடையவர். அப்போதுன்மகள் பிரமன் பாதி அங்கமேயாகலின் அச்சங்கரரோடுவாதுசெய்வள். என்றுகூறிமறைந்து விட்டனர். ஆதலால் வாதில் என்னை வெல்லாவிட்டால் உமக்கு முழு வெற்றி யுண்டான தாகமாட்டாது" என்று கூறினர்.

அதுகேட்ட சங்கரர், மானத்தினையுடைய ஆண்மக்களுள்ளும் விரத் தராகிய சந்நியாசியர்க்குப் பெண்பாலோடு வாதுசெய்தல் கூடுமோ? என்றார். அப்போதவர் "வேதசாத்திரங்களை நன்குணர்ந்த நீரேயிவ்வாறு கூறின் யான் என்சொல்வது, பெண்ணானு லென்னை? சண்டாளனானு லென்னை? திரியக்கு சென்துவானாலும் என்னே? அறிவுசிறந்ததோ? உடல் சிறந்ததோ? விரத்தசந்நியாசிகட்கு வாது ஏன்? சமயவேற்பாடு செய் யத்தக்க வுலகோபகார காரியங்களில் ஒழுகுவோர் சிறந்த அதிகாரி களே யொழிய சாமானியரல்லரோ. அவ்வளவு காரியஞ் செய்யாவழி வெற்றி யுண்டாமா? நீர் கூறியவிவ்வுரை உலகவழக்கினைப் பற்றியவா றொழிய வேறல்ல. நீர் எல்லாச் சுதந்தரமுமுடைய ஈச்சுரன் ஹம்ச மென்று நான் அறிவேன். வாதின்பொருட்டு விருதிட்ட பின் யார் வரினும் வாதிடவேண்டுவதே யாம். கார்க்கி என்னும் மாதினோடு யாஞ்ஞ வற்கிய முனிவர் வாதுசெய்ய வில்லையா? சுலபை என்பவளோடு சனகராஜன் வாதுசெய்ய வில்லையா? அவர்கள் பிரமவாதிகளாகிய பெரியரன்றோ? அவர்கள் புகழ்க்கு என்னை குறையுள்ளது. ஓ! சுவாமீ! நான் எந்த வித்தையிலாவது குறைந்தவளா யிருந்தால் தம்மோடுவாது செய்யத்தக்கவ ளல்லளேயாம். எல்லாவித்தைகளிலும் உம்மோடு வாது செய்யவிரும்புகின்றேன். ஆதலால், தயவுசெய்து வாதுசெய்யவேண்டு" மென்று வேண்டிக்கொண்டார்.

அப்போது சங்கரர் சபையா ருடன்பாட்டோடு வாதிட வுடன்பட் டனர். எல்லாவித்தைக்கும் வித்திடும் தந்தையாகிய ஈசுரனுக்கும், அவ் வித்தையையே வடிவமாக வுடைய சரஸ்வதிக்கும்வாதுநடந்தால்அதனை அநந்தனேயாயினும் பிரகற்பதியேயாயினும் உணரவல்லரோ? ஒய்வின்றி நடுநிலையோடு முன்னமையோடும் தருமவழக்குகட்குக் குறைவில்லாம லும், அளவைக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஒப்பச்சொற்பொருட் டிறஞ்சுத்த மாயும் அமைதியோடும் நடந்த அந்த வாதப்பிரசங்கம் எல்லாவித்தை களின் விசாரங்களிலும் முடிவுபெற்று அவ்வுபயபாரதியின் ஐயமெல் லாம் ஒழிந்துவந்தன. அவ்வாறு பதினேழுநாள் வாதிற்கழிந்தன. வே தம், ஆகமம், மிருதி, புராணம், இதிகாசம், சங்கிதை, தந்திரம், அங்க நூல், உபாங்கநூல், சூத்திரங்கள், சித்திகள், கலைகள், வித்தையின் இ

கசியங்கள், முதலிய எல்லாநூல்களிலும் இந்தச்சங்கரர் அளவற்ற அறிவினை யுடையராயிருந்தனர். எதனுள்ளும் இவரை வெல்லலாகாது. இனி எவ்வாறுயினும் இவர் விடை கூறமாட்டாது வாய் மூடும்படி யுத்திசெய்து அவ்வளவாயினும் இவரைத் தோல்வி செய்ததாகச் செய்யவேண்டுமென்று அவ்வுபயபாரதியார் தம்மனத்துள் எண்ணினராய், இந்தச்சங்கரர் மிகுந்த இளமைப் பருவத்திற்றனே சந்நியாசம்பெற்றுள்ளனர், சிறிதும் விரதங்கெடுவதற்கு இடனில்லாதபடி ஆச்சிரமதருமத்தை நடத்துகின்றனர். இவர்க்குக்காமநூலில் பயிற்சியில்லை. அறிவின்விசேடத்தாலும் நூல்வலியாலும் சில விடயங்களைக் கூறலாமாயினும் அதுவும் அவ்வாச்சிரமத்துக்குப்பகையே. இவர்உலகத்தில் பெரியராகிய சிறந்தவேதியர்க்கெல்லாம் குருத்தானத்தில் சிறப்புச் செய்யப்படுகின்றார், இவரையவ்விடயங்களைப் பற்றிக்கேட்டால் அநுபவமில்லாமையால் விடைகூறமாட்டார். தெரியாவிடயங்களிற் பிரசங்கிப்பவருமல்லர். வினவியதற்கு விடை கொடாவிட்டால் தோல்வியடைகின்றார். நூலா லறிந்தளவு கூறினும் தமது நிலைமைக்கு மாறுபாடாதலால் ஆசிரியத் தலைமைக்கு முரண்வருகின்றது. ஆதலால், அவ்வாறு வினவினல் என்செய்வரோ பார்ப்போம் என்று துணிவுசெய்துகொண்டு, பிரசங்க விடயத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு வினவத் தொடங்கினர். என்னையெனில்?

மன்மதன்கலை எத்தனை? அவை எவ்வாறிருக் கின்றன. எவ்வெவ்விடங்களிலுள்ளன, வளர்பிறையிலெவ்வாறு? தேய்பிறையிலெவ்வாறு ஆடவர்களிடத்து எவ்வாறு? மாதர்களிடத் தெவ்வாறு? இவற்றை முறையே கூறவேண்டுமென்று முடித்தனர்.

சங்கரர், உபயபாரதியார் வினவைக்கேட்டு, யாதொரு விடையுங் கூறிலர். விசேட அறிவினையுடையவ ராதலின் தம்முள்ளேசிறிது சிந்தித்து, விடைகூறுவிடிற் சிற்றறிவினையுடையனுவேன். சொன்னல் தருமங்கெடுகின்றது. என்று எண்ணிப்பேரறிவினை யுடையவரேயாயினும், அம்மே! ஒருதிங்கள்வரையும் காலவெல்லைதரின், பின்னர் உமதுவினவுக்கு விடையுண்டாம் என்றார். அவரும் அதற்குடன்பட்டனர். பதினெட்டாநாளின் பிரசங்கம் அவ்வளவின்முற்றிற்று. சவையின்கணுள்ளார்யாவரும் எழுந்தார்கள்.

உடனே, சங்கரர், மாணுக்கரோடு யோகப்பயிற்சியால் வான்வழிக் கொண்டு செல்லுகையில், ஒருநாட்டினைச்சேர்ந்த பெரியதொருகாட்டின் கண்ணேயுள்ள தொருபெருமரத்தடியில் ஒரிரவுப்போதிலே ஓர்பிணத்

தையிட்டுச் சூழ்ந்துமாதர்களும் பரிவாரங்களுமாக அழுதுகிடந்தார் கள். இவர், அப்போது, அங்கொருமலேமே லிறங்கிப்பிறரறியக்கூடாத தாயும் யோகசாமதிக்கு ஒத்தவிடமாயு முள்ளதோர் குகைக்கண்ணே வீற்றிருந்து, யோகப்பார்வையாற் பார்த்துத்தமது மாணுக்கனுகியபதும பாதாசாரியரோடு கூறத்தொடங்கினர்.

ஐய ! காமசாத்திரமுதலிய வற்றுள்மிகச்சதுரனுகிய அமரகனென் னும் அரசன். மிகுந்த பிரவிடைகளாகிய தனதுமனேவியர் நூற்றுவ ரோடு உய்யானவனம்வந்து, அவ்வாறே வேட்டைக்குச்சென்று, அங்கு தன்வாழ்நாள்முடிந்தமையால்இப்பொழுதுதான் அம்மரத்தினடியில்உயி ர்துறந்துவிழுந்தான். அந்தவேந்தன்பிணத்தேகத்தில் நான்புகுந்து மூர்ச் சித்து எழுந்தாற்போலும் எழுந்து பட்டணத்தை யடைந்து, அவன் மகனே மகுடஞ்சூட்டி, அவன் மனேவியருடைய காமக்கலேயின்றேர்ச் சிக்குச்சான்ருயிருந்து யோகப்பழக்கத்தால் மறுபடியும்வந்து, இந்தச் சந்நியாசியுடம்பிற் சேரவேண்டும் என்று எண்ணினேன். நான்வருமள வும், நீவிர் அனேவரும் இந்தவுடம்பினைக் காத்திருக்கவேண்டும் என்று விதித்தனர்.

அப்போது, அச்சநந்தனுசாரியர் எழுந்து வணங்கி நின்று, பேர றிவாளராய எங்குரவ! தாமறியாததொன்றுமில்லே. ஆயினும், எனது பத்தி பேசுவிக்கின்றது. அதாவது, முன்னே, மச்சேந்திரர் என்னும் சித்தயோகி தம்முடம்பைக்காத்திருக்கும்பொருட்டு, கோரக்ஷன் என் னும் தம்மாணுக்கனேவிதித்து இறந்துகிடந்த ஓர் அரசனுடலிற்புகுந்து அந்த நாட்டினேயரசாண்டிருந்தார். அப்போது, அவ்வரசாட்சி முன் னிலும் சிறந்து, தருமம், சுகம், காலமழை, பயிர்விளேவு, மிகுதிப்பட் டிருந்தன. அதுகண்டு, அறிவிற்சிறந்தமந்திரியர் அவ்வுளவையறிந்து, யாரோவோர் மஹாபுருடன் பரகாயப்பிரவேசஞ் செய்திருக்கலாமெ ன்று நிச்சயித்து அவரை விடாமல் அவ்விடத்தேதானே நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டு மென்னும் எண்ணத்தினேடும் நல்லபருவமுடையசுந் தரமாதர்களேக் கூட்டமாகச் சேர்த்து, அவரைவயஞ்செய்துகொள்ள முயற்சிசெய்தார்கள். அந்தமாதர்களினுடைய ஆடல், பாடல், அணி, இங்கிதம், உணர்ச்சிகட் குட்பட்டு, மோச மடைந்து அந்தச் சித்த யோகி தமது யோக சமாதியை மறந்து, சாதாரண மூடனேப்போ லும் விடயவின்பங்களேயே நுகர்ந்திருந்தார். அவர்மாணுக்கரான கோர க்ஷர் தமது குரவன்தேகத்தினே எல்லாமுயற்சியோடும் சோர்வுபடாம லிருக்கவைத்துத்தான் கூத்தாட்டுவிக்கும் ஆரியன்வேடம்பூண்டு, அரச

மாதர்க்குப்பரத நூலைப்பயிற்றுவிப்பதற்காக அந்தப்புரம் போய்வருகையில் அரசனுக்கு மிகவும் அன்புடையராய்க்காலம்பார்த்திருந்து, தனித்த சமயம் வாய்த்தபோதுதங்குரவனுக்குத்தாம்குரவனும் யோகமார்க்கத்தினையுணர்த்தினராக அவர்க்கு முன்னுடம்பின்கணடைந்த யோகவாசனை ஞாபகத்திற்குவந்துஅப்பொழுதேஅந்தத்தேகத்தை விட்டொழித்து மீட்டும் தமதுமுன்னைய யாக்கையையடைந்தனர். என்றபுராணகதை கேட்டுள்ளேன். மேலும், மாதர்கூட்டரவு எவ்வகைப்பட்டவனையும் விழுங்கி விடுமெல்லாது மீளவிடாது. அன்றியும், தேவரீர்,வெளிவிடாவீரியமுடையவராயிருக்கும் விரதத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டால் பெரியபாவம் வராதோ. சந்நியாசிகளாகிய நம்முடையபெரிய நோன்பெங்கே? நூல்களால் மிகவுமிழித்துக் கூறப்பட்டகாமவிகாரமெங்கே? ஆசிரியராகிய தேவரீர்க்கே இந்தஞாபகம்பிறந்தால் உம்மைப்பார்த்து உலகெல்லாம் கெடாதோ? இந்தவையகத்தில் சந்நியாசிதருமத்தை விளக்கும்பொருட்டு விருதுகட்டியிருக்கும் உமக்குத்தெரியாததென்னையுள்ளது. ஆயினும் நண்பினுற் கூறினேன். அதனைப்பொறுத்து, எதுசெய்யத்தக்கதோ அதுசெய்வதற்குத்தாம் உரியவர்." என்று கூறினர்.

அதுகேட்டு, பிரகற்பதியோடொத்த வச்சங்கரமுனி, "தக்கதே நீர்கூறினர். அறிவரோ! சேனும், உடம்பில் யான்எனது என்னும் பற்றுடைய சமுசாரியுயிர்களுக்கே அக்காமவெண்ணமுயற்சி தடையாமன்றி யோகசித்திபெற்ற பிரமஞானி பற்றற்றவனுயிருத்தலின் விதிநிடேதங்களவனைப்பற்றுது. சிவயோகமுடைய ஸ்ரீகண்ணனுக்கு ஆய்ச்சியர் கூட்டரவுதுன்பஞ்செய்ததில்லை. ஓ! மைந்த! "வச்சிரோலீ" என்றதோர்யோக வித்தையுண்டு. அதுஎதுசெய்யினும் சுக்கிலத்தை வெளிவிடவொட்டாது. அதனல், எமக்கு விரதபங்கமுண்டாகாது. எண்ணமேயன்றோ இச்சைக்கெல்லாம்வித்து. அஃதெமக்குள்ளதோ! காமாந்தகனுன சிவனுக்குக்காமபயமுண்டோ! தேகமேதான் என்னும்அறிவுடையவனுக்கு விதிநிடேத நூல்களெல்லாம் தொழில்செய்யும். பிரமந்தானென்பவனுக்கு வருணம் ஆச்சிரமமுதலிய துன்பங்களில்லை. பேதநோக்குடையவனுக்கு உலகமுண்மையாகத் தோற்றுமன்றி, அத்துவிதம் வாய்த்தவனுக்கு உலகெல்லாம் பொய்யாயிருக்கையில் ஒருபயமும் துன்பமுமில்லை. அவன் நூறு அசுவமேதவேள்வி செய்தாலும் அளவற்ற பிரமகத்தி பாதகஞ்செய்தாலும் ஞானவொளியால் அவ்விருவினைச் சம்பந்தமுண்டாகாது. ஏனெனில் அவன்அத்தொழில் தன்னதென்னும் செருக்கில்லை. இந்திரன், பிரமஞானமில்லாத நூறு சந்நியாசிகளைத் தலையுடைத்து நரிகளுக்கு இரையாகக்கொடுத்தனர். மூன்றுதலைகளையுடைய விச்சுவரூபனுகிய துவட்டா

என்னும் ஓர் பிரமன்மகனைக்கொன்றான். அந்தப்பாவமெல்லாம் ஞான சித்தனாகிய அவ்விந்திரனது சிறுஉரோமத்தினையும் சின்னஞ்செய்ய லாற்றாது. என்று இருக்குவேதத்துள் கூறப்பட்டுள்ளது. விதேகசனக ராஜன், பெரும்பொருட் கொடைகொடுத்து, பெரியவேள்விகளைச் செய் தான். அந்தப்புண்ணியமெல்லாம்அவனைச்சுவர்க்கபோகத்தினுட் செலுத் தியதில்லை. அவனுக்குண்டாயிருந்த பிரமஞானத்தால் அச்சமற்ற வின்ப வடிவமாகிய முத்தியே கிடைத்தது என்று சுக்கில எஜுர்வேதத்துள் கூறப்பட்டது. அவ்வாறே, எமக்கும் அவ்விருவினைப் பற்றுமில்லை. ஆத லால், இந்தவுடம்போடு இந்தப்பொறிமுதலிய கருவிகளால் மன்மதனூற் பயிற்சிசெய்தாலும் குற்றமிலலை. ஆயினும் உலகத்தின்பொருட்டுச் சான் றோர் ஒழுக்கநெறியைப்பற்றி இவ்வுடம்போடு விரதக்கேடு இல்லாமல் இவ்வுடம்பினைக் காத்துவைத்து, வேறுடம்புகொண்டு முயற்சிக்கின் றேன் என்று கூறலும் பதுமபாதர் உடன்பட்டிருந்தனர்.

பின்பு, தகுதியானவிடத்தில் ஒத்ததோர் பாறையின்மேல் சங்கரர் யோகநிலையிலிருந்து, பிராணயாமஞ்செய்து யோகவலியால் வாயுவைப் பெருவிரல் தொட்டுப்படிப்படி மேலிழுத்து, எல்லாப்பொறிகளி னிடத் திலும் சென்றுகலந்து இழுத்துப் பத்தாவது வாயில்வாயில் ஈர்த்து அங்கேகும்பித்து, ஐந்துவாயு, ஐம்பொறி, ஐங்கருமக்கருவி, மனம், புத்தி, என்னும் பதினேழு தத்துவமுடைய இலிங்கதேகத்தை இத்தூல வுடம்பிலிருந்து தலையின்கண்ணதாகிய பிரமரந்திரவழியே பேர்த்துக் கொண்டுவெளிப்பட்டு, செத்துக்கிடக்கும் அமரகராஜனுடைய வுடம் பில் காற்பெருவிரல் நகக்கண்வழியே புகுந்துபடிப்படி உடம்புமுழுவ தும்கலந்து, அவ்வவ்விடங்களில் அந்தந்தத் தத்துவங்களை அவ்வத்தொழி லில் நிறுத்தினர். இவ்வாறு இவர்பரகாய பிரவேசஞ்செய்த அளவில் அவ்வரசனுடம்பில் வலித்துக் கொண்டிருந்த தனஞ்செய னென்னுங் காற்று தளர்ந்துவிட்டது. சூடும்பிறந்தது. நெஞ்சுதுடிப்புற்றது. உதிர ஓட்டமும், மூச்சுவிடுதலும் உண்டாய், கண்திறந்து உறங்கினவன்விழித் தெழுந்தாற்போலக் கைகால் அசைத்து மெதுவாகவெழுந்தனன்.

பின்பு, அவ்வரசமாதரும் பரிவாரமும் அரசனுக்கு மூர்ச்சையுண்டா யிருந்ததுபோலும் என்றெண்ணித் துன்பத்தினை யொழித்து மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தோடு உபசரித்து, பயம்பத்தியோடு பணிசெய் திருந்தனர் அச்சமயத்தில் சூரியோதயமுமாயிற்று. அரசன்பரி வாரத்தோடு தாம ரைத்தடத்தில் நீராடன்முதலிய நித்தகரும முடித்துக்கொண்டு வாத் தியங்கள் முழங்க நகரமடைந்தனன்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

பத்தாம் அத்தியாயம்.

இவ்வாறு நகரஞ்சேர்ந்தபின்பு, புரோகிதர், அமைச்சர் முதலிய அரசவையோரோடு சாந்திகருமஞ்செய்துகொண்டு பட்டத்தி யானையேறிஊர்வலம்வந்து,மங்கல வாழ்த்தோடு சிங்காசனமேறி,சத்தியதருமமும்உலகவழக்கும் மாறுபடாதபடி நீதிநூலினைப் பின்பற்றி உயிர்களையோம்பி, எல்லாநற்குணங்களோடும் அமரகமஹாராஜன் அரசாட்சிசெய்திருந்தனன். அந்தவுத்தமனது பெருமையால் கலியுகங்கிருதயுகமே யாயிற்று, சதுரப்பாடு, சூக்குமபுத்தி, ஆற்றல், வீரம், கொடை, கல்வி, வலிமை, முதலியன மிகுதியாதலாலும், காலநிலைமையும் தேசநிலைமையும் அதிகவிரைவிற்றிரிந்து நன்மை யாதலாலும், இறந்தவரசன் மீட்டு முயிர்பெற்றெழுந்த வியப்பினாலும் மந்திரியர் இஃதோர் புதுமைபோலும் என்று சிந்தித்து, இவ்வரசதேகத்துள் யாரோ ஒருசித்தமுனிவன் பரகாயப்பிரவேசவித்தையால் சேர்ந்திருக்கலாமென்று நிச்சயித்து, உடனே, அந்த நாட்டினுள் எங்காயினும் மூச்சற்றவுடம்பு எப்படிகிடக்கினும் அந்தக்கணம் அவ்வுடம்பினை வேறுயோசியாது சுட்டொழிப்பது என்று ஆணை செய்துஏவலர்களை விடுத்தனர்.

அஃதங்ஙனமாக;அரசாட்சியைமேற்கொண்டஅந்தப்பெரியவர் அரசியலை நிலைநிறுத்தி அமைச்சர் வசமாக்கித், தாம், இராஜபத்தினியர் நூற்றுவரோடு காமநூல் விதிப்படி விடய வின்பநுகர்ச்சிக்குத் தொடங்கி, முன் சண்ணன் போகநுகர்ந்தாற்போலும், தாம் கலிப்பற்ற பிரமசாரியேயாயினும் இன்பநிறைவைத்துய்த்து, வாச்சியாயனர் சூத்திரத்தினையும், காமகலாபாடியத்தினை நன்காராய்ந்து, அந்த அரசவுடம்போடு ஓர் புதியநூலினைச் செய்தனர். "நூறுசெய்யுளோடு கூடிய அமரகம்" என்னும் அந்தநூல் காமகலைக்கடலுக்கு ஒருமுழுமதிபோலும் உள்ளது. இவ்வாறு இப்பெரியன் மாதர்போகத்திருந்தனர்.

இங்கிவ்வாறாக, அந் தமலைமேற் சங்கரப்பேருடம்பைக் காத்திருந்த சநந்தனர் முதலிய மாணாக்கர்கள் தமது ஆசிரியர் கட்டளைப்படி ஓர் திங்கள்வரையும் காத்திருந்தும், அவ்வெல்லைப்படி அவர் வராமையால் அம்மாணாக்கர் வருந்தி, ஐந்துநாள்வரையிலும் பலவாறு குரவனைப் பிரார்த்தித்திருந்தனர். அப்போதைக்கும் ஆசிரியன்வராமையால் இனி

காலப்போக்கும் ஆகாதென்றெண்ணி, ஆசிரியனைத்தேடி வெளிப்பட்டுப் பட்டணத்துட் புகுந்து இசைப்புலவர் வேடம்பூண்டு முன்னிலைப் புற மொழியாக வண்டினுக்கும் யோகிக்குமாகப் பொருள்பட வோர் செய்யுளை யமைத்துக்கொண்டு அதில் "தத்துவமசி" என்னும் வேதமுடிவுரை யைப்பல்லவி=அடிமேல் வைப்பு ஆக்கிவைத்து இனிமை பெறப்பாடிக் கொண்டுகூட்டமாக அரசனெதிரில்வந்துசேர்த்தார்கள். அதனைக்கேட்டு ஆன்மவுணர்ச்சி தோன்றுதலும், இசைச்சுவையில் மயங்கிச் சோர்வு பட்டதுபோல நடித்து, அரசன் யாக்கையின் கணுள்ள தமது இலிங்க வுடம்பினை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு பிரமரந்திரவழியாக வெளிப்பட்டனர். இங்ஙனம் அரசதேகம்மூர்ச்சையாதலும் அங்கு கூக்குரலாயிற்று. இசைப்புலவர்களும் தாம்வந்தவழியே போய்விட்டனர்.

இதனடுவே, அரசனேவலர்கள், சமாதியிலிருந்தாற்போலும் அசைவற்றிருந்த சங்கரயாக்கையைத் தீமூட்டிச்செல்ல ; அது எரிந்துகிடந்தது. அப்போது,சங்கரவுணர்வு, கொளுத்தப்பட்டுள்ளவுடம்பிற்புகுந்து, அக்கினியைத் தணித்தற் பொருட்டுச் சுவாலா நரசிங்கதோத்திரத்தைச் செய்தலும்அப்பெருந்தீதணிந்தது.பின்"లక్ష్మీనృసింహమమదేహికరావలంభం" "லக்ஷ்மீந்ருசிம்ஹமம தேஹிகராவலம்பம்" என்றுஇலக்குமிநரசிங்கமுன்னிலையாகக் "கராவலம்பம்" என்னும் துதிசெய்தளவில் திருமாலானவர் இலக்குமி நரசிங்கராக முன்றோன்றி கைகொடுத்து மேல்தூக்கிவிட்டுத் தழுவி யருளிப்போனார். அதனால் சங்கரர் மேனி திவ்வியதேகமாயிற்று. அத்தருணம் மாணாக்கரும் வந்துசேர்ந்தனர். அவர்களை ஆதரித்து உடன் அழைத்துக்கொண்டு யோகப்பயிற்சியால் வான்வழிவந்து மண்டனபண்டிதர் மனைஅடைந்தார்கள்.

சங்கரர் உபயபாரதியாரை வென்றது.

அப்போது மண்டனபட்டர் தன்மாணாக்கரோடு எழுந்து அருக்கிய முதலிய கொடுத்து அருச்சித்து வணங்குகின்றனர். அங்கு உபயபாரதியார் வந்து, சங்கரமுனி மாணாக்கர் செய்த வந்தனத்தை யேற்று எல்லா முணர்ந்தவராதலின், அமரகராஜன் யாக்கையால் சங்கரர் நடத்திய சரிதமுணர்ந்து வியந்து வேதமுடிவுரையால் துதித்தனர். அப்போது சங்கரர் மந்திரவித்தை வலிமையால் ஆகருடிக்கப்பட்ட "அமரகம்" என்றநூல் வான்வழிவந்து அந்தச்சபைக்கண்ணே விழுந்தது. அதனை நோக்கி, விடயங்களையுணர்ந்து அங்கிருந்தாரெல்லாம்பெருவியப்படைந்தார்கள். உபயபாரதிதேவியார் சங்கரமுனிவருக்கு முழுவெற்றியைக் கூறினர். உடனே பிரமலோகத்திற்குச்செல்ல முயன்ற அந்தச் சரஸ்வதி

யாளை நோக்கி "ஞானசாரஸ்வத" துதியால் வேண்டலும் அந்த அன்னை வான வெளியிடத்தேநின்று, இனி நீர் வேண்டுவதென்னென்று வினவினர். அதற்குச் சங்கரர் நான் எந்தத்தலத்துள் இயந்திரத்தாபனைசெய்து உம்மையெழுந்தருளச் செய்வேனே அங்கு இலக்குமி பார்வதி சரச்சுவதியென்னும் வடிவோடும் வீற்றிருந்தருளவேண்டுவது. என்று வேண்டலும் அந்தத்தேவநாயகியும் அங்ஙனமாகவென்று வரமருளி மறைந்து பிரமலோகம்போயினர். அவ்வதிசயநோக்கி எல்லாரும் அற்புதமடைந்தனர்.

மண்டனர் சந்நியாசம்.

பின்பு, மண்டனமிசிரர், நித்தவேள்வித் தீயினைத் தம்முள் கலப்பாக்கிக்கொண்டுவிதிப்படி சங்கராசாரியரால் சந்நியாசமும் பெற்றனர். அங்கே, அந்த ஞானசிரியன் வேதாந்தவுண்மைகளை உபதேசித்து அத்துவிதநூல் அனைத்தினையும் நன்குகப்போதித்து முற்றுந் தேற்றினர். அம்மாணுக்கர், குரவன் சிவனேயாமாதலின் அந்த நம்பிக்கையுடையராய்க் கருமபந்தமொழியவே சிவயோகசமாதி கைகூடி பிரமாநந்தம்வெளிப்படப் பெற்றனர். பின்ஆசிரியன் ஆணையால் அம்மண்டன பண்டிதர்க்குச் சுரேசுராசாரியர் என்னும் யோகவட்டப்பெயருண்டாய் அவ்வாசிரியர் மாணுக்கருட்டலைவராயினர். பதுமபாதர் முதன்மாணுக்கரேயாயினும், கல்விமேம்பாட்டினுலும் குரவனுணையாலும் அவரங்ஙன மாயினர். அப்போது, மண்டனபண்டிதர் மாணுக்கராகவிருந்த அந்தணர்கள் அரசர் முதலியோருமாகப் பல்லாயிரவர் அத்துவிதத்தை விரும்பி அச்சங்கரமுனிவரைச் சரணடைந்தார்கள். அவருள் நிராசையடைந்தவர்க ளனேகர் சமுசாரத்தைவிட்டுக் குருபணிவிடைசெய்து பின்ருெடர்ந்தனர். அச்செய்திஎல்லாம் உலகெங்கும் பரவியது. வடநாடு முற்றும் அத்துவிதபாடிய முதலியநூல் எதிர்ப்பாரற்று அளவையென்றுடன்பாட்டோடும் பரவுற்றது.

அப்பால் சங்கரர் மாணுக்கரோடு புறப்பட்டு முறையே அங்கங்கே ஞானநூலினைப்பரவச்செய்து ஸ்ரீசைலத்தையடைந்தனர். அவ்விடத்துப் பாதாளகங்கையில் முழுகி ஸ்ரீ பிரமராம்பிகை மல்லிகார்ச்சுனப்பிரானைத்தரிசித்து,அங்கு"சிகரகலாயந்திரப்"பிரதிட்டைசெய்து, கிருஷ்ணையின் கரையிலுள்ள பாசுபத சாத்தேய வைஷ்ணவமுதலிய மதவாதியரைத் தோல்வியடையச்செய்து, பரிபாகப் பட்டு வந்தவர்களுக்கு உண்மையை உபதேசித்துச் சிலநாள் அங்குதானே அந்தப் புண்ணியதலத்தில் தவநிட்டை செய்திருந்தவரால் உபசரிக்கப்பட்டு இருந்

தார். அப்போது அங்குவந்த ஆயிரத்திருநூறு புறமதவாதியர்களைச் சுரேசுரர், சநந்தர்முதலியமாணாக்கரோவென்றனர். உலகத்தவர்க்குநம்பிக்கையுண்டாக்கும்பொருட்டு "சத்தியமத்வைதம்" என்ற வாக்கியத்தை ஸ்ரீ மல்லிகார்ச்சுன லிங்கக் குறியினிடத்துத் தோற்றுவித்து, ஸ்ரீசைலக் கொடு முடியில் தரிசனைகொடுப்பித்து ஞானமார்க்கத்தை விளக்கினர்.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

பதினோராம் அத்தியாயம்.

உக்கிர வைரவனைத் தண்டித்தது.

ஸ்ரீ சங்கரர், அங்கிருக்கையில் காபாலிகமதத்தர் அனைவர்க்கும் தலைவனாகிய உக்கிரவைரவன் என்பவனொருவன் அச்சங்கரரால் காபாலிகசமயம்மறுக்கப் பட்டதென்ற மானத்தால்வாதிட்டு வெல்லமுடியாதாயினும், மந்திரயேவல் செல்லாவிடினும், பலவற்காரத்தினாற் கொல்லவுமுடியாதாயினும், இராவணன் சீதையைக்கொண்டு சென்றாற்போல வஞ்சித்துக்கொல்லவேண்டிப்பரிபாகசித்தமுடையவனைப்போல்வேடம்பூண்டுசத்துவ குணமும் பத்தியுங்காட்டித் திருநீறு உருத்திராக்கமணிந்து அத்துவிதநூ லோதிக்கொண்டு அவர்மாணக்கர் கூட்டத்துட்சேர்ந்து காலம் பார்த்திருந்தான். ஒருநாள், மணாக்கரனைவரும் நீராட ஆற்றுக்குச் சென் றிருக்கையில், தனித்து இருக்கும் சங்கரமுனிவர்பால் வந்துதுதித்து வேண்டிக் கொள்ள அவ்வாசிரியர் வெளித் தோன்றியுனக்கு வேண்டுவ தென்னென ; அவன், "ஐய! நீர்முற்றும்வெறுத்தனிர். உமக்குத் தேகவிழைவில்லை. இரந்தவராத் திருத்திசெய்வதில் நிரம்பிய அருளுடையவராக விருக்கின்றீர். நானோ ? இச்சையையுடையவனாக விருக்கின்றேன், பன்னிரண்டுயாண்டு மிகவருந்தி வைரவ பூசைசெய்தேன். பின் அவர் எனக்குமுன்தோன்றி நரபலிவேண்டினார். வேறொன்றினைக் கொடுப்பதற்கு முடன்படுதலில்லை. உலகாளும் பேரரசன்றலையே யாயினும், எல்லாமுணர்ந்த பிரமஞானிதலையேயாயினும் பலியாகத்தந்தால் உன்விருப்பம் பலிக்கும். என்றதனால், அதற்குத் தக்க அரசன்கிடைப்பதில்லை. தாமொருவரொழிய பிரமஞானியும்வேறு கிடைப்பதில்லை யாகலின், உம்மையான் இரக்கின்றேன். ஆதலால் நீர் அத்தலையைக் கொடுப்பதனால் வருநஷ்டமும் தமக்கொன்றுமில்லை. அத

னுல்நான்பெரும்பயனைப் பெறுவேன் ஆதலால் அதனைக்கொடுக்கவேண்டும் என்றுயாசித்தான். அதுகேட்டசங்கரர், கானலில்யார் நீர்குடித்துச் சென்றுலென்னை? எனக்கியாதொரு குறைவுமில்லை உன்கருத்தின்படி செய்துகொள்க என்றுகூறிச் சங்கரர்கண்மூடிச் சமாதிநிட்டையிலிருந்தார். அப்போது, அக்காபாலிகன், சநந்தர்முதலியோர் வருவதற்குள் தன்கருத்தை முடிக்கவேண்டி விரைந்துசென்று வாள்சூலங்கொண்டு அருகேவந்தான். அதற்குள், சநந்தனுசாரியர் அங்குவந்தா ராதலின் பெருங்கோபத்தோடு ஊங்கார சத்தம்செய்து, நரசிங்க! என்றுசிந்தித்தனர். அப்போது, பதுமபாதர் உச்சியில் ஓர்சுவாலை தோன்றியவளவில் கோரைப்பற்களும் அச்சத்தைத்தரும் கராளமுகமும் அழற்சிகைபோன்றகேசமும், கூரியவைரநகங்களு முடைய உக்கிரநரசிங்க மூர்த்தி தோன்றி, இரணியகசிபனை யழித்தாற்போல அவ்வைரவனைக் கிழித்தெறிந்தனர். மாணுக்கரனைவரும் அக்காலத்தில்வந்து சேர்ந்து, அந்நரசிங்க வொளியால் மடத்துட் புகமாட்டாது வெளிநின்றவாறே விசாரித்தனர். அப்போதுபதுமபாதர், தாம் அகோபிலமடத்தில் தவஞ்செய்திருந்தபோது, நரசிங்கர் முன்றோன்றி வேண்டியபோது வந்து வரங்கொடுத்தல்செய்தியைக்கூறினர். உடனேநரசிங்க மூர்த்தி முகத்திருந்தொருசத்த முண்டாயிற்று. உலகு நடுக்குற்றது. தேவர் அந்தரத்தே நின்றுதுதித்தனர். அவ்வொலியால் சமாதிவிட்டுச் சங்கரர்வெளிமுகமாய் உபநிடதங்களாற்றுதிக்க! அம்மூர்த்திசாந்த மடைந்தனர். ஞானியர்தேகத்தைக்காப்பது, உலகளிக்குந்திருமால் கடனுதலின் அங்ஙனமாயிற்று. சுரேச்சுராசாரியர் முதலியமாணுக்கர் யாரும்சங்கரரையும் சநந்தனரையும் துதித்து, வந்ததுன்பமெளிதில் ஒழிந்தமைபற்றிக் களித்தனர். சங்கரர்செய்த நரசிங்கத்துதியையும் இக்கதையையும் பத்தியாற் கேட்போருக்கும் படிப்போருக்கும் அவமிருத்தியு வொழிந்து மேன்மையுண்டாம்.

பதினோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

பின்னொருநாள், நீத்தோர்தலைவராகிய சங்கரமுனிவர் மாணுக்கரோடு தீர்த்தயாத்திரை செய்துகொண்டு, பிரமவிஷ்ணுமுதலிய தேவர் வணங்கும் ஸ்ரீ மகாபலேசுவரர் வீற்றிருந்தருளும் திருக்கோகரணம்

வந்துசேர்ந்தனர். அங்கு மூன்றுநாளிருந்து ஸ்ரீ மஹாபல நாதனைத் தரிசித்திருக்கையில் அவர்க்குமுன் அக்கடவுளர் பெருமானெழுந்தருளி தரிசனைகொடுத்துத் திருவருள்செய்தார். அங்கிருந்து அத்துவிதமார்க் கத்திற்குளடுத்துக்காட்டாகவிருக்கும்,ஹரிசங்கரக்ஷேத்திரத்திற்குவந்து, ஸ்ரீ சங்கரநாராயணர்களின் பிரிவற்றகோல விலிங்கமாகிய ஹரிஹரேச் சுரனைத்தரிசித்து, அவ்விருமூர்த்திக்குஞ் சிலேடையாகத் துதிசெய்து, அருள்பெற்று, அப்பால்மூகாம்பிகை க்ஷேத்திரமடைந்தனர்.

சங்கரர், இறந்த அந்தணமகனையெழுப்பியது.

கொல்லூர் என்றுவழங்கும் அந்தக்ஷேத்திரத்தில் தெருவே இவர் கள்வருகையில் பெரியரு முதியருமாகிய வேதிய ரொருவர் மனைவி யோடு தங்குலம் விளக்குமொரே பேருகியமகன் ஒருவன் இறந்தானாக அப்பிணத்தைக் கிடத்தியழுது கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் துன்ப நோக்கிச் சங்கரர்க்கு தயவுண்டாயிற்று. அங்கு காக்கும்வல்லமை யில் லாதவன்தயைவீண்என்று அசரீரிமொழிஉண்டாக; அதுகேட்டு, "மூவுல குங்காக்கவல்ல நின்னொருவனுக்கு மாத்திரமே அதுதக்கது" என்று சங்கரமுனிவர்கூற, அங்கிறந்து கிடந்தமகன் உறங்கிவிழித்தாற்போற் பிழைத்தெழுந்தனன்,யாவரும் இதுகண்டு களிப்பும்வியப்புமடைந்தனர்.

சங்கரர் அத்தாமலகரைச் சந்தித்தல்.

அதன்பிறகுசங்கரர் ஒருஇனியசோலையில் வீற்றிருக்கும்சகலமந்தி ரவடிவராகிய ஸ்ரீ மூகாம்பிகையாரைத் தரிசித்து "கலாரோகணம்" என்றதுதிசெய்து அவர் அருள்பெற்று, அருகுள்ள ஸ்ரீவல்லிபுரம்என் னும் அகரத்துள்பிக்ஷைசெய்து சிலமாத மங்கிருந்தார். அந்தஅகரத்தில் கருமகாண்ட கிட்டர்களாகிய ஈராயிரம்வேதியரும் அவர்தலைவரானபிர பாகரபட்டரும் சாத்திரவல்லவராகவிருந்தனர். அந்த அக்கிராரமுற்றும் வேதமுதலியகலைதருமவொழுக்கநிரம்பியிருந்தன. தென்னாட்டுள்ள அந் தணரனைவரும் அவர்போதனைப்படி ஜைமினிமதத்தினையே அனுட்டி த்து வந்தனர். அவர்பூருவமீமாம்ஸத்தில் ஓர் ஆசிரியராகவுமிருந்தனர், அவர்க்கு ஒரே புதல்வனுளனானன் அச்சிறுவன் அழகினால் மன்மதனையும், ஒளியாற் கதிரையும் ஒத்து, சந்திரன்போலும் முகத்தனா யிருந்தான். ஆனால் முதிர்ந்தவனைப்போலும் உலகவிடயங்களில் சேட்டையற்றுத் தியானித்திருப்பவனைப்போல் வாய்பேசாதும், ஒன்றனையுங் கேளாது மிருந்தான். அதுகண்டு அவன் பேய்க்கோட்பட்டானோ? அல்லதியற்கை தானோ? முன்வினைத்திட்பமோ? நோய்தானோ? என வையமுற்றுச் சிறந்த பெரியோர் யாரோனும்வரின், அவரைத் தரிசிப்பித்துத் திருத்து

வோமென்று பிரபாகரர் சிந்தித்திருக்கையில், அனேகமாணுக்கரோடு பேரறிவராகிய சித்த சந்நியாசி யொருவர் வந்தனரென்று கேள்விப் பட்டு, அவர் தரிசனைக்குத் தமது மைந்தனோடு பழவகைகளைக் கை யடையாகக் கொண்டுசென்று சங்கரரை வணங்கி நீறுபூத்தநெருப்பே போலும் அந்தச் சிறுவனையும் வணங்கச் செய்வித்தனர். அப்போது சங்கரர் கருணையோடும் அம்மகவை யெடுத்துவிட்டனர், இச்சிறுவன் ஐந் தாண்டுவரையில் உணர்ச்சிஇன்றியிருந்ததால் இப்போதுஎட்டாண்டாயி ற்று. மிகமுயன்றுஉபநயநஞ்செய்வித்தேன். வேதசாத்திரமோதுவித்தால் ஓதான். வெகுளுதலுஞ்செய்யான். உலகினுக்கு வேறாக விருக்கின்றான். இவன் மருளின் காரணந்தோன்றிற் றில்லையென்று விண்ணப்பித்தார். அதுகேட்ட அச் சங்கரமுனிவர் அம்மைந்தனைத் தயவால் நோக்கி, நீயார்? ஏன் இவ்வாறு சடன்போ லிருக்கின்றனையென்று வினவினர். அதற்கச்சிறுவன், நான் சடனல்லன் என் எதிரில் சடமும் நடைபெறு கின்றதென்று தொடங்கி, தமது சச்சிதாநந்த சொரூப அத்துவித சித்தியைக் குறிக்கத்தக்க அனுபவத்தினை யிலக்கண வழுவறப் பன் னிரண்டு வடமொழிச் செய்யுளைக்கூறினர். எழுத்தின்மணமே யறியப் பெறாத சிறுவன்வாயில் அங்கைக்கனிபோலப்பிரமவுண்மையினை யுணர்த் துஞ் செய்யுளுண்டானது யாவர்க்கும் பெருவியப்புக் கிடமாயிற்று. அப்போது சங்கரமுனிவர், கருணையோடு வலக்கையை அம்மகவின் தலைமேற்சாத்தி, "ஹஸ்தாமலகர்" என்று பேரிட்டழைத்து, பின் னர், கண்டீரோ பிரபாகரபட்டரே! இச்சிறுவரோமூடர். இவர்உமக்கு உதவமாட்டார். உம்மிடத்து இவர் ஒன்றினையும் விரும்பார். முற்பிறப் பில்செய்த பழக்கவலியால் இயற்கையாகவே பேரறிவுண்டா யிருக் கின்றது. இவர் தாமே முழுதுணர்ந்தவராயினர். இவர்க்கு உலகம் வேறென்னும் மயக்கம் ஒழிந்தது. என்றுகூற; அச்சிறுவர் ஆரியா! தேவரீர் அருள் என்னிடத் துண்டாவதும், திருவடி யென் சென்னி தீண் டப் பெறுவதுமாகிய விவற்றினும் வேறு உபதேசமொழி வேண்டுமோ? உமது திருவடி மகிமை என்னை எனக்குணர்த்தியதென்று மீட்டும் வணங்கினர். அப்போது சங்கரர் பிரபாகரபட்டரே! இவர் உன்வயிற் றிற் பிறந்ததால் உன்னுடன் உன் மரபினர் அனைவரும் நற்கதி பெற்றவ ராயினர் என்றுசொல்லி, அம்மைந்தனை யழைத்துக்கொண்டு வெளிப் பட்டனர்.

சங்கரர் சிருங்ககிரி யடைதல்.

பின்பு, சிவரூபமாகிய சங்கரமுனிவர் விஷ்ணு பிரமர் முதலிய தேவர் கூறாகிய மாணுக்கரால் வணங்கப்பெற்று, தமது அவதார

காரியத்தில் திருத்திபெற்று, சிருங்க கிரிக்குவந்தனர். கங்கைமுதலிய யாறுகளினும் சிறந்த புனிதமுடைமையால் துங்கபத்திரையென்னும் பெயருடைய யாற்றங்கரையில், "ருஷிய சிருங்க மஹர்ஷி" என்னும் கலைக்கோட்டு முனிவர் ஆச்சிரமத்திலிருக்கும் வேட்டல் முதலிய அறு தொழில் வல்லராகிய அந்தணப் பெரியர்க்குச் சூத்திரபாஷியமுதலிய நூல்களை ஓதுவித்து, சிலகாலமிருந்து அப்புண்ணிய பூமி, மிகச்சிறந்த தென்றுணர்ந்து, அங்கு. பெரியதோர் கோயிலொன்றுசெய்து கலைத் தெய்வமாகிய சரஸ்வதியைத்தாபித்து என்றும் பூசைவிழா நடக்கும்படி திட்டஞ்செய்து, அப்பால், ஓர் மடமொன்று அமைத்து "சாரதாபீடம்," "வியாக்கியானசிங்காசனம்" "பாரதி சம்பிரதாயம்," இவைகளைத் தாபித்து, அங்கு தமது தலை மாணுக்கராகிய சுரோஸ்வராசாரியர்க்கு இவ்வுலகத்துள் சிறந்த ஆசாரியாபிஷேகம் செய்தனர். பின்பு உலகத்தில் ஞானத்தைவேண்டிய அத்துவித மதத்தருள்யார் இந்தப் பாரதி பீடத்தினைப்பழித்தல் செய்வனே அவன் ஒழியாநரகம்பெறுக. யார் பத்தியோடு வணங்குவனே அவனுக்கு ஞானசித்தி யுண்டாகவென்று நிக்கிரகஹும் அநுக்கிரஹமிரண்டினையும் விதித்தனர். அந்தச் சுரோஸ்வரர் முதல் அப்பீடத்தில் இடைவிடாத பரம்பரையார் ஜகற்குருவாக விருக்க வென்று ஆசிர்வதித்து வரங்கொடுத்தார். அதுமுதல் அச்சிருங்க கிரி வித்தியாபீடத்தில் ஸ்ரீசாரதாம்பை வீற்றிருந்து அருச்சனைகொண்டு அவர்களுக்கு வரங்கொடுத்து வருகின்றனர்.

சங்கரர் ஆநந்த கிரியாருக்கு அருளல்.

இப்பால், மெல்லுரையாளரும் சிறந்தவருமாயுள்ள வோர் மாணுக்கர் இச்சங்கரர் சந்நிதியடைந்து உடம்பை நிழல்பற்றிச் செல்வதுபோல ஒத்தபடி சுத்தம் பொறுமை அறிவுமுதலியவற்ருேடு குருபணி நன்ருகச் செய்திருந்தனர். அவர் மாணுக்கரனைவருள்ளும் சிறந்தவருளுக் குரியவராய் ஆசிரியன் கருத்தையுணர்ந்து குறியாமலே தொண்டுசெய்து வந்தார். அன்றி யேனையர்போல வோதினருமல்லர் சிந்தித்தவருமல்லர். என்றும் களிப்போடும் யார்எதுகூறினும் மறுமொழியின்றி மலைபோன்ற பெருமையோடு மிருந்தனர். அதனுல் ஆசிரியர் அம்மாணுக்கருக்கு ஆநந்தகிரியென்று பேரிட்டழைத்தனர், ஒருநாள் மாணுக்கரெல்லாரையும் வைத்துக்கொண்டு வேதாந்த சாந்திபாடஞ் செய்வித்திருக்கையில் ஆநந்தகிரியென்னு மாணுக்கர் ஆசிரியர் காஷாயவாடையைச் சுத்தஞ் செய்துவர யாற்றுக்குப்போயிருந்தார். மாணுக்கர் பாடத்தை வேண்டி நிற்கையில் அவர் வரட்டுமென்று குரவன் கட்டளையாயிற்று. அப்போது

பதுமபாதரெழுந்து வணங்கி, ஐய! அவர்செய்யுந் திருப்பணி செய்து கொண்டே யிருக்கின்றனர். அவர் வராமை யெங்கள் பாடத்திற்குத் தடையோ? என்று வினவினர். அப்போது அக்குரவன் பதுமபாதருக் குண்டாயிருக்கும் கல்விச்செருக்கினை யறிந்தும், தயவினால், அவர்க்கு நோய் உண்டாகாது அச்செருக்கு ஒன்றே யொழியும்படி, கல்வியின் றிப் பத்திமாத்திரையே செய்துகொண்டிருக்கும் ஆநந்தகிரிக்கு எல் லாக்கலைகளையும் தமது மனத்துட்டானே தானஞ் செய்துவிட்டார். உடனே அவர்வந்து, மாணுக்கரனைவருள்ளுஞ் சிறப்பத்தமக்குண்டாகிய ஞானத்தை வெளிப்படுத்தும்படி "தரோடகம்" என்னும் விருத்தத் தால் குருதுதிசெய்தனர். அதனால், குருபணிவிடையின் பெருமையை யறிந்து பதுமபாதர் முதலிய மாணுக்கரனைவரும் கல்விச்செருக்கினை முற்றும் ஒழித்தனர். குருபத்தியால் அவர் வாயினின்றும் முதலில் "தரோடக விருத்தம்" வந்தமையால் அவர்க்குத் "தரோடகாசாரியர்" என்றும்மற்றோர்பெயராம். அதுமுதல்அவரும் ஓர்சிறந்தமாணுக்கராயின ர். அச்சங்கரமுனிவரின் மாணுக்கர் பல்லாயிரவருள், சுரேஸ்வரர்,பதும பாதர், ஹஸ்தாமலகர், தரோடகர் என்ற இந்நால்வரும் நான்குதிசை யினையும் வெல்லத்தக்க ஆற்றலுடையராய்ப் பிரமனது நான்குமுகம் போலும், வேதம்போலும், புருடார்த்தம்போலும், சிறப்புற்றுக்குருபணி செய்திருந்தனர். குரவன்புகழென்னும் முழுமதிவிள்க்கம் ஞானவமு தக்கதிர்களோடு அஞ்ஞானவிருளை யொதுக்கி இன்பக்குளிர்ச்சியை விளை வித்திருந்தது.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

அதன்பின் ஒருகாலத்து, சுரேஸ்வராசாரியர் தனக்குத் தன்னைக் கொடுத்த குரவனைவணங்கி, சிறந்து ஆழ்ந்தகருத்தினையுடைய "சாரீரக பாஷியத்துக்குச் சுத்தமான வுரை யெழுதவேண்டுமென்னுங் கருத்தால், சுவாமீ! பத்தியுடையமாணுக்கன் தான் பிழைத்திருக்கும்நாளிற் செய் யத்தக்க பணியாது? அதனை யெனக்கு விதித்துத் திருத்தவேண்டும்

என்று வினவினர். அதற்கவ்வாரியன் களிப்புற்று, நான்செய்த பாஷியத்திற்கு நீர்வார்த்திகம் = விருத்திசெய்யும் என்று கட்டளையிட்டனர். ஐய! தருக்கவியாகரணமுதலிய நூல்களால் யாப்புற்று ஆழ்ந்தகருத்தினையுடைய வுமது சித்தாந்தத்தினைப் பார்த்து நன்குணரும் தரம்எனக்கில்லாவிடினும், செய்யக் கட்டளையானது. அவ்வருள் வலியால் நானும் செய்ய வல்லே னென்னு மூக்கமுடைய னாயினேன் என்று, ஆசீர்வாதத்தினையும் ஆணையையும் பெற்றுக்கொண்டு போயினர்.

அதன்மேற்பதும பாதாசாரியர்க்கு நண்பரும் ஒருசாலைமாணுக்கருமாயுள்ள சிற்சுகாசாரியர் முதலியோர், ஆசிரியர் தனித்திருக்கையில் ஒவ்வொருவராகவந்து, மெல்லமெல்ல, சுவாமிசுரேஸ்வரா சாரியர்க்கு சந்நியாசத்தினும்தொழிலறுதியினும் உள்ளத்திற்கருத்தில்லை. அன்றியும், சந்நியாசம் வேதவுடன்பாடல்லவென்றுதன்மனைக்கட் பிச்சைக்கு வரும் சந்நியாசிகளை உள்ளே விடவொட்டாது பரிசனரை வைத்துத்தடுத்தவர். அவர்க்குமுன் தாமனுட்டித் திருந்தஜைமினி மதமானபூருவமீமாம்ஸத்திற்சிறந்த கருத்தினை யுடையவர், ஆகலினன்றே? சந்நியாசத்தினைக் கூறும் சுருதிமிருதிகளுக்குக் கருமஞ்செய்யுந்திறமில்லாத, அலி, குருடு, செவிடு, ஊமை, பங்குமுதலிய குறையுறுப்பினர் பாலது என்று அந்த மிமாம்ஸ உரையிலெழுதினர். ஆதலால், அவர் தேவரீர் பாஷியத்திற்கு விருத்தி யெழுதினல் அது மாறுபடுமாகவே யார்க்கு முடன்பாடாக மாட்டாது. அன்றியும், கண்கண்ட மகிமையோடுங் கூடிய ஞானதிகாரரான தமது முதல் மாணுக்கர் பதுமபாதர் செய்தால் அது யாவர்க்கு முடன்பாடாம். என்று ஒரே கருத்தாகப்பலரும் கூறினர்.

அப்புறம், அப்பதும பாதாசாரியரோ குரவன் பக்கல்வந்து, அத்தாமலகா சாரியனைப்புகழ்ந்து, அவர் தமது பாஷியத்திற்கு வார்த்திக மெழுதினல் அழகாக விருக்குமென்றுகூறினர். அதுகேட்டு, சங்கரர், "ஆம் தக்கவாறே ஆனல், எப்பொழுதும் அவர் உண்முக நோக்க முடையவர், புறநோக்க மில்லாதவர் ஆதலின்வாது நூலுக்கு உதவார்." எனவே, பதுமபாதர், ஆயின் அவர்க்கு அந்தத் தரமுள்ளதென்று எங்ஙனம் உடன்படலாம் என்றார். அப்போது சங்கரர், கேளும் பதுமபாதரே! முன்யமுனைக்கரையில் சித்தபுருடனுன வோர்விரத்தன் தவ நிட்டையுடையவனுய்என்றும் உண்ணோக்க முடையவனுகவேயிருந்தான். அவ்வாறிருக்க நீராட அந்த யாற்றின்றுறைக்கு வந்தவோர் அந்தணமாது இந்த அத்தாமலகராகிய இரண்டுவருடத்திய மகவை அந்த யோகிபக்க லிருக்கவைத்து, ஐய! சிறிதுபோது பார்த்திருந்தால் நான்

நீராடி வருவேனென விடுத்துப்போனாள் பின் அக்குழந்தை விளையாடிக் கொண்டே சென்று அந்தயாற்றில் விழுந்து இறந்தது. அப்போது அந்த மாதும் அவள் சுற்றத்தாரும் இறந்த குழந்தையை அந்தயோகிபாலிட்டு அழுதிருந்தார்கள். அந்தக்கூக்குரலால் அவர் சமாதிகலைந்து வெளிமுக மாய்த் திரும்பி, அவ்வனர்த்தத்தினைப்பார்த்து, கருணையுண்டாய்த்தமது கிழயாக்கையை விட்டுப் பரகாயப் பிரவேசவகையால் பிரவேசித்தனர். அவரே இவர். ஆதலால், எவ்வளவு அறிவின்முயற்சிக்குந் தக்கவரேயாம். ஆயினும், புறநோக்கமில்லாமையால் வார்த்திகவுரை செய்யலாற்றார். என்னோடுநெடுங்காலம் வாதுசெய்தவராதலின் சுரேஸ்வரரது தரம் நன்றாகவறிவேன். அவர் பிரமதேவனே யாமன்றிச் சாதாரணர் அல்லர் அவரையொழிய என்பாஷியத்திற்குத் தக்க வார்த்திக வுரைக்காரன் தோற்றப்படவில்லை. ஆனால், ஒருவிடயத்தில் பலவிரோதிகள் ஏற்பட்ட பக்ஷத்தில், யார்க்கும் விரோதமான செய்கையை யான் செய்யமாட்டேன் என்று கூறினார். அதுகேட்ட மாணுக்கரனைவரும் ஒருமுகமாக இச்சநந்தனு சாரியர்க்குக் கட்டளையாகலாமே யென்று சொன்னார்கள். அதற்கு, அவர், "அவ்வாறே அவர் வேறொருவுரைசெய்து கொள்ளலா மன்றி எமது கருத்துப்போலும் வார்த்திகவுரை செய்யலாகாது என்று கூறிச், சுரேசுரரையழைத்து, உமதுபுகழைப்பற்றி பலபேர்பொறாமைப் படுகின்றன ராதலின் இனி நீர் அவ்வார்த்திகவுரை செய்யவேண்டாம். ஆனால், என்பாஷியத்திற்குத் தக்க விருத்தியுரையில்லையே யென்னுங் கருத்து என்னை வர்தியாது, நீர் வேறு நூல்செய்யும் என்று ஆணையிட்டனர். புகழ்முதலிய பயனொன்றினையும் கருதாது, சுரேஸ்வரர் குரவனாணையைத்தலைமேற்கொண்டு "நைஷ்கர்மியசித்தி, சம்க்ஷேபசாரீரகம்," முதலிய நூல்களைச்செய்து குரவன்சமுகத்திட்டனர். அதனால், ஞான நூல்விளக்கந் தெளிவுற்றுச் சீடர்களுக்கு ஐயமொழிந்து பெரியவுபகோபகார மாயிற்று. குரவரும் களிப்புற்றனர். பின்பு சுரேஸ்வரருக்கு வெகுளியுண்டாய் கமண்டலநீரைக் கையில்வாங்கிக்கொண்டு, குரவனாணைப்படி நான்செய்து வந்த பணிவிடைக்கு விரோதஞ்செய்தவர்கள், என்னைப் போற்செய்யு நூல்களெல்லாம் அவர்கள் கருதிய படிநிறை வேறுமற் போகக்கடவது என்று சபித்தனர்.

அதுவரையில்பதுமபாதர். பிரமசூத்திரபாஷியத்திற்குத்தாம்எழுதி வைத்திருக்கும் ஐந்துபாதத்தின் உரையையும், குருசந்நிதியில் வாசித்துக் கேட்பித்தனர். பின்பு சாபம் பிறந்ததனால் குரவன் கட்டளை பெற்றுத் தன்மாணுக்கரோடு புண்ணியக்ஷேத்திரங் கடோறுஞ்சென்று, பரமேச்சுரனைப் பூசித்து, இராமலிங்க தரிசனமும் சேதுஸ்நானமுஞ்

செய்து, அந்தநூலை நிறைவேற்றி வரவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டனர்.

சங்கரர் சுரேச்சுரர் முதலியோர்க் கருளல்.

அவ்வளவாயினும், குரவனுணைக்கும் தடைநேரிட்டதே யென்னும் கலக்கம் சுரேஸ்வரர் உள்ளத்தினை விட்டொழிந்ததில்லை. அக்கவலை யுணர்ந்த ஆசிரியனார், சுரேஸ்வரரை யழைத்து, அந்நியசாகை மாணுக் கர்தடையுறும்படி, நான்கிருஷ்ணயஜுஸு வின்சாகையன், நீர்சுக்கிலயஜ ஸுவின்சாகையர், இவ்விரண்டு சாகையினுக்கும் நான்செய்திருக்கும்பா ஷியங்களுக்கு இரண்டு வார்த்திகவுரையு மெழுதுமென்று விதித்தனர். அவ்வாறேயவரும் அவ்விரண்டுநூலினையும் முடித்துக் குருதக்ஷிணையா வொப்புவித்தார். அவையுலகிற்சிறந்து விளங்குகின்றன.

பதுமபாதர், தாமுங்குருதக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டு மென்னும் எண் ணத்தோடு பிரமசூத்திரத்தி னுரைக்கே ஆராய்ச்சிசெய்து மிகுந்தயுத்திக ளோடு "விஜயடிண்டமம்" என்னும்பெரிய நூலொன்றுசெய்து குரு காணிக்கைவைத்தார். சங்கரமுனி அதனைநோக்கி, இதுவாதக்குரியயுத்தி விசேடமாக விருப்பதேயன்றி யுணர்ச்சி யனுபவத்திற்குப் போதாது என்றுவிட்டு, நீர்செய்திருக்கும் "பஞ்சபாதிகையே" போதும். அதனுள் ளும் முதற்கணுள்ள ஐந்துசூத்திரத்தின் பாஷியத்திற்கு நீர்செய்திருக் கும் உரைதக்கது, அவற்றுள்ளும் முதலிரண்டு சூத்திரபாஷிய வியாக் கியானமே எமக்குக்குரு தக்ஷிணையாம். உமதுகல்விபயன்படும் என்று கட்டளையிட்டனர். அப்போது, பதுமபாதர் மிகவும் குருதுதிசெய்து, இன்னுமுரைசெய்திருக்கும் பதினொரு பாதங்களுக்கும் உமதுபாஷியத் திற்குஎன்வியாக்கியானம் உண்டாயிருக்கும்படி அருளவேண்டுமெனமிக வும்வேண்டிக்கொண்டனர். அப்போது, சிவகிருபையால் வேறுவிதமாக முடிவையடையுமென்று குரவன்கட்டளையாயிற்று. அதனாலேஇப்போது பாஷியத்துக்குப் பதுமபாதர்செய்த வுரையில் முன்பாகத்திற்கு "பஞ்ச பாதிகைஎனவும், பின்பாகத்திற்கு விவரணம்எனவும் பெயருண்டாய்வழ ங்கிவருகின்றது. உடனே சுரேஸ்வரர் தமக்குமாத்திரம் சூத்திரபாஷியத் திற்கு வியாக்கினஞ் செய்பத்தக்க புண்ணியமில்லாமற் போயிற்றே யென்றுவருந்துகையில் அக்குரவன்தயவோடு நீர் இன்னும் எண்ணூறு வருடம்இந்தவுடம்போடு தவஞ்செய்திருந்து, பின்புமறுபிறப்பு, எடுத்து அப்பிறப்பின் நாளெல்லாம் உரையெழுது வதிலேசெலுத்தி, வாசஸ்பதி யென்னும் பெயரோடு, ஆறு ஆஸ்திகபாடியங்களுற்கும், ஆறுநாஸ்திகபா டியங்களுக்கும் நீரே உரையா சிரியராய்ப்பின்பு எல்லாவற்றின்மீதுஞ்

சித்தாந்தமாக என்பாடியத்திற்குப் பெரியவுரையெழுதி அழிவற்றபுண்ணியச்சீர்த்தியை அடைவீராக. உம்மிடத்திலுள்ள பிரகற்பதி கூறு,வாஜஸ்பதிபிறப்பில் செய்யத்தக்க காரியங்களைச் செய்து முடிப்பதனுல் புனிதமாகின்றது. அப்படிப்பட்ட "வாசஸ்பத்தியம்" என்றநூலுக்கு உரைகளும், அவற்றினுரைகளுமாகவுண்டாயவை மிகவிருத்தியாய்நெடுங்காலஞ்சிறந்திருக்கு மாதலால் நீர்வருந்த வேண்டா வென்றுவரங் கொடுக்கக்குருவருள்பெற்றுச் சுரேஸ்வரர் திருத்தியடைந்தனர்,

பின்னர், ஆநந்தகிரிமுதலிய மாணுக்கரையழைத்து நீவிரனைவரும் அத்துவிதசித்தாந்தினைப்பற்றித்தக்கபடி நூல்கள்செய்வீர்களாகவென்று விதித்தனர். அவர்களுமவ்வாறே தத்தமக்குள்ள ஆற்றலளவின்படி தன்னறிவென்னுந் தாமரைக்குச்சூரியனே போலும் நூல்கள் பலபலசெய்து பத்தியால் குருதக்ஷிணைகொடுத்தனர். அப்பால்சங்கரர் அவைகளையெல்லாம்தயவோடு பெற்றுக்கொண்டு மாணுக்கர்கல்விபயன் படும்படிவாழ்த்தினர்.

பதின்மூன்ரும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

பதிநான்காம் அத்தியாயம்.

——:o:——

பதுமபாதர் யாத்திரை.

அப்பால், பதுமபாதாசாரியர் தீர்த்தயாத்திரையின் பொருட்டு ஆரியன்சமுகத்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, அந்தயாத்திரையின்விதி,அதற்குரிய அதிகாரி, சந்நியாசிகளின்பிரிவு,ஞானிகளின்தீர்த்த யாத்திரையின் இரகசியம், தேயந்திரிவதின் குணதோஷங்கள், அவ்விடயத்திலிருவகைச்சந்நியாசிகளின் ஒழுக்கம் இவற்றைத்தெரிவித்து, அவ்வாரியன் சிருங்ககிரியினின்றும்யாத்திரைக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினர்.

சங்கரர் தாய்க்கருமம் புரிதல்.

அதன்மேல் சங்கரர் ,யோகநோக்கினுல் தமதுதாயின் முடிவுணர்ந்து, வான்வழிக்கொண்டு மலைநாடுசேர்ந்து, தாயெதிரில்நின்ருர்.

அங்கு தன்முடிவுநாளுக்கு வந்துதவிய மகனைப் பார்த்து, மைந்த! வந்தனையோ ? யான்நெடுங்காலமாக விழைவுற்றிருந்தபயன் இப்பொழுது பெறலாயிற்று. உன்னைப்பார்ப்பதினும் மேற்பட்டதில்லை. நீயேஎன் கருமத்தைமுடித்து நற்கதிபடைவிக்க வேண்டுமென்றுதெரிவித்தார்.

சங்கரர், அவ்வம்மையார்க்கு அத்துவிதவுண்மையாகிய நிர்க்குணதத்துவ உபாசனைமார்க்கங் கூறிய அளவில், அவர், மகனே? என்னறிவு நிர்க்குணதத்துவவுபாசனைக்குத்தக்கதல்ல. அவ்வளவுபழக்கமுயற்சியும் எனக்கில்லை. ஆனால், சகுணோபாசனையினுள்ளே சிறந்ததொன்றுவேண்டுமென்னுங்கருத்துண்டு. அவ்வளவுபெரும்பயன்வருந்திமுயலாதுஇப்பொழுதேபெறச் செய்யவல்லையோ? என்றுவினவ; சங்கரர்,எட்டு "புஜங்கப்பிரயாதவிருத்தத்தினால்" சிவதுதிசெய்தார். உடனே சிவாக்கினையால், அவ் வம்மையார் விழிக்குச் சூலபாணிகளாகிய சிவகணங்கள் தோன்றினர்.அவர்சண்களைஇறுகமூடி,மகனே! மகனே! நான்இவர்களோடுசெல்ல மாட்டேனென்றார். உமக்கு இந்தப்பெரும்பயனும் கிடையாது ஒழிந்ததோ ? என்றுசிந்தித்து, அவர்க்குத்தக்க கதியிது வெனத்தமது ஞான நோக்கத்தாலுணர்ந்து, நான்கு தோள்சங்குசக்கிரம் ஸ்ரீ வற்சம்துளவ முதலியவிளங்க தாமரைக்கண்ணும் அபயவரதகரமும் பொன்னுடையுமுடைய விஷ்ணுமூர்த்தித் தியானத்தை ஞாபகப்படுத்தினர். அவ்வம்மை "நாராயண, கிருஷ்ண, வாசுதேவ, முகுந்த, சரணாகதரக்ஷக சரணம்பவ" என்று அக்கடவுள் தெய்வநாமங்களைத் துதித்து, அந்நெடுமால்திருவடிகளில் நெஞ்சையிருத்தித் தேகத்தைவிடுத்தார். அப்போது, சங்கரர் " விஷ்ணுபுஜங்க " தோத்திரஞ்செய்ய வைஷ்ணவதூதர்கள் அவ்வம்மையாரைத்தெய்வமான மீதிருத்தி முறையான முத்திவகையே விஷ்ணுவுலகத்தினை அடைவித்தனர்.

அப்போது, சங்கரமுனிவர்தமது முன்னாச்சிரமத்தின்தாய் உடம்பினைச் சமஸ்காரம்செய்யும்பொருட்டு அவர்சுற்றத்தினரைத் தருவித்து, வேதமுணர்ந்த வேள்வித்தியாளர் மனையிலிருந்து சுத்தமானதீயைக் கொடுக்கவென்று யாசித்தார். அதற்கவரனைவரும் ஒன்றாகி இவர்சந்நியாசியின் தருமத்திற்கு விரோதமாகநடக்கின்றார் எனச்சிலரும், சந்நியாசியென்றால் சாதாரணியுமல்லர். யோகசித்தர்களின் சரிதையிது வென்று குறிக்கலாகாது. நம்போலும் அவர்க்குவிதி நிடேதபந்தமில்லை. அவர்க்குமுரணாக நாம் நடந்தால்குற்றமேயாம் என்றுசிலரும், தக்கவரென்பது நூன்முறைதவறாது நடப்பவர்களன்றோ ? என்றுசிலரும், சந்நியாசியானாற்றானென்னை ? தாய்க்குக்கருமஞ் செய்வதாற்குற்றமில்லை.

பரசிராமன்தாயையும் தமையனையும் கொன்றும் பாவத்தையடைந்த தில்லையல்லவா? என்றுசிலருமாகத் தத்தமக்குத்தோன்றியவாறே வார்த்தைசொல்லிக்கொண்டு கடைமுறைநெருப்புதவாமலே போய்விட்டார்கள். அப்போது சங்கரர் அவர்களைப்பார்த்து உங்களுக்குச் சந்நியாசிபிச்சைதரும் தகுதியில்லாமற்போகுக. நீவிர் வேதத்திற்குப் புறம்பானவராகுக. உங்கள்மனைக்கட்டானே மயானம்உண்டாகுக என்றுகூறி, தாயைச்சுமந்து செல்லுமவர்கள் கிடையாமையால், இரண்டுகைகளையும் தெய்த்து வலக்கரத்திற்றீயை உண்டுபண்ணி மந்திரவிதிப்படி அந்தமனையையே விறகாக்கி, அந்நிலத்தினைமயானஞ்செய்து தகனகருமத்தை முடித்து, கமண்டலசலத்தை மந்திரித்திறைத்துக் கங்கையைப்பிரார்த்தித்து, "அஸ்திஹாரிணி" என்னுந்தீர்த்தத்தினைப்படைத்து, வேதியரில்லாமையால் பறவைகளையே வேதியராக வைத்துக்கொண்டு, தாய்க்கடனை முடித்துவிட்டு, இத்தேயம் சந்நியாசிகள் வருதற்குத்தகுதியற்றதாகுக, என்று, வான்வழிக்கொண்டே புறப்பட்டனர்.

பதுமபாதர் பாஷியவுரை யிழந்துபோனது.

பதுமபாதர், வடநாடுமுற்றும் முதலிற்றானேதிரிந்து வந்திருந்தமையால் தென்னாடுநோக்கிப்புறப்பட்டு, திருக்காளத்தி, திருக்காஞ்சி, சிதம்பரம், முதலியதிருப்பதிகளையடைந்து புண்ணியநீராடி அங்குள்ள மூர்த்திகளையும் தரிசித்துச் சீரங்கமடைந்து, தமது முன்னாச்சிரமத்தின் அம்மான் மனைக்குப்பிச்சைப் பொருட்டுச்சென்றார். அங்குமீமாஞ்சர்களையும், வைணவர்களையும் வாதத்திற்றோல்விகண்டு, பிரபாகரர் மாணாக்கராயும், பல்லாயிரமாணாக்கர்க்கு ஆசிரியனாயும், பூர்வமீமாம்ஸநூலின் அபிமானியாயும், சகலநூலினும்சிறந்த பண்டிதனாயுமுள்ளதம்அம்மானுக்குத்தாம் செய்தபாஷிய வியாக்கியானத்தைக்காட்ட! அவர் நூலினை நோக்கிக்களிப்புற்றாலும் தமதுமதக்கொள்கைக்கு மறுப்புண்டாயிற்றேயென்னும் துக்கத்தை வெளிக்காட்டாமல் நூலினைப்புகழ்ந்தார். பின்பு, பதுமபாதர், தமதுநூல்களையெல்லாம் பழுதுபடாமல் வைத்திருக்கவென்றுகூறி இராமேச்சுரயாத்திரைக்குச் சென்றார்.

அப்போது, அந்தஅம்மான் மதவிரோதத்தினால் கெடுதியையெண்ணி ஊர்ப்பழிப்புக்குத்தான் அகப்படாமையின் பொருட்டுத்தன்மனைக்குத்தானேதீயிட்டு, அதனுள்ளிருந்தவர்களையும் வேண்டும்பொருள்களையும் வெளிப்படுத்திக் கொளுத்திவிட்டுத் தன்பொருள் போனாலும்போக, அந்தோ! சந்நியாசியின்பொருள் போயிற்றேயென்ற வருத்தங்காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

பின் பதுமபாதர், மாயூரம், மத்தியார்ச்சுனம், கும்பகோணம், மதுரை முதலிய தலங்களின் யாத்திரையும், காவேரி, தாம்பரபருணி முதலிய தீர்த்தஸ்நாநமும் செய்துகொண்டு தென்னாடுமுழுவதும் வாதிகளைவென்று சக்கிராங்கவைணவத்தினை மறுத்துச் சுத்தவைஷ்ணவாத்துவிதத்தினை நிலைநாட்டித் தருப்பசயனமடைந்து, அகத்தியரைநோக்கி மூன்றுநாள் தவஞ்செய்து, அவரைத்தரிசித்து, அவரருளால் பலரகசியங்களையு முணர்ந்து, முன் சிராமன் இராவணனை வெல்லும் உபாயங் கேட்டவழி அகத்தியர் கூறிய உபதேசகதைகளையும் இராமலிங்கத்தின் மான்மியங்களையும் அவராலுணர்ந்து ஆசிர்வாதம் பேற்று, இராமேச்சுரம் சென்று அங்குவந்த வாதிகளோடு வாதித்து இராமேச்சுர மென்னும் சொற்பொருளைச் சித்தாந்தஞ்செய்து, இருவகைப்பட்ட சேதுஸ்நாநத்தையும் விளக்கி யிராமலிங்கத்தைத் தரிசித்து, மறுபடியும் சிரங்கத்திற்குவந்து, புத்தகங்களெல்லாம் தீப்பட்டெரிந்தபோன செய்தி கேள்விப்பட்டு வருத்தமுற்றுத் தைரியத்தோடு மீட்டும் உரையெழுதத் தொடங்கினர். அப்போதவர்கல்வி யறிவு வல்லமையை அழிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி அவர் அம்மான்செய்த மருந்திட்டினுல் அறிவுமயங்கி நூல் செய்வதற்கு நுண்ணறிவு இல்லாமலே மிகுந்த வருத்தத்தினுல் சிறிது சிறிதுஎழுதிக்கொண்டு, சையகிரிப்பக்கலிலிருந்த சங்கராசாரியர் சந்நிதிக்கு வந்துசேர்ந்தார்.

பதுமபாதர் துன்பொழிந்தது.

பின்பு பதுமபாதர்க்குக் குருதரிசனத்தால் அறிவின் மயக்கக்குற்றமொழிந்தது. நூல் செய்யுமாற்றன் மாத்திரம் அமைந்ததில்லை. அதனைக் குறித்தும் தந்நூல் சுட்டொழிந்தகாரணம் பற்றியும் ஆசிரியரை வினவ; அவர், சுரேஸ்வரர் சாபத்தாலிவ்வாறுண்டாயிற்றென்றும், அம்மானே அதனைக்கொளுத்தி யெரிந்தனர் என்றும், மருந்திட்டினுல் அறிவு மயங்கிற்றென்றும் கூறித் தாம்கேட்டிருந்த வளவில் "பஞ்சபாதிகை" என்னு நூலினைத் தாமேகூறி எழுதுவித்து, பாதோதகத்தால் பதுமபாதர்க்கு அறிவை விளக்குவித்தமையால் அவர் இட்டசித்தி பெற்றவராய்க் களித்திருந்தார். அச்செய்தி யுணர்ந்து, கவி சிரோமணியான கேரளதேயத்தரசன் இராஜசேகரன் என்பவன் தன் "சரஸ்வதிபண்டாரம்" என்னும் புத்தகசாலை எரிந்துவிட்டமையால் அதில் அழிந்துபோன தன்கவித்துவநூலைப் பற்றிக்கவலையுற்று, சங்கரமுனிவரையடைந்து வணங்கி விண்ணப்பித்தான். அப்போது சங்கரர் அவனது நூல்களையெல்லாங்கூறிப் பல இரகசியங்களையும் உபதேசித்தார். பின்

அரசன் தனக்கென்ன கட்டளையென்று கேட்க; உன்னாட்டு வேதியர் வேதத்திற்குப் புறம்பானவர்களாய் மனையிற்றானே மயானஞ் செய்து கொண்டு சந்நியாசி பிக்ஷையில்லாம லிருக்கவேண்டுமென்று கூறிவிட்டு, சுரேஸ்வரர், பதுமபாதர்முதலிய மாணுக்கர்களோடு அங்கிருந்தும் புறப் பட்டார்.

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨

பதிவணந்தாம் அத்தியாயம்.

சங்கரர் திக்குவிஜயத்திற்குச் செல்லல்.

அப்பால், பதுமபாதர், அத்தாமலகர், சமித்பாணி, சித்துவிலாசர், விஞ்ஞானகந்தர், விஷ்ணுமுத்தர், சுத்தகீர்த்தி, பானு, மரீசி, கிருஷ்ணர், தரிசனபுத்தி, விரிஞ்சிபாதர், சுத்தாநந்தர், ஆநந்தகிரிமுதலிய மாணுக்க ருடன் சங்கரமுனிவர், சேனைகளோடு வில்லம்பேந்தி சுதன்மராஜன் உடன்வரத்திக்கு விசயத்தின்பொருட்டு வெளிப்பட்டுமுதலில்திருவிடை மருதூர்வந்து, சிவதரிசனஞ்செய்து, அங்குசேர்ந்த சனங்களினுள்ளே "சத்யமத்துவைதம்" என்று சொல்லிய மகாலிங்கேசுர வாக்கியத் தால் யாவர்க்கும் நம்பிக்கை வருவித்து, அந்நாட்டவர் யாவையும், ஐம் பெரும் வேள்வி, ஐங்கடவுளரருச்சனை, அத்துவித ஆன்மானு சந்தான முடையவர்களாக்கிப், பல சமயவாதிகளாகியும் வேதப்பொருளில் ஐய முற்று வாதிப்பவராயுமுள்ளவரெல்லாம் வந்தபோது,

சங்கரர் பிரசங்கம்.

అలింగకమచక్రాంకమజటాన్యసురాపిమం
అరక్తకమసుచ్ఛిష్టంమదస్మాభిరనుష్ఠితం.

இலிங்கந்தரித்தலாகிய வீரசைவ விரதமொன்றொழிய சைவத்தை அனுட்டிக்கின்றோம். சக்கிராங்கமென்னும் வீரவைணவதீக்ஷையொழிய விஷ்ணுபக்ஷம் எங்களுக்கு விரோதமானதல்ல. சடைதரித்தல் எலும்பை யணிதல்முதலியதோஷமொழியக்கபாலிமூர்த்தியைப் பூசிப்பதுஎமக்கு

உடன்பாடே. மதுமாமிசங்களொழியச் சத்தியை யுபாசித்தல் எங்கள் மதமேயாம். இரத்தசந்தனமொழியச் சூரியனை பூசிப்பது எங்களுக்குத் தருமமே. எச்சிற் குற்றமொழிய கணபதியைப் பூசிப்பது எமக்குச் சிறந்தகருமமே. சுருதி மிருதி பெரியரொழுக்கங்களினால் விலக்கப்பட்டுள்ள கொடுமையுள்ள தாமதக் குற்றங்களையொழித்துச் சாந்தமாகிய சத்துவ வெண்ணத்தால் பூததயை, சத்தியம், சுத்தம், பொறி புலனடக்கல், குரு தெய்வபத்தி முதலிய நற்குணங்களையடைந்து, வேதமாகிய தாயின் கருத்தினை யுணர்ந்து, சிரத்தை, பத்தி, தியானம், ஞானம், யோகங்களினால் சாதனமடைந்தவனாய், சிவவிஷ்ணுசத்திவைரவசூரிய கணபதிரூபமாயுலகையாள்பவனும், எல்லாத்தெய்வமுந்தானும், எல்லாவுயிர்க்கும் அறிவாய்விளங்குபவனும், அளவற்ற நற்குணக்கடலாகியும், எல்லாம்வல்லவனும், எல்லாமுணர்ந்தவனும், எங்கு நிறைந்தவனும், வேதமுடிவுளாயா லுணரப்படுபவனும், தன்னிச்சை வடிவமான மாயாசத்தியினிடத்தில் பலவுலகமென்னும்ஞானநாடகங்காட்டவல்ல ஒரேகடவுளுமாகியபரசிவமொழியவுண்மைப்பொருள்வேறில்லையென்று, எல்லாவேதாந்த அளவையாலும் சித்தாந்தஞ்செய்து, சுருதி, உத்தி, அனுபவம், என்னும் மூன்றினாலும் அப்படிப்பட்ட பரசிவாநந்தபூரணானுபவத்திற்கு மித்தைவடிவாகிய பேதநோக்கம் தடையாதலின் தன்னிடத்தே ஆன்மலிங்கோபாசனை செய்து, அதனிடத்து, தனக்குவேண்டிய தெய்வம் ஒன்றினைக் குருமொழிப்படி மந்திரயோக தியான வுபாசனை செய்து பூரணத்தன்மைபெறும்பொருட்டுச் சகுணவித்தையால் அத்துவிதபாவனையை அனுசந்தானம் செய்து, கருமகாண்டத்தினால் விரதம் யாகந்தவஞ்செய்து, தருமமூர்த்தியைப் பூசித்து, பாவத்தையொழித்து புண்ணிய வலியால் ஆஸ்திகத்தன்மையையும் குருதெய்வ பத்தியையும் வலுப்பண்ணிக்கொண்டு, யோகப்பயிற்சியால் சித்த சுத்தியடைந்து, வேதாந்தக் கேள்வி முதலியவற்றால் விவேகவைராகங்களை யடைந்து, சகுணோபாசனையால், கடவுளருளைப்பெற்று, குருவருளால் நிர்க்குணோபாசனைபெற்றுச்சமாதிநிட்டனாய் ஆன்மானுபவமுண்டாய்ச்சீவன் முத்தனாய்ச் சுத்தாத்துவித சித்தியடைந்து, விதேககைவல்லியம் என்னும் சிவாநந்தசின்மாத்திர மகுடமாதலே எங்கள் சித்தாந்தம் என்று சுருதி உத்தி அனுபவங்காட்டி வாதிகளனைவரையும் உடன்படுத்தித் தமது மாணாக்கர்களாக்கினர். சங்கரர், திக்குவிசயத்தின் பொருட்டுக் காமக்குரோதங்களைப்பற்றி வித்தை மதத்தால் வாதிகளை வென்றதில்லை. எல்லாவுயிர்களினிடத்திலும் அபேதமானதயையோடு கூடிய சிவயோக சித்தியுடைய குருலீலை இவ்வாறு நடந்தது. முக்கியமாய் தெய்வ

பேதம், ஆன்மபேதம், தேகம், அதன்சம்பந்தமானவிஷய சுகப்பிரவஞ்சமே சத்தியமென்று நம்புவது, தெய்வவுயர்ச்சி தாழ்ச்சி, முதலியவற்றால் காமக்குரோதமுதலியதீக்குணங்களும்,தாமதமும்,கலகமும்,கெட்ட அபிமானங்களும் உண்டாவதன்றிச் சித்தசுத்தியுண்டாவதில்லையாகலின் சிவஞானம் ஒன்றாகவே யிருத்தலால் அகண்டமாகியபிரணவப்பொருளை யெவ்வகையுபாசனையாலாயினும் பிரிவற்றவுபாசனை செய்யாவிட்டால் மேற்குறித்த குற்றமொழிவதில்லை. உபநிடதமுதலிய பிரமாண வுடன்பாட்டால் யாவர்க்கும் இவ்வொருபிறப்பில்தானே ஆன்மானுபவ வின்பமுண்டாய்ப் பயமற்று ஐயமற்ற முத்தியைப்பெறுவித்தற்பொருட்டு எல்லாமதத்தவர்க்கும் பகைமையில்லாது உடன்பாடாகத்தக்கதாக அத்துவிதசித்தாந்தத்தினை உலகத்தில் நிலைநிறுத்திவெளிப்படுத்தினர். அதன் பொருட்டுச் சங்கரர் செய்த திக்குவிஜய கதைகளும் வாதவிவரமும் விரிந்திருத்தலின் அவைகளைப் பெருநூல்நோக்கி யறியலாம்.

சங்கரர் தேசசஞ்சாரமும் வாதும்.

சங்கரர், அப்பால், இராமேச்சுர யாத்திரைசெய்து, சாத்தேயத்தை மறுத்து, சுத்தசாத்தேயத்தை நிலைநிறுத்தி, சிதம்பரம்வந்து, சிற்சபையடைந்து ஏழுநாள் சிவயோக நிலையிலிருந்து சிவகங்கையையுண்டாக்கி ஞானவித்தையை வெளிப்படுத்தி, காஞ்சிபுரம்வந்து, வீரவைணவர்களை மறுத்து, ஏகாம்பரநாதனைத் தரிசித்து, வரதனை அருச்சித்து, ஸ்ரீகாமாக்ஷியார் சந்நிதியில் காமகோடி ஸ்ரீயந்திரத்தைத்தாபித்து, நகரத்தினகணுள்ள தேவாலயங்களைச் சீரணோத்தாரம்செய்து, குகையையடைந்து தமக்குக்கோவிந்த பகவற்பாதரும் அகத்தியரும் அனுக்கிரகஞ்செய்திருந்த சிலவித்தைகளைச்சமாதியில் அனுட்டித்துச் சித்திசெய்துகொண்டு யோகவல்லமையால் அங்கிருந்து, சேஷமலையாகிய வேங்கடம்வந்து சிவலிங்கபூசையின் பொருட்டுத்தோன்றிய விஷ்ணு, சேடன், சுப்பிரமண்ணியர் கூறுபாடுமுடைய வேங்கடேசுரமூர்த்தியை வணங்கிஅங்கு, தனகலாயந்திரத்தைத் தாபித்து, அங்கங்குள்ள புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில், தேவதார்ச்சனைசெய்து அநேகந்தோத்திரங்களைச்செய்து,சோழநாடு, பாண்டிநாடு, விதர்ப்பநாட்டின் வரையும்வென்று, ஆந்திரவேதியரனைவரையும் மாணாக்கராக்கிக்கொண்டு, உருத்திர பாடியத்தையும், லலிதாபாடியத்தையும் கருணைசெய்து, விதர்ப்பராஜன் வணங்கிப்பின் வர கொடியராகிய காபாலியர் நிரம்பியிருக்கும் கன்னடதேயத்திற்கு வந்தார்.

அங்கு, கிரகசன் என்னும்காபாலிககுரு சுடுகாட்டுச் சாம்பலைப் பூசிச்சடைவிரித்துஎலும்பணிபூண்டுதலையோட்டினையும் கண்டக்கோடரி

யையும் கையிற்பிடித்து, மானுடர்தலையாகிய தாமரையால் வைரவ
பூசைசெய்து நரமேத பசுவேள்விக்குக் காப்பணிந்து, தன்னைப்போல்
ஆசாரமடைந்து ஆயுதபாணிகளாயிருக்கும் பன்னிராயிரம் மாணாக்க
ரோடு மலைகளில் வாசஞ்செய்து, ஊரிலுள்ளாரை எல்லாந்தங்கள்மா
ணாக்கராக்கி அச்சுறுத்தி அவரால்வணங்கப்பட்டு மானுடரைப்பிடித்து
வைரவர்க்குப் பலிகொடுக்கும் வழக்கமுண்டா யிருந்தமையால்வேதி
யர் முதலியஎல்லா வருணத்தும் வேதவழக்கம் ஒளித்துப்போய், எங்
கும் வைரவாகமவழக்கமே விளக்கமாயிருந்தது. சங்கரமுனி வர
வுண்டாய் பலமாணாக்கரும் சேனைவலியும், காவலனாகிய அரசனும்
சித்தாந்தநூ லுபதேசமும் உண்டாயிருந்ததால் வைரவமத விளக்கங்
குறைந்ததென்று அறிந்து,அந்தக்கிரகசன் என்பவன் ஆயுதபாணியாகிய
சீடர் கூட்டங்களோடு, இவரைக்கொல்லவென்று மேல்விழுந்துவருகை
யில், பயந்தோடிவந்தவேதியர் கூட்டங்களைக்கண்டு, சுதன்வராஜன்தன்
படையோடுவந்து போர்செய்திருந்தான். அப்போதுகிரகசன் ஒருபுறம்
தனதுமந்திரவலியால்பகைவரை யறவெட்டிச்சாய்த்து, சங்கரர்மாணாக்
கர்மீதுவர்துவிழ, சீடர்கள்திசை தப்பியோடினர். அதுகண்டசங்கரர்உங்
காரசத்தத்தினால்பிறந்த தீ, காபாலிக கூட்டத்தைக்கொளுத்திவிட்டது.
அப்போதக் காபாலிகன் வைரவரைத்தியானித்து, கண்டக்கோடரியால்
சங்கரரை வெட்டவந்தபோது, வைரவர்தன்வடிவாயிருக்கும்ஆன்மயோ
கிக்கு அபகாரம் எண்ணிய அக்காபாலிகன்றலையையே யறுத்துக்கொ
ண்டு அச்சங்கரரால் துதிக்கப்பட்டு மறைந்துபோயினர். அதுமுதல்
காபாலிகமதம் முற்றுமொழியவே, தேயத்தில்தரும பிரமகாண்டவ
ழக்கம் விளக்கத்திற்குவந்தது.

பின்பு. மேல்கடற்கரை தேயத்திலுள்ள கோகரணமுதலிய தலங்
களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அங்குஅரதத்தாசாரியர் முதலியமாணாக்
கர்கூட்டத்தோடு மிருந்தசைவசித் தாந்தபாடியகாரராகிய நீலகண்டா
சாரியருக்கும், சங்கரா சாரியருக்கும் பெரிய வாதுநடந்து அத்து
விதசித்தாந்த யுத்திகளால் வசிட்டாத்துவிதயுத்திகள் மறுக்கப்பட்டும்
சிவசித்தாந்தசாமரசியம் உண்டாதலின் இருவர்கருத்தும் ஒருமையாய்
அவரனைவரையும் அத்துவிதகருத் துடையவராகச்செய்து, அங்கிருந்து,
கூர்ச்சரநாட்டை யடைந்து, துவாரகையைச் சேர்ந்து பேத வாதியர்க
ளாகவிருக்கும் வைணவரனைவரையும்வென்று, அப்பால் பாகலீகதேயத்
தையடைந்து,நாத்திகமதங்களெல்லாவற்றினையும்வென்று,பின்புஅவந்தி
புரத்திற்குவந்து, பட்டபாஸ்கராசிரியரிடத்திற்குப் பதுமபாதரை யனு
பபிப்பெருவாது செய்வித்து மிகுந்தமுயற்சியோடு வருந்திவெற்றிகொ

ண்டு, அதன்பின்வரிசையாக அங்கங்குவிளக்க முற்றிருந்த பெருத்த எண்பத்தாறு துட்ட மதங்களையும், ஒருதலையாகச் சாங்கிய, கணாத, கௌதமமதங்களையும், மகராட்டிரதேயத்துப்பிரசித்தியா யுள்ள தூர்க்கை மதத்தினையும், மிதிலை நாட்டிலுள்ள சாத்தேய மதத்தினையும், வடமத்திய தேயத்துள்ள சௌரமதத்தினையும், வடகீழ் நாட்டிலுள்ள காணபத்திய மதத்தையும், நேபாள தேயத்துள்ள பாசுபதமதத்தினையும், கௌடதேயத்துள்ள நிரீச்சுரசாங்கிய மதத்தினையும், குபேரம், இந்திரம், செஷம், வாயு, விருஷபம், அநுமம், கருடம் முதலிய இருநூற்று நாற்பத்தெட்டுச் சிறுமதங்களையும், பாதஞ்சலம், தன்வந்திரி முதலிய மதங்களையும், நவக்கிரக மதங்களையும், காலஞானசோதி மதத்தையும், இரேணுகை, மல்லாரி மதங்களையும், சுவாலாமுகி, நரசிங்க, இராம, கிருஷ்ண, காயத்த, கராடி, வாமாசாரமுதலிய மதங்களையும். நியாயவிசாரத்தால் வென்று, துட்டரனைவரையும் தண்டித்து, தக்கோர் யாவரையும்காத்து, சங்கராசாரியர் விஜயஞ் செய்ததால் உலகத்தில் மதச்சண்டைமுற்றுஞ் சாந்தமாய், பாடிய விளக்கத்தினால், குருசம்பிரதாயமாய்வந்த ஞானப்பிரகாசம் நிரம்பப்பரவியது.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

பதினாறும் அத்தியாயம்.

நீத்த சந்நியாசிகளின் அரசாகிய சங்கரமுனிவர், பின்பு, கங்கைக் கரைக்கண்ணே வேதாந்த விசாரஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், அபிநவ குத்தர் என்னும் மந்திரசித்தியுடையவர் ஒருவர் வாதில் தோற்றமானத்தினால், அதர்வண வேதமுறைப்படிஅச்சங்கரர்மேல்ஏவற்கருமஞ்செய்ய அதுவந்து சங்கரரை ஒன்றுஞ் செய்யலாற்றாது சென்றது. ஆயினும் சபையிலுள்ள புலவர்களைத் தோல்வியடையச் செய்து அவமானப் படுத்தி மனஞ்சிறுகும்படி வித்தைச் செருக்கினைக்காட்டினால் அதிபாதக மென்று கூறும் நூன்முறைகளைப் பிரமாண மாக்குவித்தற் பொருட்டு உலகலீலையைப் பின்தொடர்ந்து, அச்சங்கரர் உடன்பட்டதால், அந்த வேவற்றெய்வம் இச்சங்கரரது ஆசனத்தையடைந்து, உதிரம் வெளிப்

படும்படி மூலரோயை உண்டுபண்ணிற்று. மறுநாள் காவியாடையைக் கங்கையிற்றுவைக்கும்படி கொண்டுசென்ற துரோடகாசாரியர் அதனை யறிந்துவந்து, ஆரிய ! தேவரீர் தேகத்தில் நோய் வந்தாற்போலும் உள்ளது. இதற்கு விரைவில் பரிகாரஞ் செய்ய வேண்டுமென்று கூறினர். அதற்கவர், நீர்மேற்குமிழிக்குப் பூண்கட்டவேண்டுமோ ? என்று சொல்ல ; அந்தமாணுக்சர் தங்களுக்குத்தேகாபிமானம் இல்லாவிடினும் அந்தத்திருமேனி சுகமாவிருப்பது மாணுக்கர் உய்தற்குக்காரணமாயிருத்தலின் எங்கள் வேண்டுகோளின்படி தாம்பரிகாரத்தையுடன்படவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனர். அப்போதவர், மைந்த ! கேள் ஊழ்வினையாகவந்த விவ்வுடம்பினுக்கு நோய் வருவதானல் இரண்டுகாரணமுண்டு. அவற்றுள், முதலாவது வினைக்கெடுதி, இரண்டாவது தாதுக்களின் குற்றம். அவற்றுள், முதலாவது, அனுபவிப்பதனல் ஒழிவதன்றி அதன்பொருட்டுக் கரும எண்ணம் பிறவாது. இரண்டாவதன்பொருட்டும் பரிகாரஞ் செய்வதில்லை எப்போதேனும் விழுந்து போகத்தக்க வுடம்புகாலம் வந்தாலொழிகின்றது. அதனை வைத்திருக்க வேண்டுமென்னும் இச்சையெமக்கில்லையென்று கூறினர். அதுகேட்டு, துரோடகர், தங்களுக்குத் தேகாபிமானம், இல்லாவிடினும் எமக்கு வேண்டுங் கருமத்தை யாங்கள் செய்துகொள்வோமென்று கூறியதற்கு அவர்மௌனமாயிருக்க; அதுவே கட்டளையானதாகக்கொண்டு, இராஜவைத்தியர்களைத் தருவித்து, பரிகாரஞ் செய்கையில் ஒருகுணமுந் தோன்றுமையால் வேதத்துட்கூறியபடி வைத்தியநாதேசுரரைப் பிரார்த்தித்தனர். அப்போது, அக்கடவுளருளால் அசுவனிதேவர்-வேதியர் வடிவாகவந்து, நோயை விசாரித்து, இது அந்நியருடைய மந்திரவேவலால் வந்ததென்று கூறி மறைந்துபோனுர்கள். பின் பதுமபாதர்வெகுண்டு, அபிசாரகருமத்தைச் செய்தவன்மேற்றுனேமறித்துச் செலுத்த மகாமந்திரத்தைச் செபித்து, ஏவுவதற்கு நினைத்துத் தமது குரவனுர் தயவால் வேண்டாவென்று தடுக்கவும் கோவத்தினைப் பொறுக்கலாற்ருது, மந்திரத்தை ஏவியதால், அந்தக் கருமதேவதை ஆசிரியர் தேகத்தைவிட்டு, பாவத்தொழில் செய்த அந்த அபினவகுத்தனது உடம்பினைப்பற்றிக்கொண்டு அந்த வியாதியினை அவனுக்குஉண்டுபண்ணி விரைவிற் கொன்றுவிட்டது. அச்செய்தியறிந்து கொடிய மந்திரவாதிகளனைவரும் பெரியோராகிய ஞானியர் சோலிக்குப் போனல் கெடுதிவருமென்று அஞ்சி, மந்திர அபிமானம் விட்டுச் சாந்த மடைந்தனர்.

மற்றொருநாள் கங்கைக்கரையில் சங்கரர் குகையில் வீற்றிருந்து மாணுக்கரை அங்குதானே இருக்க விதித்து, யோகப் பயிற்சியால் வட

குருநாட்டிற்கும், சித்தபுரத்திற்கும் சென்று அங்குள்ளவர்க்குப் பிரம வித்தையைப் போதித்து, சாத்தேய மதத்தினுள் வாமாசாரத்தினைமறுத் ததனுல் உண்டாகிய மகாசத்திகள் வெகுளியைத்துதிகளால் ஒழித்து, "சௌந்தரியலகரி" முதலிய நூல்களை வெளிப்படுத்தி, பூ கைலாசம் சென்று, ஸ்ரீ சந்திர மோலீச்சுரவிலிங்க முதலியவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டுவந்து, கிம்புருட கண்டத்தில் காத்திருந்த பிரமராக்கதனுக்குப் பிரமஹத்தியை யொழிப்பித்து, அந்தப்பெரும் பூதத்தினைச் சீடர் மடங் களினைக் காத்தற்பொருட்டுக் கலியுகம் நான்கு இலக்ஷம் வருடம்வரையி லிருக்கவேண்டுமென்று பணிவிடையில் நிறுத்தி, அனேகம் சித்தமுனி வரால் புகழப்பட்டு, சுவாலாமுகி, பகளாமுகி, இரோவணகிரி, முதலிய தலங்களில் உள்ள அடியவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்து, மகிமை காட்டி, அங்கங்குள்ள மானுடர்களின் கொடுமையான ஒழுக்கங்களை விலக்கி, பொறிபுலனடக்கல், மனமடக்கல் முதலிய ஞான வழியைப் போதித்துவந்து கங்கைக்கரையையடைந்தார்.

பின்னெருநாள், பூகோளககோளவுண்மைகளை வினவிய பதும பாதரை அருள்செய்து யோகப்பழக்கத்தா லவரையும் அழைத்துக் கொண்டு, வான்வழிச்சென்று, அவ்வாகாயமண்டலம் எல்லாந் திரிந்து, மேருசிகரம், துருவநிலை, கிரகமண்டலம், கிரககக்ஷி, கிராந்திவிருத்தம், விக்ஷேப விருத்தம், பாதம், உச்சம், முதலிய கதிநிலைகளைத் தெரிவித்து, அயனசக்கிரத்தின் கதியை உணர்த்திப் பூகோளம் எல்லாவற்றினையும், அங்கைக்கனிபோ லுணர்த்துவித்துக் கருமக்கருவியாகிய சித்தாந்த பஞ் சாங்க கணிதமுறையினையும், கிரகணம், கிரகசமாகமம் முதலிய திருக் குச் சாதனத்திற்கு வேண்டும், பீசசமஸ்கார சித்தாந்த கணித ரகசியங் களையும் காலஞானம், பலஞானம் முதலியவற்றினையும், ஓரை, பிரசினை முதலிய இரகசியங்களையும், சுரகால சக்கிரங்களையும், அகத்தியசோதி வித்தையினையும், முற்றும் தெரிவித்து மீட்டும் வந்து கங்கையைச் சேர்ந்தார்கள்.

வேறெருநாள் சங்கரருடைய சுதந்தர விளையாட்டினைப் பார்த் துத் தாமும் அச்சமின்றி நடக்கலாமென்று, நினைத்த சிலமாணக்கர் களைக் குறித்து, பலமகிமைக்காட்சிகளைக் கண்காணக்காட்டி, அவரவர்க் கும் பாவமொழியும்படி சாபவிமோசன காலங்களைஉணர்த்தி, அந்தப்பிர சங்கத்தில் பஞ்சத்திரமிடம், பஞ்சகௌடம் என்னும் பத்துவித பிராம ணர்களின் முக்கிய பிரிவுகளுக்கும், திரமிடருள்ளே பலவாகிய சிறு

சிறு பேதங்களையும், கௌடருள்ளுமுள்ள உட்பிரிவுகளையும், தெரிவித்து, எல்லாவருணுச்சிரம தருமங்களின் ஒழுக்கத்தினையும், அத்துவித வுபாசனையின் சம்பிரதாயங்களையும் ஏற்படுத்தினர்.

அப்பாலொருநாள், கங்கைக்கரையில் சங்கரர் தெளிதலாகிய நிதித்தியாசனம் செய்துகொண்டிருக்கையி லிவரைப்பார்த்து, அருள் செய்து, ஆநந்திப்பதின் பொருட்டு, சுகாசாரியர் மாணுக்கராயும் ஸ்ரீ நாராயணீ சொரூபராயு மிருக்கும் சிரஞ்சிவியாகிய ஸ்ரீ கௌடபாத சுவாமிகளென்னும் சித்தமுனிவர் யோகப்பயிற்சியால் ஆகாயவழியாக அங்குவந்து தரிசனம் கொடுத்தருளச் சங்கரர் தமது குரவராகிய கோவிந்த பகவற்பாதருக்கு ஆசிரியர் ஆதலின், தமக்குப் பரமாசிரியராகிய அவருக்கு விதிப்படி வழிபாடுசெய்து, பூசித்துத் துதித்துநிற்க; அவர், மைந்த! உன்சரிதையை அப்போதைக்கப்போது, கோவிந்தர் சொல்லத் தெரிந்துகொண்டு உன்னைப் பார்க்கவேண்டு மென்னும் எண்ணம் உண்டாயிருந்ததால் இப்போது வந்தோம். நீ செய்த நூல்களைச் சொல்லென அவற்றையெல்லாம் காட்டி, இன்றியமையாத விடங்களைக் கேட்பித்து விசேடமாக மாண்டூக்கிய வுபநிடத பாஷியத்தினை முற்றும் ஓதி கௌடபாதா சாரியருடைய "காரிகைக்குத்" தாஞ்செய்த பாஷியத்தைப் படித்த பின் அவர் அவற்றை யெல்லாம் கேட்டுத் தம்முடைய கருத்தினைச் சரியாகக்கண்டுபிடித்து உரைகளின் உட்பொருளை வெளிப்படுத்தியஅச்சங்கரரது ஆற்றலுக்கு மிகக்களித்துத்திருத்தியுற்று, மைந்த! நீ எம்மினும் அறிவிற்சிறந்தவன் என்றுநம்பத்தக்கதாக விருக்கின்றது. பாவமிகுதியாகிய இக்காலத்தில் அரக்கர் குணமுடைய மானுடரை இந்தநல்லவழியில் திருப்பிய உன் ஆற்றலுக்குவியப் புறுகின்றேன். உனக்குவேண்டும் வரங்கேளென்று கூறினர். அதுகேட்டு, சங்கரர், ஓ! பரமாசிரிய! எனக்குவேண்டுவ தாகிய திருவடித்தரிசனை கிடைத்தது. இதனினும் மேம்பட்டதொன்று வேண்டுவதில்லை. ஆனுல், தாம்கருணை செய்தபடியால் என்மனம் எப்போதும் ஆன்மநிலையுணர்ச்சியில் கலந்திருக்கும்படி அருளல்வேண்டும் என்றனர். கௌடபாதரும், அவ்வாறேயருள்செய்து சிவசொரூபாநந்தம் அனுபவித்து, மீட்டும்வான் வழியே சென்றனர்.

சங்கரர் சருவஞ்ஞ சிங்காதனத் திருத்தல்.

பின்னையோர்பகல், சமாதியிலிருந்து வெளிமுகமாதலும் மாணுக்கருக்கு வருங்கால விரகசியத்தைச்சொல்ல, அவர்கள் எல்லாமுணர்ந்தவ

றொன்றுதுதித்தபோது, ஆசிரியர், மற்றொருகாரியம்குறைவுபட்டுள்ளதென்றார். அதனையறிவதற்கு ஆசைகொண்ட பதுமபாதர்முதலிய மாணாக்கரோடு அவ்வாசிரியர் காஷ்மீரமண்டல மடைந்து, ஸ்ரீ நகர நாட்டின் கணுள்ள சரஸ்வதியின் சருவஞ்ஞபீடத்தின்மீது ஏறுவதற்குமுயற்சித்தார். அஃதேனெனில்! அங்குதேவஇருடிகளால் அமைக்கப்பட்ட வித்தியாபீடமும் சரசுவதிதேவாலயமும்உள்ளது. அதனுள்ளிருக்கும்பத்திர மண்டபத்திற்கு நான்குதிசையிலும் வாயில்மூடியுள்ளன. வித்தியாபிமானி தேவரனைவரும் அவற்றைக்காவல்செய்திருப்பர். எல்லாமுணர்ந்தவன் அக்கதவினைத்திறந்துசென்று உள்ளிருக்கும் சருவஞ்ஞசிங்காதனமீது உட்காந்திருந்தால் அவனுக்குச்சரசுவதி செல்வச்சுகம்உண்டாம். வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு என்னும்மூன்று திசைவாயில்களும் முன்னமே அவ்வத்திசைக்கணின்றும் வந்த அறிஞராற்றிறக்கப்பட்டுள்ளன. இதுவரையும் தென்றிசையிலிருந்து முற்றறிவனாகியபெரியவன் ஒருவன்வந்ததில்லை யாதலின் தெற்குவாயில் மூடப்பட்டுள்ளது. அதனைத் திறப்பதற்குச் சென்றவரெல்லாம் அங்குகாவலிருந்த வித்தைத்தெய்வங்கள் புலவர்வடிவாக அவ்வவ்வித்தைகளில் வினவியவினாக்களுக்கு விடைகூறலாற்றாது பின்திரும்பி வந்துவிட்டனர் என்றறிந்து, சங்கர முனி அங்கு சென்று அந்தவித்தை மண்டபத்தினை வலம்வந்து வாயிலைத் திறக்கும்படி அறுபத்துநான்குபடி ஏறத்தொடங்க வொவ்வொரு தெய்வமும் ஒவ்வோர் புலவன்வடிவாக வொவ்வொருபடி மீதும் நின்று ஒவ்வொரு வித்தையில் வினவிவர, இச்சங்கராசாரியர் மிகுந்த சூக்குமமாயும் மறைபொருளாயும் பெரு வருத்தத்தோடு விடைகூறத்தக்கதாயும், எத்துணைப்பெரிய கலைவல்லோர்க்கும் விடைகூறுவதற்கு அருமையாயும்இருக்கும் அவ்வினாக்களுக்கெல்லாம், உண்மையாகவும் திருத்தியாயும் ஆக்ஷேபமில்லாமலு மிருக்குமுடிவானவிடைகளை உடனே எளிதில் உரைத்துக்கொண்டு எல்லாவித்தையிலும் நிறைவுடைமையைக் காட்டி எல்லாப் படிகளையு மேறிச்சநந்தனர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வாயிலருகுசென்று உள்ளிருந்து வினவப்பட்ட அசரீரிக்கும் விடைகூறியபின் தானேதிறந்த அந்தவாயிலிற்புகுந்து சருவஞ்ஞ பீடமேறி அவ்வரசையடைந்து நிறைந்த அபிடேகராய் பூமண்டலாசாரிய குரு தலைவனென்னும் விருதுடையவராய் எல்லாக்கலைவல்லோரெதிரிலும் எல்லாத்தேவராலும் புகழப்பட்டார். அப்போது, அச்சங்கரர்மேல் தேவர்கள் பூமழைபொழிந்தனர். மங்களவாத்திய முழங்கியது,

சங்கரமுனிவர் மாணாக்கராற் சூழப்பட்டு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு இமயச்சாரலிலுள்ள கேதாரத்தையடைந்து, அங்குதவஞ்செய்திருந்தாரனைவர்க்கும் வேதாந்தநூலைப் போதித்தனர். அப்போது, பக்கத்திருந்த மாணாக்கரும் மற்றையரும் குளிர்வாதையால் மிகவும் வருத்தப்பட்டிருக்கையில் உலகோபகாரமாக அச்சங்கரர் கருணைசெய்து, பரமேச்சுரனைப் பிரார்த்திக்க, அப்போது பரமன் வெந்நீர் யாற்றினைத்தோற்றுவித்ததனால் அதுசனங்களின் சீதநோயை யொழித்துச்சுகத்தைச் செய்தது. அப்படிப்பட்ட தீக்குண்டத்தலத்திற்குச் சென்று வணங்குவோர்க்கு இன்றும் கண்காணப்பாவமும் சீதநோயும் போகின்றது.

சங்கரர் கைலைக்குச் செல்லல்.

பின்னர் சங்கரமுனி உலகம்பிழைக்கும்பொருட்டு அத்துவிதசித்தாந்தவித்தை மரபுகாக்கும்படி வதரிகாச்சிரமம், துவாரகை, சகந்நாதம் என்னும் இம்மூன்றுதலங்களிலும் மடஞ்சமைப்பித்து, அங்கு, வேத மஹாவாக்கிய சம்பிரதாய தீர்த்ததேவதை யோகவட்டபேதங்களுடைய குருதானங்களை ஏற்படுத்திமுறையே ஆநந்தகிரி, பதுமபாதர், அத்தாமலகரை அங்கு அபிடேகஞ்செய்து அவ்வுலககுரவராகிய மூன்று பீடத்தவரும் சகத்துக் குருத்துவமுடைய சாரதாபீடத்தவர்க்குட் பட்டிருக்கவென்றும் நியமித்து அவரவர்க்கும் தேவதார்ச்சனைகளையும் கொடுத்துத் தாம்பிறந்த காரியங்களெல்லாம் நிறைவேறிவிட்டதென்று திருத்தியடைந்தனர். அக்காலத்தில் முப்பத்திரண்டுவயதும் நிரம்பிவிட்டது.

பிரமன்முதலிய எல்லாத்தேவரும் வேண்டிக்கொண்டதால் பரமேசுர கிருபையால் நந்தீசரும் பிரமதகணமும் சித்தமுனிவரும் பிரமாதிதேவரும் இந்திரனாதி திக்குப்பாலரும் தெய்வவிடையும் ஆகாயவெளியிற்றோன்றி சங்கரமுனிவரைப்புகழ! தத்தாத்திரேயர் குகைவாயிலில்மாணாக்கரனைவருக்கும் விடைகொடுத்துத்தாம் குகையிற்சிவயோக சாமாதியிலிருந்து ஞானவின்ப வடிவத் தெய்வலிங்க சரீரத்தை யோகசத்தியால் சிதம்பரத்துட் கலக்கப்பண்ணி வானத்தெழும்பி யிடபாரூடராய் தேவரெல்லாம் புகழக் கைலாயத்திற்கு விஜயஞ்செய்தார்.

சிவபுராண சித்தமாகிய இந்தபுண்ணியசரிதை ஞானயோகிகளால் இக்கலியுகத்திற் கண்காணப்பார்த்து எழுதப்பட்ட பழயகதைச் சுருக்க

மாக விருக்கின்றது. இந்தப்புண்ணியமான குருகதையைப் பத்தியோடு கேட்டும்படித்தும் உணர்ந்தும் நம்பியும் தொழும் புண்ணியர்க்குச் சிவ கிருபையால் இம்மையில் எல்லாச்சுகமும் முடிவில் மேலான ஞான மும் தேகமுடிவில் சிவஞானாநந்தசுத்தாத்துவித அமுதபதமும் கிடைக் குமென்று மஹான்மாக்களாகிய பெரியோர் கூறுவர்.

பதினாறும் அத்தியாயமும்

சங்கரவிஜயமென்னும்

இக்கதையும்

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உ	கூ	வேண்டு	வேண்டும்.
கங	கஅ	தாழக்கில்	தாழ்க்கில்.
கரு	உ0	பங்தாங்கி	பந்தாங்கி.
,,	உஅ	தாயன்	தாயின்.
,,	ங0	படுதா	படுவதா.
உஉ	க0	லொழுக்கத்தினைக்	லொழுக்கத்தினுள்.
ஙச	சு	சுக்கிராகி	சுரக்கிராகி.
சச	ச	கதத்தால்	காத்தால்.
சரு	சு	வெளித்தப்படு	வெளிப்படுத்த.
ரு0	க0	வடித்தோ	வடிவத்தோ.
ருக	உ	ரசியங்க	ரகசியங்க.
ருச	கங	நிலத்தின்	நிலத்தில்.
ருரு	ங	திரங்கனை	திரங்களை.
ருகூ	கூ	வேண்டுங்து	வேண்டுவது.
,,	உச	இக்சோற்	இச்சோற்.
சு0	உச	தலைவராய்	தலைவராக.
சுகூ	,,	கக-வரிமுதல் தன் என்ற ஒருமைமொழிகள்	தம்என்ற பன்மையாக.
எஉ	உஎ	என்ணி	எண்ணி.
எசு	உக	பாடியத்தினை	பாடியத்தினையும்
எகூ	கஎ	மணுக்க	மாணுக்க,.
அகூ	அ	பாசனை	பாசனை.